

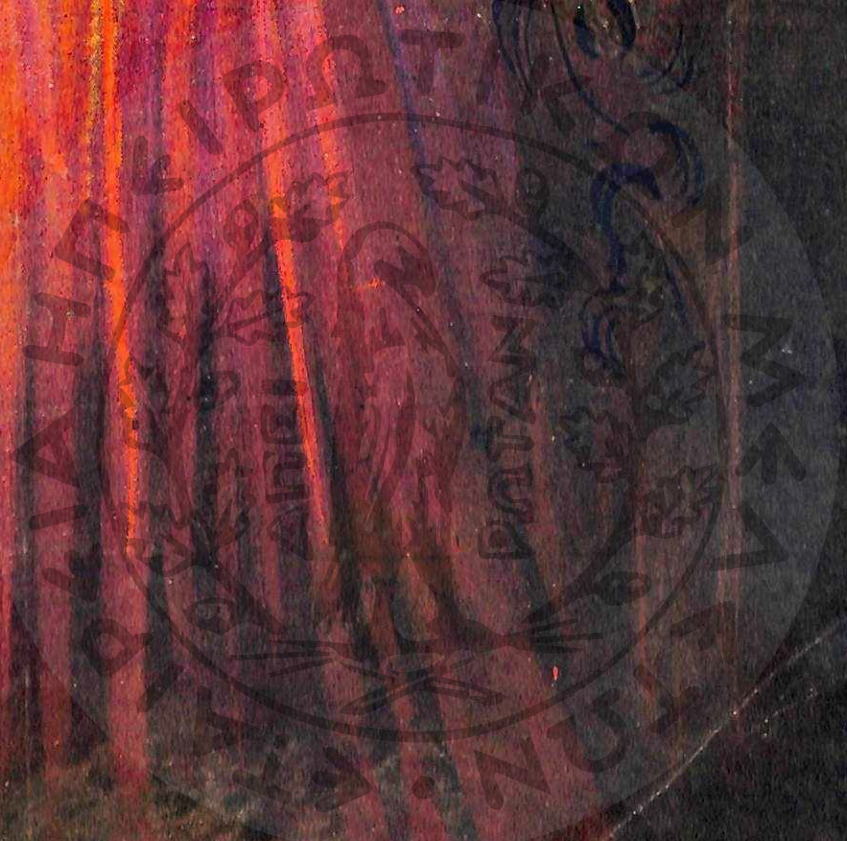
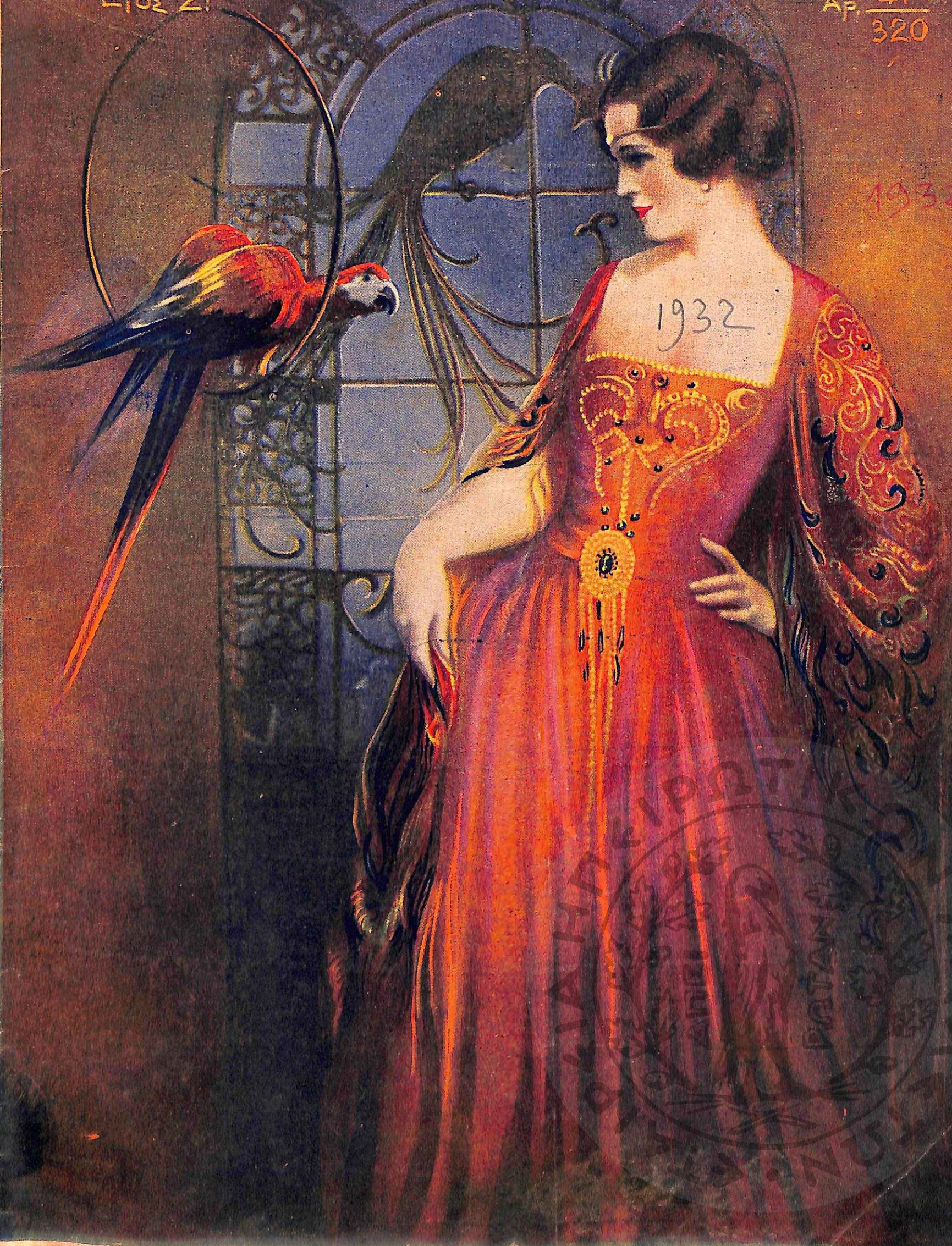
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

Αρ. $\frac{41}{320}$

1932

1932

ΚΡΕΜΑ ΓΚΑΣΤΟΝ

Χρησιμοποιείτε την πρωταν την κρέμα ΓΚΑΣΤΟΝ Νο 1 όπως προφυλάσσετε το πρόσωπό σας από τας καυστικές του ήλιου επιδράσεις και την ιδίαν Νο 2 το έσπερας πρὸς καθαρισμόν της επιδερμίδος σας.

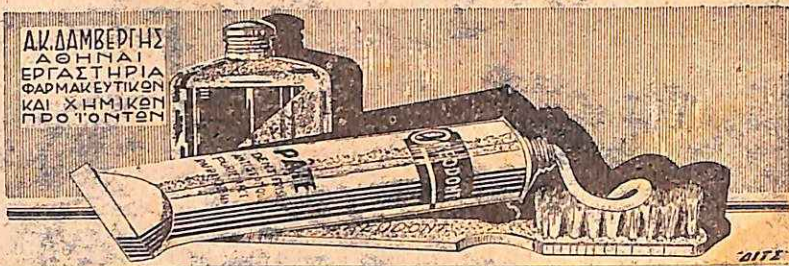
Η ΚΡΕΜΑ ΓΚΑΣΤΟΝ πωλείται εἰς τὰ Φαρμακεία: τὸ «Γαλλικόν» παρὰ τὴν Ὁμόνοϊαν, «Μονιὰλ» ὁδὸς Ἀθηνᾶς, Σιάχου καὶ Καραμερτζάνη, Πειραιῶς 2, καὶ Μπαζάνου, πλατεία Ὁμονοίας.

Διαρκὲς παρακαταθήκη Φαρμακείον κ. Γ. Ἀλεξίου, Ἀθηνᾶς 64. Δι' ἰδιαιτέρας πληροφορίας ἢ κ. Γκαστόν δέχεται ἑκαστον Σάββατον ἀπόγευμα καθὲ φιλόκαλλον κυρίαν εἰς τὸ ἐργαστήριόν της, Παλαιὸν Πολύγωνον Νο 105 β (παρὰ τὴν Σχολὴν Εὐελτίδων).

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο ΦΟΙΝΙΞ,

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικές πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθῆναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5, παραπλευρῶς θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπέλων Αἰδηψοῦ—Μεθάνων—Λουτρακίου—Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεία ἀνακαινίσεις.

Ὁραὶ Ἑργασίας 7 π. μ.—8 μ.μ.

Ὁδοντογόνιμα δόντια, εὐχάριστο δὲ—
μα δίδει τὸ ΟΥΘΕΟΝΤ
ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς μαυνιστάς

A. CLAVERIE - PARIS

ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ΖΩΝΑΙ ΙΑΤΡΙΚΑΙ

ΚΑΛΤΣΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ

ΣΟΥΤΙΕΝ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

A. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15

ΓΗΛΕΦ. 25—417

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΕΩΣ

τοῦ προσώπου καὶ οὐδὲν ἄλλο μὲν τοῦ σώματος, χρῆσι-
μοποιήσατε τὸ πα-
γοσμίον φήμης Βιεν-
νέζικον καλλυντικὸν
—ἀποτριχωτικὸν Ra-
pidenth, διὰ τοῦ ὁ-
ποίου δὲν ἀποκόπτον-
ται ἀπλῶς αἱ τρί-
χες, ὡς συμβαίνει ἐν γένει μὲ τὰ λοιπὰ
κοινὰ ἀποτριχωτικά, ἀλλ' ἐξαλείφονται
αὐτα μὲ τὴν αἴζαν, τῇ βοήθειᾳ εἰδικοῦ
σωληναρίου, συγχρόνως δὲ δι' εἰδικῆς ἀ-
φοματικῆς λοσιὸν ἀπονεύονται ὁ θυ-
λαξ, ὅπως ὥστε τὸ περιττὸν τριχωμα
νὰ μὴ ἐπαναφύεται πλέον. Ἀποτέλεσμα
τικτὸς ἡγυγιμένη. Αἱ παραγγελίαι τῶν
ἐπαρχιῶν ἐντελούνται τάχιστα. Διὰ χον-
δρικὴν καὶ λιανικὴν πώλησιν ἀποταθῆτε:
Γεν. Ἀντιπρόσωπον Ἑρμάν Μόελ.
Στοὰ Φέξη, Νο 23 Ἀθῆναι (παρὰ τὸ
Χαρτοπωλεῖον)

ΚΟΛΟΝΙΑ ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Ἀσυναγώνιστος καὶ πασίγνω-
στος. Μὲ πλούσιον ἄρωμα. Διεδῶ-
θη καταπληκτικῶς. Κατέκτησαν
ὅλας τὰς τάξεις, λόγω τῆς ποι-
ότητός της.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ: Πλατεία Παλαιῶν Ὀπλι-
στῶν, ἀριθμὸς 103 καὶ 104.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δέκα-
εξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηντοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κε-
φαλληνίας καὶ Τεγέας 1.

Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

Ν. Γ. ΚΡΟΝΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χειρουργὸς-ὁδοντίατρος

Μητροπόλεως 22 — Σύνταγμα

4—8 μ.μ.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

Ἀπαράμιγτον καλλυντικὸν διὰ καθὲ
κυρίαν. Διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ
ποσώπου. Καθαρίζει τὸ δέμα. Ἐξολε-
ρεῖ τὰς οὐτίδας. Προφυλάσσει τὸ πρό-
σωπον ἀπὸ καυρῶς μεταβολῆς.
Διὰ πειρασμοῦ πληροφορίας, ἀπο-
στέλλετε εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἀντιπρόσωπον
Δασκάλου, Ὁδὸν Παναγιῶν καὶ Νικητῶν

Μπερεῖτε νὰ ντύνεσθε ἀμεμπτὰ
μὲ τὴν ἰδίαν ἐργασίαν ποὺ παρευ-
ρίσκουν οἱ μεγάλοι οἱ καὶ ραπτικῆς,
ἀλλὰ μὲ τιμὰς λογικὰς, εἰς ἀνευ-
θύνητες εἰς τὸ ΑΤΕΛΙΕΡ
ΧΡΥΣΑΥΓΗΣ ΑΝΤΑΛΙΑΔΟΥ
Ὁδὸς Βουλῆς 39.

Τὰ μεταξωτὰ καὶ λε-
υκά φορέματα, ἢ μεταξω-
τὰς κάλτσας εἴταν πλυθῶν
μὲ τὸ σαπῶνι

ΠΕΡΖΙΑ

γίνονται σὰν καινούργιες
καὶ τὸ χρώμα τῶν ζω-
ρεῖται.

Δόσις: 1 κουταλιά
τῆς σούπας σὲ 11/2 ὡρὰ
πρὸς νύκτα. Πλύνετε 5—10
λεπτὰ καὶ ξεβγάλτε σὰ
πρὸς νύκτα καὶ λίγο ξύδι.
Τὸ ΠΕΡΖΙΑ πωλεῖται
παντοῦ.

Μπερεῖτε νὰ ντύνεσθε ἀμεμπτὰ
μὲ τὴν ἰδίαν ἐργασίαν ποὺ παρευ-
ρίσκουν οἱ μεγάλοι οἱ καὶ ραπτικῆς,
ἀλλὰ μὲ τιμὰς λογικὰς, εἰς ἀνευ-
θύνητες εἰς τὸ ΑΤΕΛΙΕΡ
ΧΡΥΣΑΥΓΗΣ ΑΝΤΑΛΙΑΔΟΥ
Ὁδὸς Βουλῆς 39.

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 200
ΕΞ ΕΤΗΣΙΟΥ \$ 100
ΕΞ ΕΤΗΣΙΟΥ \$ 6
ΑΜΕΡΙΚΗΣ \$ 6
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ. 9 Ὀκτωβρίου 1932

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21—486

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New-York city.
Ἐν Αἰγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκὸ δ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B.P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ATHENS NEWS AGENCY

808—310 WEST 58TH STREET NEW YORK, CITY

Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Πολλοὶ ἀναγκάζονται μᾶλλον γράφον, ἐπὶ ἐπιθυμοῦν νὰ προμθεθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύον-
ται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιτογῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολυνοῦμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν, ὅτι ἡ γράμματα τοῦ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, πολλῶν βιβλίων, ἡμερολογίων
κτλ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰοσθέντες τιμῆς.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΝΟΝΤΑ ΘΕΟΦΙΛΟΥ: «Στοχασμοὶ
τῆς Σάρας καὶ τοῦ Ὀνείρου».
ΘΑΝΟΥ ΚΩΤΣΟΠΟΥΛΟΥ: «Ἀ-
ναχρονισμοί».

Ἦνεν ἕνα ἀρκετὸ περίεργον πρόβλη-
μα ποὺ θ' ἄξιζε, ἴσως, ὅπως ἀσχολήσῃ
κάποιος πλατύτερα τὴν κριτικὴν: γιὰ
τὴν ἐργασίαν τῶν τελευταίων μας φιλο-
λογικῶν γενεῶν εἴνε τόσο ρηχὴ, τόσο
ἀσφαιρική, τόσο κούφια; Ἀλλοῦ, σὲ
ὅλην τὴν Εὐρώπῃ, ἢ μεταπολεμικῆς
γενεᾶς, οἱ συγγραφεῖς ποὺ ἐνηλικίω-
θησαν κατὰ τὸν πόλεμον, παρουσίασαν
ἔργα τοιαῦτα, πλούσια, πρωτότυπα,
γεμάτα ἀπὸ τὸν παλμὸ τῆς σύγχρο-
νῆς ζωῆς, ἀπὸ τίς πρὸς κρυφὸς δονή-
σαι: τῆς, ἀπ' ὅλας τῆς ἀναζητήσεως
καὶ τῆς ἀνταρτικῆς τῆς. Στὴν τόπο
μας ἀντιθέτως, ὅτι καὶ ἂν γράφουν
οἱ νέοι συγγραφεῖς, διήγημα, ποίη-
μα, θεατρικὸ ἔργο, ἐκτὸς ἀπὸ ἐλά-
χιστας ἐξαιρέσεις, δείχνει ἀνθρώπους
ποὺ οὔτε σκέπτονται, οὔτε αἰσθάνον-
ται, οὔτε ἔχουν καμμίαν βαθύτερη καλ-
λιτεχνικὴ συνείδησι ἢ προσπάθειαν
τοιαύτην ν' ἀποκτήσουν. Οἱ περισ-
σότεροι γράφουν ὅπως τοὺς ἐρθεῖ καὶ
ὅτι τοὺς ἐρθεῖ, τὰ πρὸς ἀσφάλεια, τὰ
πρὸς πρόχειρα, τὰ πρὸς ρηχά, τὰ πρὸς
κοινοτοπικὰ πράγματα καὶ οἱ ἄλλοι
ποὺ θέλουν νὰ περάσουν γιὰ πρωτό-
τυποι εἶνε ἄκυρα χειρότεροι. Μὲ τὸ
λαχανιασμένον κινῆμα τῆς πρωτο-
τυπίας ποὺ κάνουν, τὸ ἀνόητον, παιδι-
κὸ καὶ ἀκαλαίσθητον, προκαλοῦν μει-
διάματα εἰς τὴν αἰτίαν καὶ οἰκτον.

μου! ἔλουν τοὺς στοχασμούς, ὅπου τὸ
θέλει ὁ τίτλος τῆς συλλογῆς τοῦ, τῆς
Σάρας καὶ τοῦ Ὀνείρου. Μὰ ἀπὸ τῆς
συλλογῆς τοῦ λείπουν καὶ ἡ Σάρα
καὶ ὁ στοχασμὸς καὶ πολλὰ περισσότε-
ρα τ' ὄνειρο, καὶ δὲν ὑπάρχουν παρὰ
στίχοι ρηχοί, κοινοτοπικοὶ σὰν αὐ-
τοὺς ποὺ συναντοῦμε σὲ ὅλες τῆς τε-
λευταίας συλλογῆς τῶν νέων (καὶ
τῶν παλαιότερων, ἀλλ' οἱ παλαιότε-
ροι εἶνε ἄλλῃ ὑπόθεσις, ἄλλα κῆρα
ποὺ λένε καὶ οἱ Ἱταλοί). Ἀντιγρά-
φω στὴν τύχη ἕνα ποίημα τοῦ κ. Θεο-
φίλου. Ἐπιγράφεται ὁμησι. Ὁμησι,
ἀλλοῖμονο! ἡ ὁμησι ποὺ μπορεῖ νὰ
γονιμοποιήσῃ, ὅσο τίποτε ἄλλο, ἔναν
ἀληθινῶς ποιητῆ καὶ ποὺ ἔχει ἐμπνεύ-
σει τόσο ἀπιστολογηματα!

...Ἐφυγε παιδί! Σὰν ὄνειρο δὲ μοιά-
ζει (ἔχει
καὶ ὅμως δὲν τὸ πιστεύω σὰν ἀλήθεια.
Πλάκωμα, κόμπος ἀγωνίας στὰ στή-

με τὸ μικρὸ, π' ἀκολουθεῖ, μαράζει.
Σφιγγεῖ καὶ μαστιγώνει καὶ πλησιάζει
(ἔχει
τὴ θύμισί μου, κάθε πού, μὲ πλήθια,
βρίσκει τῆς μοῖρας μαῦρα ψυχολογία
τῆ χαρὰ μου, καὶ τὴν καταπονιάζει.
Ἐφυγε παιδί!... Δὲν εἶνε πεθαμένη.
—Στοχασμέ, μὴ μοῦ λὲς γιὰ τὴ χα-
(μένει

χαρὰ μου, ποὺ δὲ θέλω νὰ ξεχάσω.
Στοχασμέ, μὴ γυναικα σὰν ἐκείνη...
Ὡ, μὴ μοῦ λὲς ἂν ἐμοῖαζε μὴ Φρόνη
ποὺ θὰ μοῦδινε σάρκα νὰ χορτάσω.
Σὰν νὰ ἦταν κανένας χροσπώλης
ἢ Φρόνη καὶ νὰ μοῖραζε σάσκες!

Στὴν ἴδια αὐτὴ στήλῃ παρατηροῦ-
σα τελευταία ὅτι οἱ νέοι ὄχι μόνον
δὲν υποψιάζονται τί θὰ πῇ καλλιτε-
χνικὴ ἔκφρασι, ἀλλ' οὔτε ἔκφρασι καὶ
μὲ στοιχειώδη διάταξι καὶ σαφῆνει
νοημάτων. Πόσο ἡ παρατήρησις μου
ἐκείνη ἦταν σωστὴ τὸ δείχνει καὶ τὸ
παραπῶνα ποίημα. Ὁ ποιητὴς θέλει

προφανῶς νὰ ἐκφράσῃ τὸ πρὸς καινο
καὶ ἀπλὸ πρᾶγμα, τόσο ὅπως παρὰ-
σέται ἀπὸ τὴν οἰοκαταληξία (ἐλ-
θεῖα, στήθια, πλῆθια, ψυχολογία) ὡ-
στε καὶ τὸ ἀπλοῦστατο αὐτὸ πρᾶγμα
νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸ κάμνῃ σπορὸν
καὶ σκοτεινὸ! Καὶ τί ἐλλείπει, Θεο-
φίλου, ὄχι καλλιτεχνικῶς, τοῦ πρὸς καλ-
λιτεχνικῶς, τοῦ πρὸς ἐκλεπτισμένου.
ἀλλὰ καὶ κοινότητος γούστου!
Ὡ, μὴ μοῦ λὲς ἂν ἐμοῖαζε μὴ Φρόνη
ποὺ θὰ μοῦδινε σάρκα νὰ χορτάσω.
Σὰν νὰ ἦταν κανένας χροσπώλης
ἢ Φρόνη καὶ νὰ μοῖραζε σάσκες!

Καλύτερες ὅμως καὶ ἀπὸ τὴν πε-
σοφία καὶ ἀπὸ τὴν πελογραφία τοῦ
κ. Θεοφίλου, εἶνε ἡ στιχογραφία καὶ ἡ
πελογραφία τοῦ κ. Κωτσόπουλου. Κα-
λύτερες ὄχι μόνο στὴν ἀκατασκευήν,
στὴν «κατασκευή», ὅπως λέγουσιν οἱ ζω-
γράφοι, ἀλλὰ καὶ στὸν τόνο, καὶ στὸ
ποιόν. Ὁ κ. Κωτσόπουλος αἰσθάνεται
καὶ στοχάζεται ἀπὸ δεύτερο χέρι,
θεώρει, ἂν μπορούσε νὰ ποίησιν, ἐπι-
μελεῖται ὅπως τοιαύτην, περισσό-
τερον τὴν ἔκφρασί του. Μερικοὶ στί-
χοι του, μερικὲς του στροφές, ἂν δὲν
ἦσαν συγχρόνως, ἂν δὲν ἔπαινον καμ-
μίαν βαθύτερη δόνησι μέσα μας, ἐκού-
νται ὅμως εὐχάριστα.

Ὅσο μένει στὸν λογικὸν καὶ τὸν αἰ-
σθηματικὸν τόπον, ὁ κ. Κωτσόπουλος
κατορθώνει νὰ εἶνε συμπαθητικὸς. Ὁ-
ταν ὅμως ἐπιχειρεῖ νὰ στοχασθῇ,
νὰ γίνῃ φιλοσοφικός, τότε πέφτει πολλὸ
καὶ κάποτε πλησιάζει τὰ σύνορα τοῦ
γελοίου:

Ζωὴ δὲν εἶνε μόνον ὁ ἀνασπῆς,
εἶπεν ὁ Γκαίτε μὴ φορὰ
καὶ ὁ Γκαίτε συνέληψε: πεθαίνει
καὶ ὁ Γκαίτε συνέληψε: πεθαίνει

καὶ ὁ Γκαίτε συνέληψε: πεθαίνει
καὶ ὁ Γκαίτε συνέληψε: πεθαίνει
καὶ ὁ Γκαίτε συνέληψε: πεθαίνει
καὶ ὁ Γκαίτε συνέληψε: πεθαίνει

καὶ ὁ Γκαίτε συνέληψε: πεθαίνει

καὶ ὁ Γκαίτε συνέληψε: πεθαίνει

καὶ ὁ Γκαίτε συνέληψε: πεθαίνει

καὶ ὁ Γκαίτε συνέληψε: πεθαίνει

καὶ ὁ Γκαίτε συνέληψε: πεθαίνει

καὶ ὁ Γκαίτε συνέληψε: πεθαίνει

Ο. ΚΡΙΤΙΚΟΣ
(Σχῆδιο τοῦ κ. Γεωρ. Γρηγόρη)

Κ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΤΑ ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΩΤΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

(Πώς ένας έντιμος και ευπόληπτος Γάλλος βιομήχανος σκέφτηκε με τον πιο φριχτό τρόπο την υπηρέτριά του).

ΟΤΑΝ, το απόγευμα της 19 Μαρτίου 1930 μαθεύτηκε στο Μπουρμπόν-λε-Μαιν ότι ο κ. Σαρλ Φέβο είχε σκοτώσει την υπηρέτριά του Γουλιέττα Γκαλμής, όλοι έμειναν κατάπληκτοι.

Μά ήταν δυνατόν; Ο κ. Φέβο δολοφόνος; Ο πλούσιος αυτός βιομήχανος, που το εργοστάσιό του καρεκλών του έδινε μυθική εισοδήματα, ο παρσιμωδός για την καλωσύνη του αυτός εργοδότης, που όλοι οι εργάτες του δοκίμιζον σαν πρόνοια του, να διαπράξει ένα τέτοιο έγκλημα... Κανένας δεν μπορούσε να παραδεχθεί πως ο τόσο σεμνός και ήθικος αυτός άνθρωπος, ο δημοτικός σύμβουλος του Μπουρμπόν, ο πατέρας δύο χαριτωμένων παιδιών, του Πέτρο και της Ζα-νίν, ο άνθρωπος τον οποίον όλοι σεβόντουσαν, όλοι λατρεύανε, στον όποιον οι συμπολίτες του είχαν απονεμίσει τόσες τιμές, είχε γίνει δολοφόνος. Έκτος πεία αν είχε τρελλαθεί ξαφνικά...

Και όμως ο κ. Φέβο δεν ήταν καθόλου τρελλός. Έκείνο το πρωί τουλάχιστον, είχε πάει μετά το έγκλημά του στο εργοστάσιό του όπως πάντα. Είχε δώσει διάφορες διαταγές και είχε αλλάξει εποπτεύσει ο ίδιος στην επιδιόρθωση μιας μηχανής. Το μόνο ανενεπίστο προήγα που είχε συμβεί ήταν ότι το πρωί, πριν φύγει απ' το σπίτι του, είχε ανοίξει ο ίδιος στο παιδί του Φωμάρ, αντί ν' ανοίξει η υπηρέτριά του όπως συνήθως.

Το παιδί του Φωμάρ κατέβασε ένα μα βί ο κ. Φέβο φαινόταν σαν ένα γρυπινισμένο, και ότι του είχε πει:

—Να μην έρθεις αύριο και μεθαύριο... Θα λείψω ταξείδι...

«Υστερ' απ' ό'λ' αυτά, καταλαβαίνετε τι κατάσταση έκανε στη μικρή πόλη η είδηση ότι ο κ. Φέβο ήταν δολοφόνος!... Η κοινωνία της πόλεως ήταν διχασμένη, καθώς είδαμε ανόσταση.

Και, πριν ακόμα συνέλθει από την κατάπληξή της, μαθεύτηκε η λεπτομέρεια του εγκλήματος — λεπτομέρειες φρικιαστικές, ανατριχιαστικές...

«Όλοι προσπαθούσαν να δώσουν μια εξήγηση στο άπιστευτο αυτό έγκλημα.

—Η Γουλιέττα Γκαλμής ήταν φιλονικάδα του κ. Φέβο, δύο χρόνια τώρα... Ήλθαν οι καλώς πληροφορούμενοι. Ποιος να το φανταζόταν, όμως! Είχε μπει στην υπηρεσία του στις αρχές του 1927 — λίγο καιρό πριν πεθάνει η κυρία Φέβο...

Και η νύχτα, όπως, έβαιναν κι έβαιναν. Η έπαρση, θλίψη, περσιμωδία, έννοιες να ικανοποιείται ο πωρόληπτος, έρω και προσωρινή, πωρόληπτος, έρω και προσωρινή...

«Ο εισαγγελέας του Μπουρμπόν είσοποιήθηκε απ' τον ίδιο το θεό του κ. Φέβο για το φρικιαστικό έγκλημα.

Σε λίγο δε έφτασε στο σπίτι του βιομήχανου, συνοδευόμενος απ' τους χωροφυλάκες.

Ο Σαρλ Φέβο, ο δολοφόνος δηλαδή, ο οποίος θεωρούνταν εκεί υπό επιτήρηση, τον υποδέχτηκε με μεγάλη αμέλεια. Και, με την ίδια απάθεια, τον συνοδεία τις συνοδείες υπό τις οδηγίες της συνοδείας, τον συνοδεία τις συνοδείες υπό τις οδηγίες της συνοδείας...

—Η υπηρέτριά μου, είπε, την όποια πραγματικά αγαπούσα, είχε αποκτήσει σιγά-σιγά μεγάλη επιρροή επάνω μου. Ήταν δάνυστη, οξύθυμη και μου έκανε τρομερές σκηνές — κυρίως όταν τα παιδιά μου, που τα είχα βάσει έσωτερικά σ' ένα εργοστάσιο εργοδότησαν να περάσουν τις διακοπές τους σπίτι μου...

«Οι άνωτοφοροι αυτοί τρόποι της Γουλιέττας, η σκηνές της, τις οποίες είχα ανεχθεί επί τόσον καιρό, μου πείραζαν στο τέλος τα νεύρα. Τον Οκτώβριο του 1929 της είπα ότι η κατάσταση αυτή δεν μπορούσε να διαστέλλει περισσότερο, κι' ότι έπρεπε να φύγει.

«Η Γουλιέττα, στην αρχή, δεν έφερε καμιά αντίρρηση στην απόφασή μου αυτή. Ούτε έκανε όμως. Υστερ' απ' ό'λ' αυτά, καταλαβαίνετε τι κατάσταση έκανε στη μικρή πόλη η είδηση ότι ο κ. Φέβο ήταν δολοφόνος!... Η κοινωνία της πόλεως ήταν διχασμένη, καθώς είδαμε ανόσταση.

Και, πριν ακόμα συνέλθει από την κατάπληξή της, μαθεύτηκε η λεπτομέρεια του εγκλήματος — λεπτομέρειες φρικιαστικές, ανατριχιαστικές...

«Όλοι προσπαθούσαν να δώσουν μια εξήγηση στο άπιστευτο αυτό έγκλημα.

—Η Γουλιέττα Γκαλμής ήταν φιλονικάδα του κ. Φέβο, δύο χρόνια τώρα... Ήλθαν οι καλώς πληροφορούμενοι. Ποιος να το φανταζόταν, όμως! Είχε μπει στην υπηρεσία του στις αρχές του 1927 — λίγο καιρό πριν πεθάνει η κυρία Φέβο...

Και η νύχτα, όπως, έβαιναν κι έβαιναν. Η έπαρση, θλίψη, περσιμωδία, έννοιες να ικανοποιείται ο πωρόληπτος, έρω και προσωρινή, πωρόληπτος, έρω και προσωρινή...

«Ο εισαγγελέας του Μπουρμπόν είσοποιήθηκε απ' τον ίδιο το θεό του κ. Φέβο για το φρικιαστικό έγκλημα.

Σε λίγο δε έφτασε στο σπίτι του βιομήχανου, συνοδευόμενος απ' τους χωροφυλάκες.

Ο Σαρλ Φέβο, ο δολοφόνος δηλαδή, ο οποίος θεωρούνταν εκεί υπό επιτήρηση, τον υποδέχτηκε με μεγάλη αμέλεια. Και, με την ίδια απάθεια, τον συνοδεία τις συνοδείες υπό τις οδηγίες της συνοδείας, τον συνοδεία τις συνοδείες υπό τις οδηγίες της συνοδείας...

«Ο εισαγγελέας του Μπουρμπόν είσοποιήθηκε απ' τον ίδιο το θεό του κ. Φέβο για το φρικιαστικό έγκλημα.

φέρει βέβαια η Γουλιέττα για να με σκοτώσει. Τότε... έπρεπε το μαχαίρι και ξανακατέβηκα στο υπόγειο... Είδα την Γουλιέττα να κουνιέται, να ζωντανεύει, να θάλλει, να δραπετεύει πάνω μου...

«Όρησα άμείσως έναντιό της και με το μαχαίρι της έκοψα το λαιμό... Έβλα τα κεφάλια σ' ένα σάκκο, το κομμάτι σ' έναν άλλο...

Τα δύο αυτά σακιά βρισκόταν σ' ένα ριγμένο πάνω σ' ένα σωρό προνιόβια που ο Σαρλ Φέβο, το ίδιο πρωί, είχε κουβαλήσει απ' το εργοστάσιο. Στο λαιμό της νεκρής βρισκόταν ακόμα ένα κομμάτι...

Πώς ο Σαρλ Φέβο είχε κάνει τη φριχτή αυτή εγχείρηση;

Κατά τους ιατροδικαστές που εξέτασαν το πτώμα, ο δολοφόνος θα κοπίσας πολύ ως που να βρή την κλειδαριά του λαιμού για να την κόψει. Ίσως μάλιστα να είχε χρησιμοποιήσει κανένα πριονάκι. Ο Σαρλ Φέβο, ωστόσο, τον άρνήθηκε επίμονα αυτό. «Ορκίζομαι πως δεν είχα μεταχειρισθεί παρά το μαχαίρι της κουζίνας.

«Ο δολοφόνος, καταλαβαίνοντας πόσο ενοχοποιητικά γ' αυτόν ήταν τα λόγια που είχε πει στην αρχή, στην τελευταία του απολογία άρνήθηκε την ποσότη του κατόχου.

—Είπα — έδήλωσε — ότι όταν της έκοψα το κεφάλι, η Γουλιέττα ζούσε ακόμα. Αυτό είναι ψέμμα. Μόνο ο άνθρωπος πώς ζούσε...

«Ο γιατρός Μπριντάν, εν τούτοις, που έκανε την αυτοψία, έπιστοποίησεν ότι ο άποκεφαλισμός του θύματος έγινε όταν η υπηρέτριά ήταν ζωντανή.

Και τώρα εγείρονται πολλά ζητήματα. Η ζωή του Φέβο — καθώς τουλάχιστον ώμολόγησεν ο ίδιος — είχε κατακτήσει απόρρητη από τη γκρίνια και τις συνεχείς σκηνές που του έκανε η Γκαλμής. Η κατάσταση αυτή έπρεπε άποσώφιστος να τελειώσει. Δεν τολμούσε να δώσει βίαιη λύση της, γιατί φοβόταν το σκάνδαλο και τις σκηνές της τυραννίας του. Η Γουλιέττα τον ανάγκαζε να ζή μέσα σε μια άπείσθη τομοκοκτία. Και το άποτέλεσμα ήταν να τη σκοτώσει, για να τη βγάλει από τη μέση και να ησυχάσει...

Ναι, μά — και έδω είχε το λεπτό σημείο της υποθέσεως — πήρε και άλλος τοποός να την αερωτούσθην. Ο κ. Φέβο ήταν πολύ πλούσιος. Μπορούσε λοιπόν να της δώσει κανένα χρηματικό ποσό... Κι' έπειτα πως ένας άνθρωπος που, κατά την κατηγορηματική δηλολογία όλων όσοι τον γνώρισαν, ήταν τύπος και υπογραμμής της ήθικης, μεταβλήθη ξαφνικά σε τόσο τωροκόμο κωμόκομο;

Η τρέλλα πάντως αποκλείεται. Οι φρενολόγοι που τον εξέτασαν, άπεφάνθησαν ότι είχε τελείως υπέριθμος των πωρόληπτος.

Κατόπιν, εξακολούθησε με γαλήνη φωνή ο κ. Φέβο, ενώ κρύος ιδρώτας περιέλουσε το μέτωπό του, κατόπιν... κρημνικά... χωρίς να καταλαβαίνει κι' ο ίδιος τι κάνο... κατέβασα την Γουλιέττα στο πρώτο πάτωμα στα ξανακατέβηκα στο πρώτο πάτωμα και έβλα τα ποικύμια, γιατί τα έσώρρανα μου ήταν δουτηγμένα στο αίμα. Έβλαθηκα... Έπάνω σε μια πολυθρόνα, στην κλινική μου, βρισκόταν ένα μαχαίρι της κουζίνας... Θα τόχε...

Την υπεράσπισε το κ. Φέβο ανέλαβεν ο Καμπίσι, ο περιφημότερος Γάλλος δικηγόρος της εποχής μας — έφάνηλος και διάδοχος του Μορό...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Μέσα στην ψαρόβαρκα, οι άντρες τραγουδούσαν. Η νύχτα άπλωνόταν σιγά-σιγά και το σκοτάδι, το γαλήνιο και γαλάζιο σκοτάδι του αιώπησιακού ουρανού, τούλησε τα πάντα με το διάφανο πέπλο του.

«Ένα-ένα άναβαν ψηλά σ' άστέρια κι' άλλα τόσα άστέρια άναβαν κάτω στην γη τα όωτα που σίγουρα θα την έβλεπαν να φαίνεται από ψηλά σαν άυτερος ουρανός.

Ήσαν τρεις όλοι-όλοι μέσα στην ψαρόβαρκα: ο Χασάν, ο άφέντης, ο «ραϊς» του μικρού πληρώματος, ο Όσμάν, ο δεύτερος, κι' ο άδελφός του Ίμπραήμ, μούτσος, μάγειρος, υπηρέτης και κομπλιάντς συγγενής.

Ο άφέντης ήταν πολύ σκληρός στην φτωχόκοσμο που η τύχη τον έβριχε στη δουλειά του. Έφτανε να ιδεί κανείς την χαλαρότητα της του με τα άδρα χαρακτηριστικά, τα κτηνώδη του χείλη, το πεταχτό του μέτωπο, τα βούλα μάτια του, τα μεγάλα αυτιά του και τα πελώρια χέρια του με τα πλατείδια του δαχτύλια, για να νοιώσει το ίδιο.

Τα μικρά παιδιά μάλιστα, μόλις άκουγαν τη φωνή του, έφταναν φοβισμένα.

Ο Όσμάν άπεναντίας φαινόταν πολύ γλυκός. Είχε το ταπεινό ύψος των ανθρώπων που από την παιδική τους ηλικία άποκαθούν στους πιο δυνατούς και τους πιο κακούς απ' αυτούς, μα κι' αυτός έκρυβε πολλά κάτω απ' το υποκριτικό χαμόγελό του.

Μονάχα ο πιο μικρός απ' όλους ο Ίμπραήμ έμεινε όπως τον είχε πλάσει η φύσις. Ήταν γεμάτος έλικρίνεια και ζωή, ώραιος με την εφηβική έκείνη όμορφιά που την τραγουδούσαν οι ποιητές του παλιού καλού καιρού.

Έκείνη τη στιγμή ο Ίμπραήμ έτραβούσε κομμάτι με το ευκίνητο υπέρτασά του, χαμογελώντας και χαρούμενος για το πλούσιο φάσμα που έλα έδειχναν πως θάναταν την ημέρα εκείνη. Και κάθε τόσο έβρισκε κι' αυτός Τζαφφί.

Ο Φέβο δεν διατρέχει τον κίνδυνο να καταδικαστεί σε θάνατο, γιατί η πράξη του δεν χαρακτηρίστηκε ως «έκ προμελέτης» φόνος.

Ο εισαγγελέας λοιπόν θα ζητήσει αναγκαστικά, την καταδίκη του σε ισόβια καταναγκαστικά έργα.

Ο Καμπίσι όμως θα θυμήσει στους ένορκους όλο το άπλοο παρελθόν του φονέα, την ψυχολογική του κατάσταση όταν έκανε το κακοεργήμα του και θα ζητήσει να παραδεχτούν έλαφροτικά.

Τι άπόφασι να λάβουν οι ένορκοι, το μέλλον θα μάς το δείξει. Πάντως όμως, όποια κι' αν είναι η άπόφασή τους, ο κ. Φέβο, ο έντιμος και έξιοσεβάστος βιομήχανος και δημοτικός σύμβουλος, δεν άπόχρει πεία... Είπε ένα ζωντανό κοινωνικό πτώμα...

τη φωνή του στα τραγούδια των άλλων δύο συντρόφων του.

Σιγά-σιγά, άρχισε να σηκώνεται άνεμος. Σε λίγο το κομμάτι έγινε άχρηστο και το τραγούδι έπαψε. Κι' οι τρεις τους τώρα δεν ήταν πεία άρκετοί για να διευθύνουν την έλαφρή ψαρόβαρκα. Έπρεπε ακόμα νάχουν και το γού τους στα δίχτυα που είχαν ερξει πίσω απ' τη βάρκα... Και νά, έξαφνα, σε μια στιγμή τα δίχτυα γέμισαν από ψάρια!... Τα τράβηξαν άπάνω, τα άδειασαν και τα ξαναέριξαν στο ποτάμι για να τα τραβήσουν άμείσως γεμάτα πάλι.

Ποτέ ο Ίμπραήμ δεν είχε τύχει ως τότε σε τόσο πλούσιο φάσμα! Σε κάθε στιγμή τα δίχτυα έξεραιλα, άδειάζαν στο βάθος της βάρκας, όπου τα φτωχά ψάρια σπαταρούσαν άπελ-

την ψαρόβαρκα, οι άντρες τραγουδούσαν. Η νύχτα άπλωνόταν σιγά-σιγά και το σκοτάδι, το γαλήνιο και γαλάζιο σκοτάδι του αιώπησιακού ουρανού, τούλησε τα πάντα με το διάφανο πέπλο του.

«Ένα-ένα άναβαν ψηλά σ' άστέρια κι' άλλα τόσα άστέρια άναβαν κάτω στην γη τα όωτα που σίγουρα θα την έβλεπαν να φαίνεται από ψηλά σαν άυτερος ουρανός.

Ήσαν τρεις όλοι-όλοι μέσα στην ψαρόβαρκα: ο Χασάν, ο άφέντης, ο «ραϊς» του μικρού πληρώματος, ο Όσμάν, ο δεύτερος, κι' ο άδελφός του Ίμπραήμ, μούτσος, μάγειρος, υπηρέτης και κομπλιάντς συγγενής.

Ο άφέντης ήταν πολύ σκληρός στην φτωχόκοσμο που η τύχη τον έβριχε στη δουλειά του. Έφτανε να ιδεί κανείς την χαλαρότητα της του με τα άδρα χαρακτηριστικά, τα κτηνώδη του χείλη, το πεταχτό του μέτωπο, τα βούλα μάτια του, τα μεγάλα αυτιά του και τα πελώρια χέρια του με τα πλατείδια του δαχτύλια, για να νοιώσει το ίδιο.

Τα μικρά παιδιά μάλιστα, μόλις άκουγαν τη φωνή του, έφταναν φοβισμένα.

Ο Όσμάν άπεναντίας φαινόταν πολύ γλυκός. Είχε το ταπεινό ύψος των ανθρώπων που από την παιδική τους ηλικία άποκαθούν στους πιο δυνατούς και τους πιο κακούς απ' αυτούς, μα κι' αυτός έκρυβε πολλά κάτω απ' το υποκριτικό χαμόγελό του.

Μονάχα ο πιο μικρός απ' όλους ο Ίμπραήμ έμεινε όπως τον είχε πλάσει η φύσις. Ήταν γεμάτος έλικρίνεια και ζωή, ώραιος με την εφηβική έκείνη όμορφιά που την τραγουδούσαν οι ποιητές του παλιού καλού καιρού.

Έκείνη τη στιγμή ο Ίμπραήμ έτραβούσε κομμάτι με το ευκίνητο υπέρτασά του, χαμογελώντας και χαρούμενος για το πλούσιο φάσμα που έλα έδειχναν πως θάναταν την ημέρα εκείνη. Και κάθε τόσο έβρισκε κι' αυτός Τζαφφί.

Ο Φέβο δεν διατρέχει τον κίνδυνο να καταδικαστεί σε θάνατο, γιατί η πράξη του δεν χαρακτηρίστηκε ως «έκ προμελέτης» φόνος.

Ο εισαγγελέας λοιπόν θα ζητήσει αναγκαστικά, την καταδίκη του σε ισόβια καταναγκαστικά έργα.

Και πρώτος ο Όσμάν συλλογίζοταν πως θα κατόρθωνε να γίνη μια μέρα κι' αυτός πλούσιος, πολύ πλούσιος, πάμπλουτος...

«Α!... να γινόταν επί τέλους ένας άφέντης! και να προστάξει όπως τον πρόσταζαν έίκοσι δόκλιτρα χρόνια!... Να βλέπει τους άλλους, να χλωμάζουν και να τρέμουν κάτω απ' το βλέμμα του!

Ο Ίμπραήμ πάλι δεν φιλοδοξούσε τόσο μεγάλα πράγματα. Αυτός είχε βαρεθεί πεία τις βάρκες και τα ψαρέματα. Αγαπούσε βέβαια τη θάλασσα, μα ο θάλασσινοί ήταν πολύ κακοί άνθρωποι. «Ως κι' αυτός ο άδελφός του ο Όσμάν του φερνόταν σκληρός και του έκλεβε τα λιγιστά του κέρδη...

Λοιπόν, γιατί νάχη τόσες έννοιες; Ήτσι ο μικρός όνειρευόταν να γινό-

χας να δυναμώνει ακόμα περισσότερο. Να πετάζουν πάλι το μεγάλο ψάρι στη θάλασσα, αυτή ήταν βέβαια η μόνη λύσις. Μα ο Χασάν ούτε τη σκέφτηκε καθόλου... Δεν ήταν τρελός, να πετάξει μέσ' απ' τα χέρια ένα ψάρι που θα τούφεραν τόσο κέρδος...

Και τότε μέσα στην κολασμένη φυγή του άραις μια ταραχώδης σκέψη γεννήθηκε. Γύρισε προς τον μούτσο, ένα χαμόγελο που τάκναι έπίτρεδες γλυκό και του είπε χτυπώντας τον φιλικά στον ώμο:

—Κουράστηκες;... «Ε, μικρέ, άφρασε μου τη θέσι σου στο τιμόνι κι' ο Όσμάν θα προσέχει το πανί.

Και χωρίς να περιμένη άπάντησι, τον σήκωσε με τα δυνατά μπράτσα του και τον άκούμπησε επάνω στο σωρό των ψαριών, που ύφονόταν σαν βουνό στην άκρη της βάρκας.

«Αέσω, μια άπερίγραπτη άγωνία κυρίεψε το δυστυχισμένο παιδί. «Ένας άπείρατος τούτος τον πλημύρισε καθώς βρέθηκε έπάνω σ' αυτή την επικίνδυνη θέσι άνοπερασπιστο. Κι' αυτός ο Όσμάν άνατρίχιασε βλέποντας ότι με το πρώτο κύμα που θα χτυπούσε τη βάρκα, ο άδελφός του θάπεφτε στο ποτάμι. Θέλησε να κινή κάτι για να τον σώσει, μα πριν ακόμα κινηθεί, μια κραυγή υπεράνθρωπου τρόμου του έδειξε πως ήταν πεία άργά.

«Ένα κύμα πιο δυνατό απ' τα προηγούμενα έρχε χτυπήσει τη βάρκα κι' άμείσως ο Ίμπραήμ, γλιστρούοντας απ' το σωρό των ψαριών έπεσε στο ποτάμι και χάθηκε στο νερό... Κι' ένω ο άδελφός, άκίνητος, απ' τον τρόπο του δεν έλεγε λέξη, ο Χασάν που ήθελε τόσο άπλητος ήταν, του είπε ψυχρά, δείχνοντάς του το υπέροχο φάσμα που άπλωνόταν μπρος στα πόδια τους:

—Δεν πειράζει, παιδί μου. Θα τα μαζαρεύουμε και θα πλουτίσουμε!... Και μέσα στη φωτεινή νυχτιά, κάτω απ' τον άσπροφωτιστό ουρανό, η μικρή βάρκα έλαφρομένη, γλιστρούσε προς το λιμάνι, με δλάνοιχα τα πανιά, βυοια με άωοσο λευκό πουλί, ένω πέρα στο ποτάμι οι κροκόδειλοι καταβόγθιζαν το θύμα τους, το φτωχό Ίμπραήμ...

Τι άόρατα!... Τι δόξαση ζωή! Ένα ξαφνικό τίναγμα της βάρκας τους συνέφερε και τους τρεις από τα άναερωπολήματα τους.

Τα δίχτυα που τα τραβήξαν εκείνη τη στιγμή έρριξαν σχεδόν στα γόνατά τους — τόσο η βάρκα ήταν ένα ναύα — ένα πελώριο ψάρι με γαλάζια χείλη — ένα πελώριο ψάρι με γαλάζια χείλη — ένα βασίλειο φάσμα που θα στοιχίσει τουλάχιστον πεντακόσια πιάστρα.

Μα το βάρος ήταν πεία υπερόβολο. Η βάρκα τρέκλιζε σαν μεθύμενη και για κακοτυχία ο άνεμος άφ-

χας να δυναμώνει ακόμα περισσότερο.

Να πετάζουν πάλι το μεγάλο ψάρι στη θάλασσα, αυτή ήταν βέβαια η μόνη λύσις. Μα ο Χασάν ούτε τη σκέφτηκε καθόλου... Δεν ήταν τρελός, να πετάξει μέσ' απ' τα χέρια ένα ψάρι που θα τούφεραν τόσο κέρδος...

Και τότε μέσα στην κολασμένη φυγή του άραις μια ταραχώδης σκέψη γεννήθηκε. Γύρισε προς τον μούτσο, ένα χαμόγελο που τάκναι έπίτρεδες γλυκό και του είπε χτυπώντας τον φιλικά στον ώμο:

—Κουράστηκες;... «Ε, μικρέ, άφρασε μου τη θέσι σου στο τιμόνι κι' ο Όσμάν θα προσέχει το πανί.

Και χωρίς να περιμένη άπάντησι, τον σήκωσε με τα δυνατά μπράτσα του και τον άκούμπησε επάνω στο σωρό των ψαριών, που ύφονόταν σαν βουνό στην άκρη της βάρκας.

«Αέσω, μια άπερίγραπτη άγωνία κυρίεψε το δυστυχισμένο παιδί. «Ένας άπείρατος τούτος τον πλημύρισε καθώς βρέθηκε έπάνω σ' αυτή την επικίνδυνη θέσι άνοπερασπιστο. Κι' αυτός ο Όσμάν άνατρίχιασε βλέποντας ότι με το πρώτο κύμα που θα χτυπούσε τη βάρκα, ο άδελφός του θάπεφτε στο ποτάμι. Θέλησε να κινή κάτι για να τον σώσει, μα πριν ακόμα κινηθεί, μια κραυγή υπεράνθρωπου τρόμου του έδειξε πως ήταν πεία άργά.

«Ένα κύμα πιο δυνατό απ' τα προηγούμενα έρχε χτυπήσει τη βάρκα κι' άμείσως ο Ίμπραήμ, γλιστρούοντας απ' το σωρό των ψαριών έπεσε στο ποτάμι και χάθηκε στο νερό... Κι' ένω ο άδελφός, άκίνητος, απ' τον τρόπο του δεν έλεγε λέξη, ο Χασάν που ήθελε τόσο άπλητος ήταν, του είπε ψυχρά, δείχνοντάς του το υπέροχο φάσμα που άπλωνόταν μπρος στα πόδια τους:

—Δεν πειράζει, παιδί μου. Θα τα μαζαρεύουμε και θα πλουτίσουμε!... Και μέσα στη φωτεινή νυχτιά, κάτω απ' τον άσπροφωτιστό ουρανό, η μικρή βάρκα έλαφρομένη, γλιστρούσε προς το λιμάνι, με δλάνοιχα τα πανιά, βυοια με άωοσο λευκό πουλί, ένω πέρα στο ποτάμι οι κροκόδειλοι καταβόγθιζαν το θύμα τους, το φτωχό Ίμπραήμ...

Τι άόρατα!... Τι δόξαση ζωή! Ένα ξαφνικό τίναγμα της βάρκας τους συνέφερε και τους τρεις από τα άναερωπολήματα τους.

Τα δίχτυα που τα τραβήξαν εκείνη τη στιγμή έρριξαν σχεδόν στα γόνατά τους — τόσο η βάρκα ήταν ένα ναύα — ένα πελώριο ψάρι με γαλάζια χείλη — ένα βασίλειο φάσμα που θα στοιχίσει τουλάχιστον πεντακόσια πιάστρα.

Μα το βάρος ήταν πεία υπερόβολο. Η βάρκα τρέκλιζε σαν μεθύμενη και για κακοτυχία ο άνεμος άφ-

χας να δυναμώνει ακόμα περισσότερο. Να πετάζουν πάλι το μεγάλο ψάρι στη θάλασσα, αυτή ήταν βέβαια η μόνη λύσις. Μα ο Χασάν ούτε τη σκέφτηκε καθόλου... Δεν ήταν τρελός, να πετάξει μέσ' απ' τα χέρια ένα ψάρι που θα τούφεραν τόσο κέρδος...

Και τότε μέσα στην κολασμένη φυγή του άραις μια ταραχώδης σκέψη γεννήθηκε. Γύρισε προς τον μούτσο, ένα χαμόγελο που τάκναι έπίτρεδες γλυκό και του είπε χτυπώντας τον φιλικά στον ώμο:

—Κουράστηκες;... «Ε, μικρέ, άφρασε μου τη θέσι σου στο τιμόνι κι' ο Όσμάν θα προσέχει το πανί.

Και χωρίς να περιμένη άπάντησι, τον σήκωσε με τα δυνατά μπράτσα του και τον άκούμπησε επάνω στο σωρό των ψαριών, που ύφονόταν σαν βουνό στην άκρη της βάρκας.

«Αέσω, μια άπερίγραπτη άγωνία κυρίεψε το δυστυχισμένο παιδί. «Ένας άπείρατος τούτος τον πλημύρισε καθώς βρέθηκε έπάνω σ' αυτή την επικίνδυνη θέσι άνοπερασπιστο. Κι' αυτός ο Όσμάν άνατρίχιασε βλέποντας ότι με το πρώτο κύμα που θα χτυπούσε τη βάρκα, ο άδελφός του θάπεφτε στο ποτάμι. Θέλησε να κινή κάτι για να τον σώσει, μα πριν ακόμα κινηθεί, μια κραυγή υπεράνθρωπου τρόμου του έδειξε πως ήταν πεία άργά.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΠΑΛΑΙΟΙ ΚΑΙ ΝΕΟΙ

Πώς χρησιμοποίησε η Πυθία. Η Ρωμαϊκή Σίβυλλες. Πώς εξασκούσαν τη μαντική τους τέχνη. Οι καλοί κι οι κακοί οίονοι των αρχαίων. Τι πίστευαν οι μεγάλοι άνδρες της αρχαιότητας. Οι σύγχρονοι μάντιες. Τι πιστεύουν οι διάφοροι λαοί της Ευρώπης. Ένα παράδοξο περιστατικό του λόρδου Λοντοντέρου. Το φωτεινό παιδί, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΗΝ αρχαιότητα, ως γνωστόν, ο λαός έδινε μεγάλη σημασία στις προφητείες και περισσότερο απ' όλες τις άλλες πίστευε στις προφητείες της Πυθίας, της μεγάλης ιέρειας του Απόλλωνος στο Μαντείο των Δελφών.

Κάθε φορά που η Πυθία ήθελε να χρησμοδοτήσει, νήστευε επί τρεις μέρες, μασούσε κατόπιν φύλλα δάφνης, και καθόταν σ' ένα τρίποδο τοποθετημένο επάνω από ένα άνοιγμα του βράχου, από το οποίο έβγαιναν αναθυμιάσεις.

Κυριεύσαν τότε από μια αλλόκοτη ταραχή και έξαψη, η οποία άσφαλως προήρχετο από το χυμό της δάφνης που είχε μασήσει κι' από τις αναθυμιάσεις που άναβαν.

Όλο το σώμα της αρχίζει να τρέμει, τα μαλλιά της όρθωνόντουσαν σαν αχρησμένα φείδια, το στόμα της νυσσάτο κι' έβγαζε ήφους κι' άπαντούσε με φωνή πνιγμένη και μυστηριώδη, στις ερωτήσεις που της άφύθουναν. Τις περισσότερες, όμως φορές μονάχα άναρθρος κραυγές έβγαζαν απ' το στόμα της, τις οποίες ένας ήσους προσπαθούσε να εξηγήσει.

Η μεγάλη τέχνη της Πυθίας ήταν να δίνει άπαντήσεις με δ' πλ' σημασία σαν το περίφημο: «Ήξης άφής, ου θνήσκει, εν πολέμω», για να μην πέφτουν έξω.

Εκτός από την Πυθία, περίφημος στην αρχαιότητα για τους χρησμούς των ήσαν και η Σίβυλλες της Ρώμης, η οποίας καθήκοντο από την Άσια. Η Σίβυλλες πήγαιναν από πόλη σε πόλη, κουνώντας μαζύ τους τα ιερά τους βιβλία. Εξασκούσαν μεγάλη επιρροή στο πνεύμα του λαού και μερικές από τις προφητείες τους έμειναν διάσημες, όπως η προφητεία της Σίβυλλας του Τιμπύ, η οποία πορεύτηκε στον Αυτοκράτορα Αύγουστο την έλευση του Χριστού στον κόσμο, προσδιορίζοντας την ημέρα της γεννήσεώς του.

Σχετικώς με τις προφητείες της Πυθίας, και των μαντείων, ο Πλούταρχος, ο οποίος ήταν ιέρειος του Πυθίου Απόλλωνος, και προήρχετο στις τελετές των μαντείων, έλεγε ότι χρησμοί ήταν το αποτέλεσμα μιας κατ' αθέαν συνεννοήσεως του ανθρώπου με τους Θεούς. Πίστευε δηλαδή ότι ο μάντις προφήτευε έμπνευσμένος από τους Θεούς. Έλεγε όμως άκριτα ότι για να υποστεί να προφη-

τεύει ένας άνθρωπος, έπρεπε εν πρώτοις να είναι προικισμένος εκ φύσεως με το δώρο της μαντείας κι' έπειτα να εξηγησθή σωματικώς και ψυχικώς με νηστείες και με θυσίες.

Εκτός από τις μαντείες των προφητών, οι αρχαίοι πίστευαν και σε διάφορους οίονους. Έδιναν μεγάλη σημασία στο πέταγμα και στο τραγούδι των πουλιών και πρό πάντων στις κινήσεις και στις κραυγές των κοτόπουλων. Η λέξι: άλλωστε αϊωνίως σημαίνει κατά την αρχαίαν ελληνική γλώσσα, πουλί.

Η εμφάνιση μιας κουκουβάγιας στις Αθήνας θεωρείτο ως ένας από τους καλύτερους οίονους. Μολοντί η κουκουβάγια θεωρείται κακός οίονος από τους σύγχρονους Έλληνες, οι πρόγονοί τους την θεωρούσαν ως ένα πουλί που φέρνει εύτυχία.

Ήταν γι' αυτούς το ιερό πουλί το άφιστομένο στην Παλλάδα, την προστασία Θεά των Αθηνών.

Συχνά μάλιστα στην αρχαιότητα,

τότε πιστεύουν ότι θα τους έρθει μια μεγάλη εύτυχία.

Ο Κικέρων, αντίθετος με τον Κάτωνα, πίστευε στους οίονους και θεωρούσε τους μάντιες ως τους ανθρώπους δια των οποίων οι Θεοί γνωστοποιούν τα μέλλοντα.

Από τους νεωτέρους φιλοσόφους, ο Βάκων δέν έδινε σημασία στα πέταγματα των πουλιών, άλλ' αναγνώριζε την μαντική δύναμη μερικών ανθρώπων. Επισήμως παραδεχόταν ότι υπάρχουν δύο ειδών μαντικά δυνάμεις: μια έντελως φυσική και μια επίκτητος. Πίστευε δηλαδή ότι υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι έχουν εκ γενετής το μαντικό χάρισμα και άλλοι οι οποίοι το άποκτούν με την θέληση και τη μελέτη.

—Είμαστε όλοι έμπνευσμένοι, λέει σχετικώς ο Φενελών, αλλά πνίγουμε μέσα μας άδιάκοπα την θεία έμπνευσι.

Υπάρχουν ανθρωποι έντελως άρχιματοι, οι οποίοι δορίζονται σε

στη Ρωσία και στη Νορβηγία, υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι προαντεύουν άληθινά όλα τα σημαντικά γεγονότα, και πρό πάντων τον θάνατο. Όταν ένα άτομο γνωστό τους ή μέλος της οικογενείας τους, πρόκειται να πεθάνη, βλέπουν έξαφνα μπροστά τους τη μορφή του ληπτή και υ' ένα ύψος τέτοιο, σαν να τους άποχαιρετά για πάντα.

Στην Ιρλανδία πάλι πιστεύουν ότι σε κάθε σπίτι υπάρχει μια νεράιδα, η οποία δάκρυς πρόκειται να πεθάνη ένα μέλος της οικογενείας, παρουσιάζεται με μάτια γεμάτα δάκρυα.

Στη Σκωτία, πιστεύουν ότι υπάρχουν πνεύματα τα οποία επαναρπνούν στους ανθρώπους, τους προσδιορίζουν τους κινδύνους που διατρέχουν, τους έμπνέουν μέσα σωτηρίας, κι' επί πλέον τους προλέγουν το μέλλον.

Αλλά για ν' άπαριθμήσουμε τις προλήψεις των διαφόρων λαών δέν θα μ'ς έφταναν όλόκληροι τόμοι.

Κατά περίεργη δέ σύμπτωση τα περισσότερα κακοποιά ή άναρθροία πνεύματα, εμφανίζονται στη Σκωτία και στην Ιρλανδία, ίσως γιατί οι κάτοικοι αυτών των χωρών είναι πολύ προληπτικοί και δεισιδαίμονες.

Ο λόρδος Λοντοντέρου, ύπουργός της Άγγλίας κατά το 1820, διηγείται στα Άπομνημονεύματά του το εξής παράδοξο γεγονός:

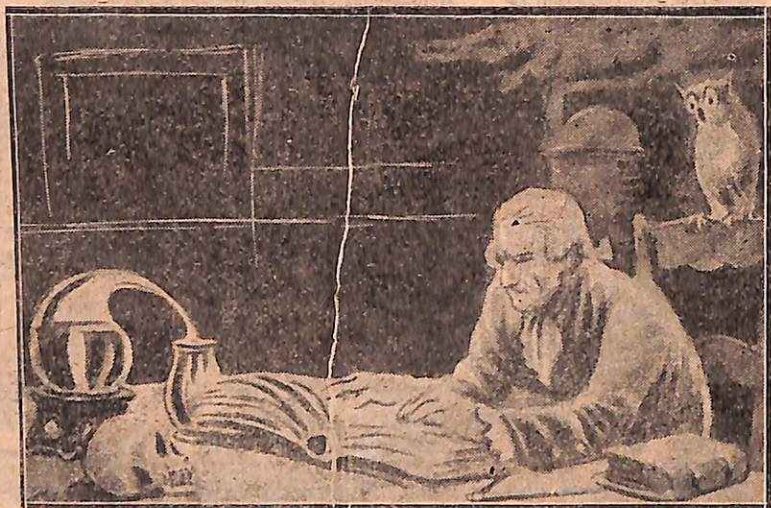
Είχε πάει κάποτε στην Ιρλανδία για να μείνη μερικές μέρες στον παλαιό μεσαιωνικό πύργο ενός φίλου του.

Το πρώτο βράδυ της άκείσεως του, μετά το δείπνο, ο λόρδος άποσύρθηκε στο δωμάτιο το οποίο του είχαν ετοιμάσει, για να κοιμηθή. Αφού κτύπησε τις παλές εόνους, η οποίες ήσαν κομωσμένες στους τοίχους, έπεσε στο κρεβάτι του. Αλλά μόλις έθεσε το πό, είδε έξαφνα στο ταβάνι, μια άγία φωτιά. Δέν μπορούσε να καταλάβει από πού άπανακλόσε αυτό το φώς, όταν έξαφνα γυρίζοντας, είδε σε μικρή άπόσταση από το κρεβάτι του, ένα παιδί άλόλευκο και φωτεινό, το οποίο σιγά σιγά εξαφανίστηκε, σαν νάνοις το πάτωμα και να τη κατέπιε.

Ο λόρδος Λοντοντέρου, φώναξε άμέσως τον σίλο του πυργοδεσπότη και του διηγήθηκε τι είχε δει.

Ο φίλος του ήμισε τον καθούχαλα, λέγοντάς του, ότι το φωτεινό εκείνο παιδί ήταν το καλό πνεύμα του πύργου, και ή εμφάνισή του προσηγγέγαλλε πάντα μια μεγάλη εύτυχία σ' αυτόν ή στην οικογένειά του.

Τελειώνοντας, άναφέρουμε και τον μεγαλύτερο φιλόσοφο του κόσμου, τον Σωκράτη, ο οποίος πίστευε ότι έμπνέεται από το περίφημο δαιμόνιο, και πρόλεγε συχνά τα μέλλον, με την βοήθεια ή άπακούσε στους Θεούς, οι οποίοι το έμυθον με χρησμούς και με όνειρα.

από το πέταγμα ή την κραυγή ενός πουλιού εξηστό ή τύχη μιας άλλης χώρας.

Στρατηγοί και πολιτικοί παρακολουθούσαν με άγωνία το πέταγμα των πουλιών, πριν αρχίσουν μια μάχη.

Τόσο οι Έλληνες όσο κι' οι Ρωμαίοι, πίστευαν πολύ στους οίονους. Υπήρχαν και μερικά άνωτερα πνεύματα, μερικά φιλόσοφοι οι οποίοι δέν τους έδιναν καμιά σημασία και γελούσαν α' αυτούς που τους πίστευαν.

Έτσι, ο Κάτων έλεγε ότι είχε γέλιο να δίνουν οι άνθρωποι σημασία στο πέταγμα και στις κραυγές των πουλιών.

Και όμως ως τώρα οι χωρικοί της Ιταλίας, θεωρούν πολύ κακό οίονο, άν συναντήσουν στο δρόμο τους ένα λαγό, ένα φείδι, μια πάσσα, ή μια κουκουβάγια.

Αν άπεναντίας συναντήσουν ένα αϊτίκι, μια κατσικα, ένα βάτραχο, ή μια γυναίκα άχι, καλής διαγωγής,

έκαστοι και προφητεύουν συχνά διάφορα πράγματα σε γλώσσα που ούτε κι' οι ίδιοι δέν έξέρουν.

Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για τους άρχιους Έλληνες μάντιες και για τις Σίβυλλες.

Καθώς λέει δέ σχετικώς ένας μεγάλος πνευματικός, οι άνθρωποι που μπορούν και κάνουν προφητείες ε'νε συνήθως οι άπλοι, οι άγαθοί και οι ήμεροι, και πρό πάντων οι ποιητάι, οι όνειροπόλοι, οι δοσχοί, ή άγνες γυναίκες και τα παιδιά.

Οι προφήται της Αγίας Γραφής, οι οποίοι προανήγγειλαν την γέννηση και τα πάθη του Χριστού, τι άλλο ήσαν παρά έμπνευσμένοι μέντιοι;

Τό περίεργο ήνε ότι οι μάντιες δ'λων σ'εδόν των χωρ'ν κατήγονται από οικογένειες χωριών.

Στην Ιρλανδία και στη Σκωτία, δ'άρχουν οικογένειες μάντιες, οικογένειες δηλαδή στις οποίες ή γενεά ήνε κληρονομική και πάει από τους γονείς στα παιδιά.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Η προτίμησίς του προς τις γυναίκες του θεάτρου. Ποιά ήταν ή Τερέζα Μπουργκουάν, ή «δεά της χαράς». Το τρομερό κουτοσμπολιό της. Η έκδικήσις του αυτοκράτορος. Η φιλαρέσκεια της μεγάλης τραγωδούδης Μάρς. Ένα χαριτωμένο άνεκδοτό της. Όπου ο γυιός της παρουσιάζεται κατά ένα χρόνο... μεγαλειότερος της. Η ήλεια της Ίωσηφίνας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

δίδα Ζωής, την κ. Μπρανσί, της Όπερας, την Αιμιλία Λεβέρ, τη δίδα Μάρς και την Τερέζα Μπουργκουάν, την οποία όνόμαζε «δεά της χαράς».

Η Τερέζα Μπουργκουάν άρχισε το θεατρικό της στάδιο ως χορεύτρια. Πολύ γρήγορα όμως μεταπήδησε στο δραματικό θέατρο, και μάλιστα από μπαλερίνα, πήγε απ' ευθείας στο πιο έπισημο θέατρο, τη Γαλλική Κομωδία, πούγμα που δέν είχε ξαναγίνει ποτέ ως τότε. Το ταλέντο της δέν ήταν έξαιρετικό, κάθε άλλο μάλιστα, είχε όμως όμορφιά και χάρι που έμάγευε.

Στη σκηνή έπάνω είχε μια άφελεια και μια σεμνότητα που έθελγαν, και το ύψος αυτό το διατρέπουν και έξω από τη σκηνή. Μόλις όμως τη συναντούσε φόταν κανείς λίγο, άμέσως καταλάβαινε ότι ήταν προσποιητό. Στο βάθος ήταν μια τρυφερή τσακίνα. Είχε ένα πρόσωπο κομψότατο, μάτια άθια, άρκετη έξυπνάδα και μια φοβερή διάθεση για κουτοσμπολιά. Όλους τους κακολογούσε με λέξεις και έκφράσεις που δέν θα τις μεταχειριζόταν ούτε ή τελευταία γυναίκα του θρόνου. Μια μέρα, μέσα στη μανία της κακοκλωσίδας της, έπτε κάτι και για τον Ναπολέοντα, το οποίο ένας απ' αυτούς που το άκουσαν έσπευσε να του το μεταβιβάσει. Ο Ναπολέον άποφάσισε τότε να την έκδικήσει. Και να πώς έκδικήθηκε: Ένας ύπουργός του, ο Σαπτάλ, ήταν φίλος της Μπουργκουάν και είχε την άδυναμία να τη ήρλει. Ο Ναπολέον, ο οποίος εργαζόταν νύχτα και μέρα, έστειλε μια νύχτα στις έντεκα κι' έκάλεσε έπειγόντως τον Σαπτάλ στα άνακτορα του Κεραμεικού. Ο κομιστής της διαταγής δέν βρήκε τον ύπουργό στο σπίτι του. Το έβλεπε ότι βρισκόταν στο σπίτι της Μπουργκουάν. Ο θαλαμηπόλος έτρεξε άμέσως εκεί, άνεκόνισε τη διαταγή και γύρισε στο παλάτι. Σε λίγο βρισκόταν εκεί και ο ύπουργός.

Δέν είχαν περάσει δέκα λεπτά από την άνομήσή του, όταν έξαφνα ή Μπουργκουάν άκουσε δυνατά και άπαυτά χτυπήματα στην πόρτα της. Νόμιμος γι' αυτή είχε έξι ώρες ο ύπουργός και γύρισε για να το πάρει. Αντί όμως του Σαπτάλ, είδε ένα ύπνρητο του Ναπολέοντος, ο οποίος της έδωσε ένα γράμμα. Το άνοιξε με μια ταραχή που μόλις κατάρρενε να την καταστείλν, και διάβασε τις λέξεις αυτές κακογραμμένες, γιατί τις είχε χαράξει βιαστικά ο ίδιος ο Ναπολέον, ο οποίος ήταν, ως γνωστόν, τρομερός κακογράφος:

«Νάρθηκες άμέσως στα άνακτορα

του Κεραμεικού. Να π ο λ έ ω ν».

Η Τερέζα ντύθηκε δσο πιο γρήγορα μπόρεσε, διέταξε να ξέφουν τ' άλογα στ' άμάξι της και τράβηξε για το παλάτι.

Στο διάστημα αυτό ο Ναπολέον μιλούσε στον Σαπτάλ για διάφορα διατάγματα και του υπαγόρευε διάφορες διαταγές για διοικητικά ζητήματα. Έξαφνα, ένας ύπνρητης παρουσιάστηκε στην πόρτα και είπε:

—Η κυρία έφθασε, Μεγαλειότηε!

—Τα είσέλθει! άπάντησε ο αυτοκράτωρ.

Ο Σαπτάλ κτύπησε τότε προς την πόρτα για να ιδή ποιά ήταν ή γυναίκα που έπεσκέτετο τον Ναπολέοντα την νυχτερινή εκείνη ώρα. Μόλις δέ είδε τη Μπουργκουάν, ή πέννα του έπεσε από τα χέρια και έμεινε σαν άπολιθωμένος.

Την άλλη μέρα, ο ίδιος ο Ναπολέον διηγήθηκε το έπεισόδιο αυτό σε μια άνακτορική συγκέντρωση. Από εκεί έκυκλοφόρησε σε όλα τα σαλόνια και ύστερα από λίγο στο Παρίσι μιλούσε για την περίπτωση αυτή. Έννοείται ότι τα πράγματα δέν έμειναν εκεί. Ο Ναπολέον ξανασυναντήθηκε με την Τερέζα, ή οποία μάλιστα έγινε και φίλη του για κάμποσο καιρό.

Αλλά ή περιφημότερη, ή πιο ήρωική φίλη του Ναπολέοντος, από τις γυναίκες του θεάτρου, ήταν ή δ'ισ Κομωδίστριας Κομωδίας και πήγαινε κάθε φορά που έπαιζε ή δ'ισ Μάρς, για να τη θαυμάσει.

Τό δέν ήνε γνωστό σε ποιά όλο πρωτεύει ή Μάρς ο Ναπολέον. Πάντως, μόλις την είδε, έκίνησε άμέσως το ένδιαφέρον του και ύστερ' από λίγο τον θαυμάσκει.

Μετά από τον Τάμια, έλεγε, ήνε ο καλύτερος ήθοποιος που έχει ή Γαλλία.

Ο Μ. Ναπολέον και ή δ'ισ Μάρς.

με το στόμα και με τα μάτια άνοιχτά. Όστόσο, ή ήθοποιός έπροχώρησε προς τον Ναπολέοντα, ύποκλινθη με σεβασμό και του είπε ότι ήταν εύτυχής που έκτελούσε τη διαταγή του.

Περάστε στην κάμαρα αυτή και περιμεινάτε με, της είπε τότε ο Ναπολέον, χωρίς να καταδεχθή να την κυττάξει, δείχνοντάς της μια πόρτα, αντί που στην πόρτα από την οποία είχε μπει.

Η όφραία ήθοποιός, τρέποντας από τη συγκίνησή της, έσπευσε να άμνησφοδή με τη διαταγή και ο δυστυχής Σαπτάλ, πλημμυρισμένος στον ιδρώτα του, άναγκάστηκε να ξαναπάσει την πέννα και να εργασθή δύο ώρες άκαμπτου του φάνηκαν άλνες δόλοληροι.

Όταν έφυγε ο Σαπτάλ, ο Ναπολέον έκάλεσε ένα θαλαμηπόλο και του είπε:

—Είδοποιήσε την κ. Μπουργκουάν, ότι μπορεί ν' άποσυρθή. Ο όόλος της τελείωσε.

των σταθίων. Άνακατονόταν και στην πολιτική και ήταν φανατική βοναπαρτίστη.

Στο θέατρο έπαιζε ίδιος όόλους ήρωικών γυναικών. Μα και έξω από τη σκηνή ήταν τρομερά φιλαρέσκη. Η φιλαρέσκεία της τη διατήρησε και όταν άφθνη άρχισε να γερά. Είχε το ύψος νέας και δέν ήθελε να πιστέψι στο γήρας. Κάποτε, μετά την πτώση του Ναπολέοντος, παρουσίασε τον γυιό της στον Λουδοβίκο 18ο για να τον προσλάβη στην ύπηρεσία των άνακτόρων.

Πόσων χρόνων είπιδε, κυρία; τη ρώτησε ο Λουδοβίκος.

—Είκοσιδύο, άπάντησε, χωρίς να διστάση καθόλου ή Μάρς.

—Και τότε ο γυιός σας πόσον χρόνων ήνε;

—Ένα χρόνο μεγαλειότερος από τη

Η Μάρς είχε θαυμασία χαρακτηριστικά άρχαίας θεάς, σώμα άγαλματίνο και έξαίσια φωνή.

Πρώτος έπίσημος φίλος της και προστάτης ήταν ο προσώπουργός Κομωδίστριας. Την είχε ιδεί για πρώτη φορά σε μια δεξίωση που είχε δώσει στο μέγαρό του, κατά τη διάρκεια της οποίας ή Μάρς είχε έμφανισθεί ντυμένη ως φοιτήτρια και κατόπιν ως Άπόλλων.

Από την ημέρα δέ έκείνη ο Κομωδίστρις νοίκιασε ένα δωμάριο στη Γαλλική Κομωδία και πήγαινε κάθε φορά που έπαιζε ή δ'ισ Μάρς, για να τη θαυμάσει.

Τό δέν ήνε γνωστό σε ποιά όλο πρωτεύει ή Μάρς ο Ναπολέον. Πάντως, μόλις την είδε, έκίνησε άμέσως το ένδιαφέρον του και ύστερ' από λίγο τον θαυμάσκει.

Μετά από τον Τάμια, έλεγε, ήνε ο καλύτερος ήθοποιος που έχει ή Γαλλία.

Στις άνακτορικές συγκεντρώσεις την καλούσε συχνά για ν' άπαγγέλλη διάφορα μέρη από τις τραγωδίες του Ρακίνα και του Κορνήλιου, στις οποίες ή Μάρς είχε έξαιρετική έπιτυχία. Σε μια τέτοια συγκέντρωση, έσπευσε μια μέρα κι' ένα σκάνδαλο, το οποίο προκάλεσε ή ήλεια της Ίωσηφίνας. Η Μάρς άπήγγελλε ένα μέρος από τη «Φαίδρας» του Ρακίνα. Ήταν ύπέρροχη. Με το άγαλματέιο κομψό της, με τις ένγενικές κινήσεις της, είχε προκάλεσει τον θαυμασμό όλων των αλλοκών. Τα μάτια της, δλο πάθος και μανία έρωτική, πετούσαν φλόγες. Η φωνή της βαθεία, μελωδική, έκτάκτου διαγωγής στην έξεση της άπαγγελίας, είχε καταντήσσει άληθινό τραγούδι. Οι γυναίκες της όμοι λαμποκοπούσαν κάταστροι σαν όμοι άγάλματος. Ήταν ύπέρροχη. Ο Ναπολέον δέν έξοκλόυσε από πάνω της τα βλέμματά της.

Όταν τελείωσε, όλοι περίμεναν να την πλησιάσει ή Ίωσηφίνα και να τη συγκαθή. Αλλά ή Ίωσηφίνα της έοριξε ένα έχθρικό βλέμμα, γεμάτο μίσος, δέν ήθε τίποτε και προχώρησε σ' έναν ήμλο αλλοκών, με τους όποιους αντίλαζε μερικές τινικές λέξεις. Ο Ναπολέον, βλέποντας τα καμώματα αυτά της σύζυγού του, μόλις συγκρατιόταν από τον θυμό του. Πλησίασε τη Μάρς, τη συνεχάρη θερμά και της είπε:

—Η έξαιρετικές γυναίκες δέν προκαλούν μόνο τον θαυμασμό. Προκαλούν και το μίσος.

Είκοσι δόλοληρο χρόνια έθεράτευσε ή Μάρς στη Γαλλική Κομωδία. Μα τα γεράματά της ύπνρησαν θλίβερά, άταχή, έγκαταλελειμμένη, πέφασε τις τελευταίες της μέρες άναπολώντας τα περασμένα της μεγάλα, τους μεγάλους της έρωτες, και ζώντας με την άνάμνηση του μεγάλου κατακτητού, ο οποίος είχε άισθανθεί γι' αυτήν και πε-

ρισσότερο από έκτίμησι και θαυμασμό: Έρωτα άληθινό.

—Ένα χρόνο μεγαλειότερος από τη

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΜΟΥΗΛ ΤΑΙΝΑΡ ΦΩΣΤΕΡ

ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΞΑΝΑΖΟΥΝ...

Η συνάντησις εκείνη τὸν εἶχε ἀναστατώσει. Δὲν περίμενε ποτὲ πῶς θὰ τὴ συναντοῦσε τόσο ξαφνικά, τόσο ἀπτόξα καὶ πῶς θὰ ἐννοιωθε τόσο παλαιά, τόσο ἀνησυχία...

Ἡ ἱστορία τους ἦταν ἡ συνθηματικὴ ἱστορία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ζωῆς. Τὴν εἶχε ἀγαπήσει μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του.

Εἰκνός ἦταν ἕνας ὄνειροπόλος, ἕνας ὁραματιστής, ἕνας ποιητής, ἕνας ἀποεὶ, ποὺ ὅλη του τὴ ζωὴ τὴν εἶχε περάσει, βιοπαλαιστώντας καὶ πάντα φτωχός. Προστάτης οἰκογενείας, ἀνθρώπου χωρὶς καμμιὰ κακία, εἶχε βοηθήσει πάντοτε τοὺς ἄλλους καὶ εἶχε μείνει πάντοτε ἀδοξήτος. Μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς του εἶχε γίνει ὁ ἔρωτάς του.

Εἰκνός πάλι ἦταν μὴ κοπέλλα γεμάτη χαρὰ καὶ ὕμνη, νεῖστα καὶ ὠροφία καὶ τὸν εἶχε ἀγαπήσει γιὰ τὴν καλωσύνη του, γιὰ τὴ στοργή του, γιὰ τὴν ἀφοσίωσίν του. Ὁ ἔρωτάς τους κράτησε χρόνιαν ὁλόκληρη. Κάθε μέρα βρισκόταν μαζί, κάθε μέρα ξαναρχίζε τὴν ἀγάπην τους.

Μία μέρα, ἐκείνη ἔλασε τὴ χαρὰ της. Ἀπὸ τότε, τὸ γέλιο τῆς ἔγινε πικρὸ χαμόγελο, ἡ σίθις τῶν ματιῶν τῆς ἔγιναν μουντὰς ρυτίδες, ὁ ὄνυχος τοῦ βραχίονά της, ὅλα ἀνάλαβρος ἔγινε κουρασμένος. Ὅλα σπύρθηκαν καὶ σπύρθηκαν τῆς εἶχαν ἀλλάξει. Καὶ ἕνα πρωί, ποὺ ὁ οὐρανὸς ἦταν βαρὺς καὶ ἡ γῆ ζωνιούσε ἀπὸ τὸ πλάκωμα τῆς ἀτμόσφαιρας, ἡ Νέλλα μίλησε. Τοῦ εἶπε, ἐνὶ προχωροῦσαν σιωπῇ καὶ τὸν μονοπάτι, ποὺ ὡδηγοῦσε στὴ συνθηματικὴ, ἐξοχικὴ ἐρωτικὴ τους φωνή:

—Οἱ δικοὶ μου θέλουν νὰ παντρευτῶ. Δυὸ χρόνια τώρα τοὺς ἀντιμένω. Δὲν μπορῶ πια... Ὁ γαμπρός ποὺ μοῦ προτείνουν εἶναι πλοῦτος καὶ ἐπὶ πλέον συνέτακτος τοῦ πατέρα μου. Ἔτσι, καταλαβαίνεις, ἡ περυσινὰ μας δὲν θὰ μοιρασθῇ... Θέλουν ἡ γυνὴ μου, θέλουν τὴν ἀδελφή μου, θέλουν ὅλοι. Πρέπει νὰ ὑποκύβω. Ἐκλάψα χθὲς ὅλη τὴ νύχτα. Κόπτεται μὰτις μου. Δὲν κοιμήθηκα καθόλου... Ζάν, πρέπει νὰ χωρίσουμε... Μὴ φοβάσαι... θὰ με ξεχάσεις κοντὰ σὲ μὴ ἄλλη. Ὑπάρχουν τόσες γυναῖκες στὸν κόσμον! Δὲν εἶμαι μόνη ἐγώ... Ὅταν χωρίσουμε... θὰ με θυμᾶσαι πάντα, ὅπως θὰ σὲ θυμᾶμαι καὶ ἐγώ... Καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτὴ θὰ ὡμορφύνῃ τὴ ζωὴ μας.

Ὁ Ζάν, ἀπὸ ἀκουσε τὰ λόγια τῆς, δὲν βόηκε καὶ τὴ δύναμι νὰ παντῆται. Τὸς χάριξε ἡ κοινωνία. Ἦταν, ἀλλοίμονο! φτωχός... Μία θαθεὶς, ἀπέραντη, ἀκατανίκητη ἀπελπισία τὸν κυρίευσεν καὶ τὴν ψυχὴν του πλημμύρισε ἡ ἐπιθυμία τοῦ θανάτου. Ὅταν σὲ λίγο χωρίσανται, σιωπηλοὶ καὶ περιλποὶ, ἤσαν πια καὶ οἱ δύο στὸ ἐξῆς θὰ τραβοῦσε ὁ καθένας τους χωριστὰ τὸ δρόμον του. Ὁ δρόμος ἐκείνης ὡδηγοῦσε στὴν περὶ καὶ ἀσπμάντη ζωὴ, καὶ ἐκείνου στὴν αὐτοκτονία.

Μὰ ὁ Ζάν δὲν βόηκε τὴ δύναμι νὰ σκοτωθῇ. Σκέφτηκε τὴν ὁρμητικὴν βαρεὶά ἀδελφῆ του, ποὺ ὁ θάνατός του θὰ τὴν ἀκότωνε καὶ ἐκείνη καὶ ὑπέκυψε στὴ μοῖρα. Δὲν ξαναζήτησε καὶ νὰ συναντήσῃ τὴ Νέλλα. Γιὰ ποῖο σκοπὸ; Ὅταν μὴ γυναῖκα ἔχει τὴ δύ-

ναμι νὰ κάνει μὴ τέτοια θυσία, σημαίνει πῶς μπορεῖ νὰ ζήσει καὶ χωρὶς ἀγάπην. Μπορεῖ νὰ παραδοθῇ στὴ συνήθεια, στὴν κοινωνικὴ ρουτίνα, νὰ γινῇ μὴ καλὴ νοικοκυρά, μὴ πικρὴ καλὴ μητέρα καὶ νὰ κατανηθῇ σὲ λίγο καὶ ὁ πῶς ἀσπμάντη ψυχῇ. Γιατὶ νὰ τὴν ἀνησυχίσει;

Δὲν τὴν εἶδε ἕνα ὁλόκληρο χρόνο. Τὴ νύχτα τοῦ γάμου τῆς ἀγρόπνησε κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της, ἀνίστατο ἐρωτευμένους καὶ ὠσαντινὸς. Ἡ ζωὴ εἶχε γίνῃ πολλὴ σκληρὴ γι' αὐτόν. Ἡ βαρεὶα καὶ ἀνίστατο ἀρρωστήσει τῆς ἀδελφῆς του τὸν εἶχε πικρύνει. Μόνη ξεκοῦσας τοῦ ἀπόμενε ἡ δουλειά... Ἐργαζόταν ἱστάματα καὶ ποροπαθοῦσε νὰ ξεχάσῃ. Μὰ δὲν υπο-
 ...
 Μία μέρα, ἐπείτα ἀπὸ μὴ μαρτυρικὴ ἀρρώστια δυὸ ἐτῶν, ἡ ἀδελφὴ του πέθανε. Δὲν τοῦ ἔμενε πια καμμιὰ σκοπὸς στὴ ζωὴ. Εἶχε γίνῃ ἀνίστατος. Χωρὶς ἐνθουσιασμούς, χωρὶς πίστι, χωρὶς ἐλπίδα, μετὰ τὴν ἀνίστασιν ψυχῇ καὶ τὴν ἀμφιβολία στὴ σκέψι, μετὰ τὴν ἀνίστασιν τὴν καρδίαν, ἔμενε στὴ ζωὴ γιὰτὶ δὲν εἶχε ὅτε τὴν δοῖ νὰ πεθάνῃ. Δούλευε σὴν μὴ μηχανή, ποὺ δὲν ἔξερε πὶ κάνει, ὅτε γιὰτὶ ἐργάζεται. Εἶχε γίνῃ Ρομὰ πρᾶγματικὸ καὶ ἔχανε κάθε μέρα

Εἰκνός, κλείνοντας τὰ μὰτια καὶ μισανθίοντας τὰ χεῖλη, πέ-
 ραζε τὸ χεῖρ τῆς γύρῳ ἀπ' αὐτὸν λαμπρὸν καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα φλο-
 γισμένο φέλιμα...

καὶ κατὰ ἀπὸ τὴν ψυχικὴν του ὀντό-
 τητα.

Μὰ τώρα, ἡ συνάντησις του αὐτὴ μετὰ τὴ Νέλλα τὸν εἶχε ἀναστατώσει. Εἶχαν βρεθῇ ξαφνικὰ ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο, καθὼς ἔστρεβαν καὶ οἱ δύο τὴ γωνία ἐνὸς δρόμου. Σταμάτησαν ἀμέσως κατὰχλωμοί, τὰ γόνατά τους λώθησαν καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πέσουν κάτω... Χωρὶς νὰ πουν λέξι, ἔνωσαν τὰ χεῖρά σὲ μὴ σφιγτῇ, θερμὴ χειραψία καὶ τὰ βλέμματα τους διασταυρώθηκαν σ' ἕνα περίλυπο φέλιμα... Πρῶτὴ μίλησε ἐκείνη:

—Δὲν ξέρεις πόσο λυπήθηκα, γιὰ τὸ θάνατό τῆς ἀδελφῆς σου! τοῦ εἶπε. Θὰ ὑπέφερε τοσοῦτ' ἡ καὶ μὴν... Κά-
 θε μέρα σὲ συλλογίζομαι. Ὁ Ζάν μετὰ μὴ λυπῇ, βέβαια.

—Ἄν ἔξερα τουλάχιστον πῶς εἶ-
 σαι εὐτυχισμένη! τῆς ἀπάντησε. Ἀλ-
 λήθεια, πῆς μου, πῆς μου ὅτι εἶσαι εὐτυχισμένη... Αὐτὸ μοῦ εἰπὲς! Δὲν θέλω τίποτε ἄλλο.

Εἰκνός δὲν τοῦ ἀπάντησε, ἄλλα δυὸ δάκρυα θάλωσαν τὰ μάτια της. Τὸν κύτταξε μετὰ στοργή, ποὺ δὲν τὴν εἶχε τὸ βλέμμα της ὅτε στίς στιγμὲς τῆς πικρῆς ἐρωτικῆς τῆς παραφορᾶς, ὅταν ἦσαν ἐνωμένοι, τοῦ ἔσφιζε τὸ χεῖρ μετὰ συμπάθεια ποὺ ἦταν περισσότερο λαχτάρα, παρὰ συμπόνια καὶ διαστικῇ, σὴν νῶ

φροδὸν μὴπως καὶ μὴ στιγμὴ ἀκό-
 μα μποροῦσε νὰ ἦταν μοῖρα καὶ γιὰ τοὺς δύο, ἔφυγε, σχεδὸν τρέχοντας, σὴν τρελλή, σὴν νὰ τὴν κυνηγοῦσε τὸ παρελθὸν ὁλόκληρο, ζιτώντας τὰ δι-
 καὶ αὐτὰ του.

Ὁ Ζάν ἀπόμεινε ἐκεῖ σὴν ἀπολι-
 θωμένος. Ἡ ξαφνικὴ, ἡ ἀπτόξα αὐ-
 τῆ συνάντησις τὸν εἶχε ἀναστατώσει. Κάτι, ποὺ δὲν τὸ εἶχε συλλογιστῇ, ποὺ δὲν τὸ εἶχε υποπτευθῇ, ἕνα ὁλό-
 κληρο χρόνο, τοῦ εἶχε παρουσιαστῇ τὴν ὁλοφάνερα, χωρὶς καμμιὰ ἀμ-
 φιβολία. Ἡ Νέλλα τὸν ἀγαποῦσε...

Καὶ ὅχι μόνον τὸν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ ἦ-
 ταν καὶ δυστυχισμένη. Ἐξ αἰτίας αὐ-
 τῆς τῆς ἀγάπης. Τὰ λίγα τῆς λογία, τὸ βλέμμα της, τὰ δάκρυα, τὸ σφιγ-
 τὸν χεῖρός, ἡ διαστικὴ φογὴ της ἦσαν πῶς ἐξωλῶτα καὶ ἀπὸ τὴν πῶς πολὺωρη ἐξομολόγησι. Τὸν ἀγαποῦσε καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀπέφευγε... Εἶχε σταθεῖ δυστυχισμένη σὴν γάμῳ της. Ἡ θυσία της εἶχε γίνῃ τραγικὴ. Καὶ τώρα, μποροῦσε νὰ φτάσῃ καὶ μὴ στιγμὴ μόνον γιὰ νὰ τὴ ρίξῃ στὴν ἀ-
 καλὰ του.

Κι' ἔξαφνα, μετὰ τὴ σκέψι αὐτῇ, ὅλα ἄλλεξαν μέσα του. Ξαναγύρισαν οἱ παλαιοὶ του ἐνθουσιασμοί, ὕπνησαν οἱ κοιμισμένοι πόθοι του, ἡ ἐγκρατικὴ-
 σίς του ἔγινε ὀρμητὴ καὶ ὁ ἔρωτάς πα-
 νίσχυρος καὶ ἀνίστατος, τὸν κατακυρι-
 οῦσε μετὰ τὰ δικαιώματά του. Κανένας πια δὲν θὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ παλαίψῃ γιὰ νὰ κατακτήσῃ ἐκείνη, ποὺ τοῦ τὴν εἶχαν πᾶσι ἀνὰ ἄνδρα καὶ ὕπουλα.

Ἐβλεπε πῶς ὠροφία θὰ εἶχε ἕνας τέτοιος ἀγῶνας. Ὁ Ζάν ἔκανε πάλι εὐτυχισμένη σὴν πρῶν, θὰ τὴν ξανα-
 πῆγαν στὴν παλαιὰ του φωνή καὶ δὲν θὰ τὴν ἀφινε πια σὲ κανένα.

Ὅλη τὴ νύχτα ἀγρόπνησε. Περι-
 μένε νὰ ἐγερῶσθῃ τὴ μέρα γιὰ νὰ τρέ-
 ξῃ στὴν ἐρωτικὴ τους φωνή. Ἦσαν ὅλα νὰ ξαναθῇ τὸν τόπο τῆς ἀγάπης τους, νὰ ξαναζήσει τὴν στιγμὲς τους καὶ ἔπειτα νὰ ξεκινήσῃ, βαπτισμένος, σὴν γλυκὺ παρελθόν, γιὰ τὴ νῆα κα-
 τάκτησι, μετὰ καινούργια πίστι.

Ἐλαφρὸς, σὴν ἄνεμος, χαρούμενος, γεγῆρος, γεμάτος ἐλπίδας καὶ οἶφας, ξεκίνησε τὸ πρωὶ καὶ πῆγε στὴ φωνή τους. Ἔμεινε ἐκεῖ ὡς πολλή, ξεχασμένος σὲ γλυκοῦς ρευσματικούς, ἔτοιμος γιὰ κάθε τι ὡραῖο, δυνατό καὶ μεγάλο. Πίστευε ξανὰ σὴν αὐτὸ του καὶ στὴ ζωὴ. Καὶ ὅταν γύριζε πίσω, τὸ βᾶσιμά του ἦταν χορὸς καὶ ἡ φωνὴ του τραγοῦδι.

Στὸ μονοπάτι περὰ εἶχε φανῇ μὴ σκία. Κάποιος ἐρχόταν ἀντίθετα. Σὲ λίγο, ἡ σκία μεγάλωσε, ἀπὸ ἀπλὴ σκία, ἔγινε μορφή καὶ πῆρε σχῆμα. Ἦταν ἐκείνη!... Ναι, ἦταν, ἐκείνη ποὺ πῆγαν καὶ αὐτὴ στὴ φωνή του γιὰ νὰ ξαναζήσει ἐκεῖ τὸν ἔρωτά τους. Τὸν ἀγαποῦσε πάντα καὶ ὁ ἔρωτάς τους δὲν εἶχε σβῆσει ὅτε μὴ στιγμὴ.

Μετὰ τρία λεπτά, ὅταν ἐκείνος, τρέχοντας χαρούμενος, ἀσπμάντης καὶ ὁρμητικός, τὴν εἶχε ἀρπάξει στὴν ἀγκυλὴν του καὶ τῆς σκέπαζε τὸ πρό-
 στω μετὰ φιλία, ἐκείνη κλείνοντας τὰ μάτια, καὶ μισανθίοντας τὰ διφασά-
 να χεῖλη, πέρασε τὸ χεῖρ της γύρῳ ἀπὸ τὸ λαμπρὸ του, τὸν τρέβησε σ' ἕνα φλογισμένο φέλιμα καὶ τοῦ φέλιμα, μετὰ λιγνόμενῃ φωνῇ:

—Πῆγανέ με στὴ φωνή μα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς τὴν αὐτὴν περιπτώσει, εἶπε ἡ Ν. Ρεάλ σὴν Γκανιμάρ, αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ πρέπει ν' ἀπευθύνεται σὲ σὰς. Τὴν ἔλαβε σίμερα τὸ πρωὶ καὶ ἔχει, καθὼς βλέπετε, ἐπιγραφή:

«Κύριον Ἰουστίνον Γκανιμάρ, τῇ ἐδρενὴ φροντίδι τῆς Ν. Ρεάλ».

Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκε πῶς ἦταν κανένα ἀστεῖο, ἀπὸ δὲν σὰς ἔξερα μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, μὰ φαίνεται τώρα ὅτι ὁ ἀγνωστος ἐπιστολογράφος ἔξερε ὅ-
 τι ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῇ ἐδῶ...

Ὁ Γκανιμάρ θὰ ἤθελε πολὺ ν' ἀρ-
 πάξῃ τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ καὶ νὰ τὴν ξεσκίσει... Μὰ δὲν τόλμησε νὰ τὸ κάνει αὐτὸ μποροῦσε σὴν προέστειμένο του καὶ ἄνοιξε τὸ φάκελλο. Ἡ ἐπιστολὴ ἔγραφε αὐτὰ τὰ λόγια, τὰ ὅποια ὁ ἀ-
 στυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς διάβασε μετὰ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκούγονταν:

«Ἦταν μὴ φορὰ μὴ Σανθὴ Κυ-
 ρία, ἕνας Λουπὲν καὶ ἕνας Γκανιμάρ. Ὁ κακὸς Γκανιμάρ λοιπὸν ἤθελε νὰ κάνει κακὸ στὴν Σανθὴ Κυρία, μὰ δὲ καλὸς Λουπὲν δὲν τὸ ἤθελε. Γι' αὐ-
 τὸ δὲ καλὸς Λουπὲν, ὅταν ἐπιθυμῇ νὰ γινῇ ἡ Σανθὴ Κυρία στενὴ φίλη τῆς κομῆσῃς ντὲ Κροζόν, τῆς ἔδω-
 σε τὸ ὄνομα Ν. Ρεάλ, ποὺ εἶνε τὸ ἴδιο, ἡ πάνω-κάτω τὸ ἴδιο, μετὰ τὸ ὄ-
 νομα μὴς ἐντυμῆς μετανάστευσε πολυ-
 τικὸν λῆθων, ἡ ὅποια ἔχει, ὅπως καὶ ἡ Σανθὴ Κυρία, τὰ μαλλιά χρυσὰ καὶ τὸ πρόσωπο χλωμό».

Κι' ὁ καλὸς Λουπὲν ἔλεγε ἐρί-
 δοντας τὰ χεῖρά του: «Ἄν ποτὲ ὁ κακὸς Γκανιμάρ βρεθῇ στὰ ἴχνη τῆς Σανθῆς Κυρίας, θὰ τὸν ξεπλανήσω ἔτσι, εἰχόντας τὸν στὰ ἴχνη τῆς τί-
 μας μεσάρας!».

Σοφὴ πράγματι προφύλαξις ποὺ ἔφερε σίμερα τ' ἀποτελέσματά της!

Μὴ σὺντομη σημεῖωσις, σταλ-
 μένη στὴν ἐφημερίδα τοῦ κακοῦ Γκα-
 νιμάρ, ἕνα μονοκαλὸν ἀρώματος, λι-
 σσημένο ἐπιτελὲς ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ Σανθὴ Κυρία σὴν ξενοδοχεῖο «Μπω-
 ριδά», τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς Ν. Ρεάλ, γραμμένα ἀπὸ τὴν ἴδια Σαν-
 θὴ Κυρία σὴν κατάστιχα τοῦ ἴδιου ξενοδοχείου, καὶ τὸ παχυντὶ παίχτη-
 κε περίφημα!

Τί λὲς γιὰ ὅλα αὐτὰ, Γκανιμάρ; Θέλησα νὰ σοῦ τὰ διηγθῶ γιὰ-
 τί εἰμαι βέβαιος ὅτι, ἔξυπνος καθὼς εἶσαι, πρῶτος θὰ γελᾷσῃς μετὰ τὰ ὁ-
 θημά σου. Πράγματι, εἶνε πολὺ ἀ-
 στεῖο καὶ, ὁμολογῶ, ὅτι γιὰ λογαρια-
 σμὸν μου διασκέδασα τρελλά.

Σ' εὐχαριστῶ λοιπὸν, καλὲ μου φίλε, καὶ τὰ σέβη μου σὴν ἐξείρετο Ν. Ντυντουί.

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ.

Μὰ ξέρει τὰ πάντα! φώναξε ὁ Γκανιμάρ, ὁ ὅποιος δὲν συλλογίζετο καθόλου νὰ γελᾷται. Ἐξέρι παρῶντα ποὺ δὲν τὰ εἶπα σὲ κανένα. Πῶς μπο-
 ρεσε καὶ ἔμαθε ὅτι σὰς εἶχα προσκα-
 λέσει νὰρῆτε ἐδῶ, ἀρχηγέ; Πῶς μπο-
 ρεσε καὶ ἔμαθε ὅτι βόηκα τὸ πρῶτο φιλιδίον;... Πῶς μπορεσε καὶ ἔμαθε ὅτι;...

Τραβοῦσε ὁ δυστυχισμένος τὰ μαλ-
 λιά του καὶ εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ μὴ τέ-
 τοια ἀπελπισία, ὥστε ὁ Ν. Ντυντουί τὸν λυπήθηκε.

—Παραγγόρσου, Γκανιμάρ! τοῦ εἶ-
 πε. Ἀλλὰ φορὰ θὰ τὰ καταφέρῃς κα-
 λύτερα.

Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ἀ-
 σφαλείας βγῆκε ἔξω, ἀκούουδόμενος

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΚΑΤΑ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ MAURICE LEBLANC

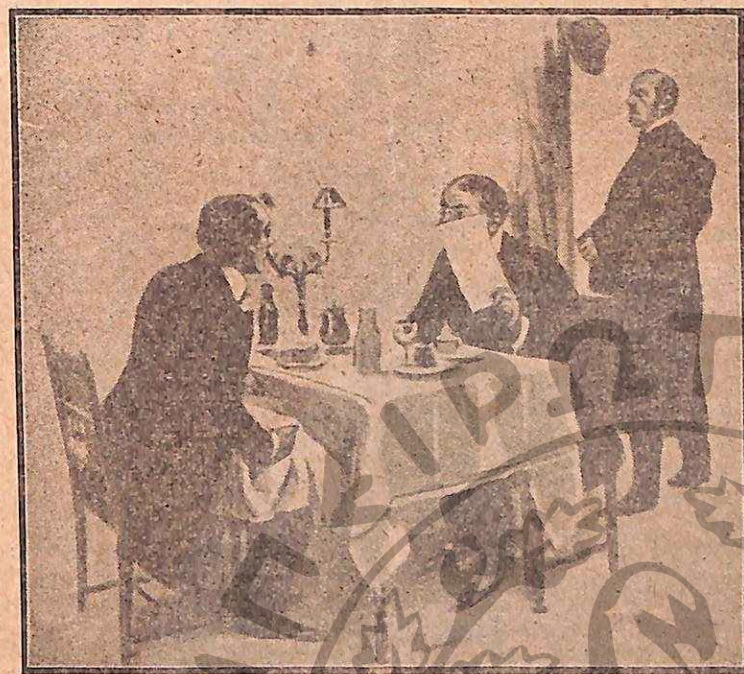
ἀπὸ τὴν Ν. Ρεάλ.

Δέκα λεπτά πέρασαν. Ὁ Γκανι-
 μάρ σὴν μεταξὺ διάβαζε καὶ ξαναδιά-
 βαζε τὸ γράμμα τοῦ Λουπὲν. Τραβηγ-
 μένος σὲ μὴ γωνία, ὁ κόμης καὶ ἡ κόμηςσα ντὲ Κροζόν, ὁ καὶ ντ' Ὀτρέκ καὶ ὁ Ν. Ζερμποῦα συζητοῦσαν ζωηρά.

Τέλος ὁ κόμης προχώρησε πρὸς τὸν ἐπιθεωρητὴ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἀπ' ὅλα αὐτὰ, ἀγαπητὲ κύριε, βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν προ-
 χωρήσαμε ὅτε κατὰ ἕνα βῆμα...

—Συγγνώμη, ἔκανε ὁ Γκανιμάρ. Ἀπὸ τὴν ἔρευνά μου ἐξακριβώθηκε ὅτι ἡ Σανθὴ Κυρία εἶνε ἀναμνηστικὴ-
 τητὴ ἡρωὶς αὐτῶν τῶν περιπετειῶν

—Ἐχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ μάτια του ἔχουν μαρμαρωθῇ σὴν σέβη μου, στοὺς ὤμους μου...

καὶ ὅτι εἶνε ὄργανο τοῦ Λουπὲν. Αὐ-
 τὸ εἶν' ἕνα βῆμα τεράστιο.

Μὰ δὲν χρησιμοῦσε ἀπολύτως σὲ τίποτε, συμπλήρωσε ὁ Ν. ντὲ Κρο-
 ζόν. Ἡ Σανθὴ Κυρία σκοτώνει γιὰ νὰ κλέψῃ τὸ Γαλλικὸν Διαμάντι, μὰ δὲν τὸ κλέβει... Κλέβει καὶ ξερορρινώνει αὐτὸ πούκλεψε βάζοντας τὸ στὴν ἀπο-
 σκευὴ ἐνὸς τρίτου...

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτε, εἶπε ὁ Γκανιμάρ, σκύδοντας τὸ κε-
 φάλι του.

—Ναί. Μὰ κάποιος ἄλλος θὰ μπο-
 ροῦσε νὰ καταλάβῃ...

—Τὶ θέλεις νὰ πῇς; ρώτησε Ζο-
 ρὰ ὁ Γκανιμάρ.

Ὁ κόμης δίσταζε ν' ἀπαντήσῃ, μὰ ἡ κόμηςσα ἔλαβε τὸ λόγο καὶ εἶπε καθαρά:

«Ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ μάτια του ἔχουν μαρμαρωθῇ σὴν σέβη μου, στοὺς ὤμους μου...»

«Ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ μάτια του ἔχουν μαρμαρωθῇ σὴν σέβη μου, στοὺς ὤμους μου...»

«Ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ μάτια του ἔχουν μαρμαρωθῇ σὴν σέβη μου, στοὺς ὤμους μου...»

«Ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ μάτια του ἔχουν μαρμαρωθῇ σὴν σέβη μου, στοὺς ὤμους μου...»

«Ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ μάτια του ἔχουν μαρμαρωθῇ σὴν σέβη μου, στοὺς ὤμους μου...»

«Ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ μάτια του ἔχουν μαρμαρωθῇ σὴν σέβη μου, στοὺς ὤμους μου...»

«Ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ μάτια του ἔχουν μαρμαρωθῇ σὴν σέβη μου, στοὺς ὤμους μου...»

«Ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ μάτια του ἔχουν μαρμαρωθῇ σὴν σέβη μου, στοὺς ὤμους μου...»

«Ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ μάτια του ἔχουν μαρμαρωθῇ σὴν σέβη μου, στοὺς ὤμους μου...»

«Ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ μάτια του ἔχουν μαρμαρωθῇ σὴν σέβη μου, στοὺς ὤμους μου...»

ὁποιοῦσιν σὰ σὰς;

—Ἐξ ὁλοκλήρου. Θὰ τὸν βοήθῃσω χωρὶς καμμιὰ ἐπιφύλαξιν...

—Ξερετε τὴ διεύθυνσίν του;

—Ναί... Πάρκερ Στρίτ, 219, Λον-
 δῶν...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ καὶ ἡ καὶ ντὲ Κροζόν ἀπέστειλαν τὴ μήνυσίν τους ἐ-
 ναντίον τοῦ ἀστυνομικοῦ προέδρου Ν. Μπλεῖγερ καὶ ἐπέστειλαν μὴ κοινὴ ἐ-
 πιστολὴν σὴν Σέρλοκ Χόλμς, προσκα-
 λώντας τὸν νὰ πάρῃ στὴ Γαλλία.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΡΙΤΟ

Ο ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΙΣ ΕΧΘΟΠΡΑΞΙΕΣ...

—Τὶ ἐπιθυμοῦν οἱ κύριοι; ρώτησε τὸν γκαρσόν.

—Ὅτι θέλεις ἐσὺ, φίλε μου, ἀ-
 πάντως ὁ Ἄρσεν Λουπὲν σὴν ἄνθρω-
 πος ποὺ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΜΑΚΡΥΝΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΩΣ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

Πώς κοιμούνται οι ταξιδιώτες στην Έρυθρά Θάλασσα. Πώς σκάζουν οι επιβάτες από τη ζέστη. Τα κοράκια που πετούν πάνω απ' τους κοιμισμένους. Πώς κοιμούνται οι Ιθαγενείς των Ίνδιων. Το ντιβάνι του «γκασκάρ» της Βαρύνας. Τα πλωτά σπίνια. Τα καλοριφέρ των Κινέζων. Πώς κοιμούνται οι Ιαπωνέζοι. Τα μαξιλάρια των Ιαπωνέζων, κτλ.

Υπνος είναι ή σπουδαίος ή ήττος ανάγκη του ανθρώπου, και το κρεβάτι το πιο αγαπημένο επίπλο του σπιτιού του. Αν όμως στην Ευρώπη

Περιττόν βέβαια να προσθέσουμε ότι, το καλοκαίρι, κάθε ταξιδιώτης στην Έρυθρά Θάλασσα στοιχίζει συχνά τη ζωή και σε κάποιον δυστυχισμένο ναύτη του πλοίου, προ παντός δε σ' αυτούς που δουλεύουν στο μηχανοστάσιο!...

Όπως είπαμε και πιο πάνω, ο ύπνος των ταξιδιωτών άπλωσε στο κατάρτισμα είναι βαρύς κι' αγήσυχος. Τόσο δύσκολο δε είναι το ξύπνημά τους, ώστε σε πολλά πλοία χρησιμοποιείται στρατιωτική σάλπιγγα, για να τους σηκώνει την ώρα του προγεύματος!...

Όταν το πλοίο διανυκτερεύει στα λιμάνια των Ίνδιων ή της τροπικής Αφρικής, το καλύτερο που έχουν να κάνουν οι επιβάτες είναι να ξεμπροκάρουν τις νύχτες και να κοιμηθούν στα ξενοδοχεία. Γιατί, αν μείνουν στο πλοίο, κινδυνεύουν να ξυπνήσουν το πρωί, περιτριγυρισμένοι από εκατοντάδες κοράκια, που χοροπηδούν πάνω στα κρεβάτια τους κρώζοντας άπαίσια κι' ανατοχιστικά! Κι' ένα τέτοιο ξύπνημα άσφαλώς δεν είναι καθόλου ευχάριστο!...

Με το να κοιμηθώ όμως κανείς στο υπαίθρο, διατρέχει κι' έναν άλλο κίνδυνο, πολύ σπουδαιότερο: Μπορεί να πάθει έλονοσία, κίτρινο πυρετό, ή άλλες παρόμοιες τρομερές αρρώστιες!

□ □ □ □ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ □ □ □ □

Κοστούμι χορού, κοστούμι πυροδοσιών και κοστούμι αγρότιδος.

Και στα ξενοδοχεία όμως, δεν είναι τόσο εύκολο να μπορείς ο ταξιδιώτης ν' αποκοιμηθώ!... Πολλές φορές, όταν ο μεγάλος ανεμιστήρας δεν καταφέρνει να τον δροσίσει καθόλου, αναγκάζεται να σηκωθεί μέσα στην καρδιά της νύχτας απ' το κρεβάτι του, και να τρέξει να κάνει ένα κύκλο μπάνιο, ή να βάλει τον καμπίρ του ξενοδοχείου να τον περιχύσει με άρκετους κουβάδες νερό παγωμένο!...

Μετά τα πρωτότυπα αυτά νυχτερινά μπάνια, δύσκολα μπορεί κανείς να στεγνώσει, γιατί, ενώ προσπαθεί να σκουπιστεί, ο ιδρώτας αναδύεται ξέφρενα απ' τους πόρους του και τον κάνει πάλι μούσκεμα!...

Επειτα απ' όλ' αυτά, καταλαβαίνετε βέβαια γιατί οι Ευρωπαίοι δεν μπορούν να περάσουν δυο καλοκαίρια κατ' σειράν στας Ίνδιες, χωρίς να πάθουν σοβαρές διαταραχές στην καρδιά τους ή στο στήθος τους, απ' την υπερβολική ζέση. Κι' αν τα συμπτώματα αυτά χειροτερεύουν, ή πρώτα συμβολή την οποία δίνουν στους αγρότους οι Άγγλοι γιατροί, είναι ή στερεότυπη οράση: «Κάνετε ένα ταξίδι στην Ευρώπη!...»

Οι Ιθαγενείς που 'έχουν συνηθισμένοι πια στη μεγάλη εκείνη ζέση, χρησιμοποιούν για κρεβάτι τους ένα ά-

πλό πετσά, τεντωμένο ανάμεσα σε στρώματα. Οι πιο φτωχοί όμως απ' αυτούς ξαπλώνονται άπλωσε σε ψάθες, ή και κατάχαμα. Φυσικά δε, κοιμούνται στο υπαίθρο, με περιβολή σχεδόν άδαιμια!...

Όστος οι Ιθαγενείς που ανήκουν σε μεγάλες κι' άριστοκρατικές οικογένειες, και ιδίως οι αραβικά, χρησιμοποιούν συνήθως χαμηλά και φαρδιά ντιβάνια, στολισμένα με πλούσια και πολυχρώμα ύφασματα και μαξιλάρια. Έτσι ο «γκασκάρ» της Βαρύνας, (ο οποίος μεταξύ των άλλων έχει στην μέση στόν κήπο του πλατιού του τσίσερα κανόνια όλοκληρο), συνηθίζει να ξαπλώνεται μαζύ με τις... 37 συζύγους του, άπάνω σ' ένα τεράστιο κυκλικό ντιβάνι! Η κάμαρα, στην οποία κοιμάται ο εύτυχής αυτός θνητός, είναι μεγάλη και κυκλική, κι' έχει στη μέση ένα μαρμαρίνο συντριβάνι, που είναι πάντα γεμάτο με δροσερό και κελαρυστό νερό. Υπό τέτοιες συνθήκες, ο πάμπλουτος αραβικά δεν θα υποφέρει άσφαλώς καθόλου απ' τη ζέση των Ίνδιων!...

Η ψηλή θερμοκρασία είναι ο κυριώτερος λόγος, που έκανε να ευρανοσθούν τα «πλωτά σπίνια», μικρά πλωτά δηλαδή που έχουν μεταβληθεί σε μόνιμες κατοικίες. Η συνήθεια αυτή υπάρχει στους Ίνδους, στους Κινέζους, στους Σικαίους, στους Γιαπωνέζους και στους Μαλαιοί.

Ας δούμε όμως τώρα και την αντίθετη όψη του πράγματος. Στην Κίνα, και ιδίως στα βόρεια μέρη της, οι χειμώνες είναι ψυχρότατοι. Στο Πεκίνο, ή θερμοκρασία όλο το Γενάρη είναι κάτω απ' το μηδέν. Για να μπορούν λοιπόν οι Κινέζοι να κοιμούνται σε κρεβάτια ζεστά, χρησιμοποιούν από πολλούς αιώνες ένα ξύσινο και πωτότυπο μέσον. Φτιάχνουν δηλαδή τα κρεβάτια τους από... τοξόβια και τα σκεπάζουν με χοντρά στρώματα, γεμισμένα με μπαμπού. Άνάμεσα στα τοξόβια τοποθετούν σωλήνες, στους οποίους κυκλοφορεί θερμός αέρας, που παράγεται από μια ειδική θερμάστρα, στημένη στη μέση του σπιτιού. Όπως βλέπετε, το καλύτερο δε δεν είναι και τόσο μοντέρνο έρεσσι!...

Ας έλθουμε τώρα στην Ιαπωνία, τη χώρα των σεισμών, που οι Ιθαγενείς την ονομάζουν «Γκι-σιν-νι-κο-νι» δηλαδή «ή χώρα στην οποία τρέμει ή γη». Τα σπίνια των Γιαπωνέζων είναι φτιαγμένα, όπως έχετε, από μπαμπού και χαρτί, για να μη κινδυνεύουν απ' τους σεισμούς. Άλλω και τα κρεβάτια τους έχουν πάρεσι, ή μορφή, που 'έχει απαραίτητη στη χώρα εκείνη, όπου ή γη βρίσκεται διαρκώς σε κίνηση, ακόμα και στις περιόδους της ηρεμίας. Επειδή δηλαδή ή έλαφια σεισμική δονήσις πετούν κάτω κάθε βράδυ τους Γιαπωνέζους απ' τα κρεβάτια τους, αναγκάζον-

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙ Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

Ο αυτοκράτωρ της Αυστρίας Κόνραντ, όπως όλοι οι ήγεμόνες και φεουδάρχαι του Μεσαίωνα, είχε στην Αύλη του έναν αστρολόγο, ο οποίος του προφήτευε τα μέλλοντα.

Κάποτε όμως ο αστρολόγος αυτός προφήτευε κάτι πολύ δυσάρεστο κι' ο αυτοκράτωρ έγινε έξω φρενών απ' τον θυμό του.

— Άθλιε! Λές αλήθεια; φώναξε.

— Αλήθεια, Μεγαλειότατε, φημίσει ο αστρολόγος.

Χίλιοι διαβόλοι!... φώναξε ο Κόνραντ έξαλλος. Αφού λοιπόν ξέρεις και προφητεύεις αλάνθιστα το μέλλον, πές μου από τί θα πεθάνω;

— Μα... από πυρετό, κατώρθωσε να τραulich ο δυστυχής αστρολόγος.

— Ψέμματα λές! Θα πεθάνω τώρα άμέσως από το σπινί του δημίου.

Κι' ο αυτοκράτωρ διάταξε να φέρουν άμέσως τον δήμο για ν' αποκαταστή τον αστρολόγο εκεί προστά του.

Ο δήμος έφτασε πράγματι σε λίγο κι' έτοιμάστηκε να εκτελέσει την αυτοκαταρτική διαταγή.

Τη στιγμή όμως εκείνη, ο αστρολόγος, ο οποίος είχε άρρωσθήσει απ' τον φόβο, ή από την φρίκη του, συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις του και φώναξε στον αυτοκράτορα:

— Μεγαλειότατε, μάθετε ότι δεν λέω ποτέ μου ψέμματα. Βάλτε να μου πιάσουν το σφυγμό για να πεισθώ ότι έχω... πυρετό.

Η έξυπνη αυτή φράσις έκανε τον αυτοκράτορα να γελήσει και να του χαρίσει τη ζωή.

Η έξυπνη αυτή φράσις έκανε τον αυτοκράτορα να γελήσει και να του χαρίσει τη ζωή.

Μια άλλη χαρακτηριστική λεπτομέρεια είναι ότι ή ώρα της Γιαπωνέζας δεν μεταχειρίζονται στα κρεβάτια τους μαξιλάρια σαν τα δικιά μας. Άντι γι' αυτά χρησιμοποιούν ένα κλινίδρο από πορσελάνη ή από μπαμπού, άπάνω στον οποίο άκουμπουν το... λαιμό τους!...

Τα πρωτότυπα αυτά και σκληρά μαξιλάρια έχουν έφευρεθεί πρό πολλών αιώνων. Ο σκοπός τους είναι να διατηρούν όσο το δυνατόν άθικτο κατ' την ώρα του ύπνου το πολύπλοκο και καλλιτεχνικό χτένισμα των Ιαπωνίδων, που ταιριάζει τόσο πολύ με το μονογυμνικό τους πρόσωπο, με το κίτρινο χρώμα της επιδερμίδος τους και με τα άμυγδαλωτά τους μάτια.

Το χτένισμα αυτό έχει τόσες δυσκολίες, ώστε είναι άδύνατο σε μια Γιαπωνέζα να το ξαναφτιάχνει κάθε μέρα! Γι' αυτό λοιπόν φροντίζει να μη το χαλάει, όταν κοιμάται.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' δόκιμες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οιόγενεια», Αίνα 7, Αθήνας.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

ΤΟ "ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΜΜΟΥ,"

Τί γράφει ο Μάρκο Πέλο. Οι μυστηριώδεις μουσικοί ήχοι και ή τυμπανόκρουσις της έρημου. Τί αναφέρουν τα αρχαία Κινέζικα βιβλία. Η κωδωνόκρουσις της Χερσονήσου του Σινά. Η εξέγησης του φαινομένου. Το κύλισμα της άμμου, κ.τ.λ.

Ο μεγάλος περιηγητής Μάρκο Πόλο διηγείται στα «Απομνημονεύματά του» ότι πολλές φορές, ενώ περνούσε με τους συντρόφους του την έρημο του Γκομπί, έφτασαν στ' αυτά του παράξενου και ανεξήγητου ήχου μουσικών οργάνων και τυμπάνων. Σχετικές νεότερες παρατηρήσεις και μελέτες απέδειξαν ότι το περίεργο αυτό φαινόμενο δεν είναι καθόλου φανταστικό. Πράγματι, σε μερικές έρημους άκούγονται πολλές φορές ώσπου άκουσται μουσικοί ήχοι, τους οποίους ή επιστήμη προσπάθησε να εξηγήσει, με τον τρόπο που θα ίδουσι παρακάτω. Απεδείχθη επίσης ότι το σημείο της έρημου του Γκομπί, στο οποίο παρατήρησε το παραπάνω περίεργο φαινόμενο ο Μάρκο Πέλο, δεν είναι παρά ο περίφημος «Λόφος της Μουσικής Άμμου», ο οποίος βρίσκεται στα περίχωρα του Τουν-Γιάγκ.

Το φαινόμενο αυτό αναφέρεται επίσης και σε διάφορα αρχαία κινέζικα βιβλία. Ένα από αυτά γράφει π. χ. τα εξής:

«Μεσ' στην καρδιά του καλοκαιριού, ή έρημος βγάζει ήχους παράξενους. Άν δέ περπατούν σ' αυτήν άνθρωποι ή άλογα, ο κρότος των βημάτων τους άκούγεται ολοκαθάρως, σε απόσταση πολλών δεκάδων «λί». (Το «λί» είναι ίσο περίπου με 600 μέτρα). Ο περιηγητής Μποννέ παρατήρησε επίσης ένα παρόμοιο φαινόμενο σ' ένα ταξίδι που έκανε το 1830 στο Άφγανιστάν. Έξηντα χιλιόμετρα μακριά απ' την πόλη Καπούλ, μέσα σε μια έρημη άμμοδη έκταση, άκουσε ξαφνικά ήχο τυμπάνων, ο οποίος κράτησε επί αρκετές ώρες.

Ωστόσο, στη χερσόνησο του Σινά υπάρχει ο «Λόφος της Καμάνας», ο οποίος, όταν ή άτμοσφαιρική συνθήκη είναι κατάλληλη, παράγει διάφορους ήχους, που μοιάζουν με κωδωνόκρουσις ή με τον θόρυβο της σούρας που γυρίζει.

Άλλα μέρη, στα οποία παραγονται παρόμοια φαινόμενα, είναι το Βάντι-Βέρχαν (κοντά στο Σουέζ), ή όασις του Ντάλα (στην έρημο της Αιθίας), πολύ χαμηλή. Μερικές φορές όμως, ή άτμοσφαιρική συνθήκη ή άμμος είναι τόσο μεγάλη, ώστε παραγονται μουσικοί ήχοι πολύ πιο ψηλοί. Έτσι εξηγείται εύκολα το γεγονός ότι στην έρημο Καλφίκα άκούγονται ήχοι που μοιάζουν σαν να προέρχονται από αιολικά όργανα.

Παρόμοια φαινόμενα παρατηρούνται και σε μερικές άμμοδεις παραλίες. Η γνωστότερη απ' αυτές είναι ή «Σύναγκ» (άμμος), που βρίσκεται κοντά στην πόλη Τρομάζιν, κι' εύχαιστούν συχνά χρόνους όποιον τους άκουει για πρώτη φορά;... Ίσως ή εξέγησης, την οποία δίνουν στο φαινόμενο αυτό όσοι άσכולούνται με τη φυσική γεωγραφία: «Όταν άπάνω απ' τους λόφους της έρημου περνάει ένα καραβάνι, οι μικροί κύκλοι της άμμου κυλούν προς τα κά-

τω, στην πλαγιά των λόφων. Στην άμμο ή κίνησις αυτή περιορίζεται σε λίγους μόνον κύκλους. Σιγά-σιγά όμως αυτοί παρασύρουν και άλλους, κι' έτσι, έπειτ' από λίγη ώρα, όλη ή άμμος που σκεπάζει την πλαγιά, κυλάει προς τις βάσι της.

Ενώ οι κύκλοι κινούνται κατ' αυτόν τον τρόπο, τρέχονται φυσικά άναμεσα τους. Κι' επειδή αποτελούνται από μια σκληρή ουσία που δνομάζεται «χαλασίς», με το τριβισμό τους παράγουν ήχο άρκετά δυνατό. Έπειθ ή δέ άόμα οι κύκλοι της άμμου έχουν όλοι το ίδιο μέγεθος περίπου και κινούνται με την ίδια ταχύτητα, ο ήχος αυτός έχει όρισμένο μουσικό ύψος, άντιστοιχεί δηλαδή με όρισμένη νότα της μουσικής.

Το φαινόμενο των εξήων της έρημου μελετήθηκε κι' απ' τον λόρδο Κώρσον, τον γνωστό Άγγλο πολιτικό,

ο οποίος στα νιότη του έπηρεζε εξορμητικής και τιμήθηκε μάστιγα με χρυσό μετάλλιο απ' τη Βασιλική Γεωγραφική Έταιρεία του Λονδίνου. Ο λόρδος Κώρσον παρατήρησε το φαινόμενο αυτό στις έρημους της Άαω Άνατολής. Υπολόγισε δε ότι στις περισσότερες περιπτώσεις ή μουσική νότα που παράγεται απ' την άμμο, έχει 40 παλμούς στο δευτερόλεπτο (είναι δηλαδή πολύ χαμηλή). Μερικές φορές όμως, ή ταχύτης με την οποία κινείται ή άμμος είναι τόσο μεγάλη, ώστε παραγονται μουσικοί ήχοι πολύ πιο ψηλοί. Έτσι εξηγείται εύκολα το γεγονός ότι στην έρημο Καλφίκα άκούγονται ήχοι που μοιάζουν σαν να προέρχονται από αιολικά όργανα.

Παρόμοια φαινόμενα παρατηρούνται και σε μερικές άμμοδεις παραλίες. Η γνωστότερη απ' αυτές είναι ή «Σύναγκ» (άμμος), που βρίσκεται κοντά στην πόλη Τρομάζιν, κι' εύχαιστούν συχνά χρόνους όποιον τους άκουει για πρώτη φορά;... Ίσως ή εξέγησης, την οποία δίνουν στο φαινόμενο αυτό όσοι άσכולούνται με τη φυσική γεωγραφία: «Όταν άπάνω απ' τους λόφους της έρημου περνάει ένα καραβάνι, οι μικροί κύκλοι της άμμου κυλούν προς τα κά-

Μπώε» (άερογιαλιά που τραγουδάει), ή οποία βρίσκεται σε μια απ' τις νήσους Έβριδες. Άλλά και στις όχθες της λίμνης Μίσιγκαν παράγονται καμιά φορά μουσικοί ήχοι άρκετά δυνατοί.

Και σ' αυτές τις περιπτώσεις ή εξέγησης είναι ή ίδια: Η άερογιαλιά έχει πάντα μια μικρή κλίση, ή άμμος — τις περισσότερες φορές από το φύσημα του ανέμου, — κι' έτσι άκούγονται οι παράξεντοι ήχοι. Δεν μπορεί όμως το φαινόμενο αυτό να εμφανιστή σ' όσους άκούγεται άμμοδεις, γιατί χρειάζεται να υπάρχει σχετικά με όρισμένες άτμοσφαιρικές συνθήκες.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ένας πονηρός χωρικός πήγε μια μέρα στον πνευματικό να εξομολογηθώ.

— Τα όμολογήσεις όλα, τέκνον μου; τον έρώτησε στο τέλος ο σεβάσμιος εξομολογητής.

— Όχι, δέσποτά μου, απάντησε έμεινός. Έχω άόμα κι' ένα άλλο άμάρτημα που βαρύνει τη συνείδησή μου. Έκλεβα τώρα τελευταία ένα ρολόγι. Το δέχεται να σου το δώσω;

— Να πάω εγώ ένα πράγμα κλεμμένο! άποκρίθηκε έκαλπικος ο πνευματικός. Πώς τομάς να υβρίξεις έτσι την έρεότητα του επαγγέλματός μου; Να δώσης άμέσως το ρολόγι πίσω στον κάτοχό του.

— Του το πρόσφερα, δέσποτά μου, κι' άρνήθηκε να το δεχτή. Σε παρακαλώ να το δεχτής.

— Πάμε, τέκνον μου! έπανάλαβε ο πνευματικός, στενοχωρημένος κάτω. Έπρεπε να το προσφέρης και για δεύτερη φορά.

— Αυτό ίσα-ίσα έκανα, πάτερ μου, απάντησε ο πονηρός χωρικός, αλλά και πάλι δεν το δέχτηκε, παρ' όλο που μάστιγα να με βάλει.

— Ε, τότε, παιδί μου, αν είναι έτσι τα πράγματα — τι γά σου πώ; — κράτησέ το. Δεν πρόκειται πια περί κλεψιάς, αλλά περί άωρεάς... Πήγαινε τώρα στην εglise του Θεού!...

Όταν όμως έφυγε ο πονηρός χωρικός, ο εξομολογητής παρατήρησε με έκαλπική του, ότι το μικρό ρολόγι του που είχε κρεμάσει στον τοίχο, είχε γίνει άφαντο. Κατάλαβε τότε όλη την πονηρία του χωρικού, κι' έτρεξε να τον προσάψει. Μα ο κλέφτης του ρολογιού είχε γίνει άφαντος.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

— Στο Χόλλαντ κατασκευάζονται κατά μέσον όρον 5.000 κινηματογραφικές ταινίες κάθε χρόνο.

— Απ' τις ταινίες όμως αυτές, μόνο 200-300 έχουν πρωταίτιες υποθέσεις.

ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ ΕΠΟΠΟΙΪΑ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΟΙ

(Η έπική 'Οδύσειά τους)

Η ιστορία του Αμερικανισμού των διαφόρων χωρών της γης από τους Ευρωπαίους, κατά τους τελευταίους αιώνες, δεν είναι ούτε ωραία, ούτε πολύ τιμητική για τους πολιτισμένους λαούς, το δε χειρότερο, ασφαλώς, κεφάλαιο της αποτελεί η εξόντωση των Ερυθροδέρμων από τους Αμερικανούς. Το κεφάλαιο αυτό είναι μια απέλαιστη σειρά σφαγών, όχι μόνο πολεμιστών, αλλά και γυναικοπαίδων, σφαγών που έγιναν με αφάνταστη και ανατριχίλιστη ψυχραιμία από τον Αμερικανικό στρατό, κατά διάταξη των στρατηγών του. Είχε μια σειρά επίσημων συνθηκών, που τις υπέγραφε η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών και ζούσε τις παραδίξες με την πιο άσυνειδητη κακοπιστία. Είχε μια σειρά εξαπατήσεων των ερυθροδέρμων φυλάρχων, που δίδαν πίστι στο λόγο τιμής των Αμερικανών, αξιοματιών και έπεισαν σε έπαλση νέες ένοχες. Είχε μια σειρά καταχρήσεων, πιέσεων και διανομιών, που τις έκαναν οι φιλοχρήματοι και τυραννικοί υπάλληλοι της Αμερικανικής 'Υπηρεσίας Ερυθροδέρμων. Είχε μια σειρά τέλους κλοπών, εμπρησμών, δολοφονιών, που πάντα έμεναν σκανδαλώδιστα ακώλυτες.

Κι' όλα αυτά τα φοβερά και τρομερά πράγματα δεν έγιναν στον καιρό των «Κονκισταντόν», αλλά στον 19ον αιώνα και ιδίως μεταξύ 1850 και 1890, όταν, δηλαδή, οι Ην. Πολιτείες, θριαμβούσαν πειθ στην πρώτη γραμμή των πολιτισμένων κρατών! Σήμερα μάλιστα κι' οι ίδιοι οι Αμερικανοί αρχίζουν να αναγνωρίζουν πόσο βάναυσα φέρθηκαν κατά των ερυθροδέρμων και να ντρέπονται για την έπαλση διαγωγή τους, μια Αμερικανίδα δε συγγράφει, από τις γνωστότερες της χώρας της, η κ. Χάνν Τζάκσον ευχαριστείται από δύο μηνών ένα βιβλίο, το οποίο τιτλοφορεί «Ένας αιώνας ακώλυτες και στο οποίο αναριθμεί όλα τα τραμπούκια, που έκαναν οι συμπατριώτες της κατά των δυστυχισμένων Ιθαγενών.

Πιεζόμενοι, εξαπατούμενοι και πινασμένοι, οι Ερυθροδέρμοι έπανεστησαν άκατες φορές κατά των τυραννικών Αμερικανών, ή δε μεγαλύτερη από τις επαναστάσεις των αυτών ήταν εκείνη, που άρχισε το 1862 και έτελειωσε το 1869 με μια συνθήκη, που καθόριζε τα έδαφη, τα οποία η Ουάσιγκτον παραχωρούσε στους ερυθροδέρμους Σιού και τους συμμάχους των. Μόλις υπέγραψε, λοιπόν, η συνθήκη αυτή, η Αμερικανική κυβέρνηση άρχισε να πουλάει τα έδαφη, που είχε παραχωρήσει στους ερυθροδέρμους και έτσι μέσα σε τέσσερα χρόνια οι Σιού εξεποτίστηκαν από τα έδαφη τους και μεταφέρθηκαν δια της βίας

σε άλλα, παρά τα συμβόλαια και τις συνθήκες τους, που ήταν ρητές και σαφείς. Οι αρχηγοί τους και πρό πάντων ο περίφημος «Ρέντ Κλάουντ» (Κόκκινο Σύννεφο) διαμαρτυρήθηκαν. Τους απάντησαν τότε ότι δεν μπορούσαν να τους επιστρέψουν τις γαίες τους, αλλά ότι τους προσέφεραν μια νέα περιοχή, ένα αληθινό Παράδεισο, στο Μισσουρι. Ο Ρέντ Κλάουντ, όμως είχε ακούσει ότι στην τόπο αυτό οι Αμερικανοί εξόντωναν τους ερυθροδέρμους, πουλώντας σ' αυτούς ούσκου, μέσα στο οποίο έριχναν σπινθήκη. Αρνήθηκε, λοιπόν, να δεχτεί τον εκτοπισμό και άξιωσε να γίνει σεβαστή η συνθήκη.

Τότε η Ουάσιγκτον έστειλε το στρατηγό Κρούκ για να συνεννοηθεί μαζί του. Αυτός όμως, ήταν τίμιος άνθρωπος και έδωσε το δικό τους ερυθροδέρμους.

Τόπος Ερυθροδέρμου αρχηγού.

Η Αμερικανική κυβέρνηση τον άναγκασε και έστειλε άλλον στη θέση του. Αυτός όμως δεν τον δέχτηκε ο Ρέντ Κλάουντ, αλλά ένας άλλος αρχηγός, ο Σπότεντ Ταίηλ (Διάστικτη Ουρά), ο οποίος πήγε να τον προυπαντήση, κρατώντας στο χέρι του το χαρτί, στο οποίο ήταν γραμμένες η υποσχέσεις της Αμερικανικής κυβέρνησης και του είπε: —Ολοι οι άνδρες που έρχονται από την Ουάσιγκτον, είναι ψέπτες και οι φάλαιροι σαν και εμένα είναι οι χειρότεροι! Δεν θέλω ν' ακούσω λέξι. Είσαι κι' εσύ ένας αδαής, γεροψέπτης. Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να διατάξεις να γυρίσουμε στον τόπο μας, στο Ουάιτ Κλάιν Κόρη, όπως γράφει αυτό το χαρτί. Αν σε έξη μέρες δεν συμφωνήσεις, οι άνδρες μου θα λεηλατήσουν και θα καταστρέψουν όλη αυτή την περιοχή. Και τώρα δεν έχω ν' ακούσω, ούτε να πω τίποτε άλλο...

Επειδή ο Σπότεντ Ταίηλ μπο-

ρούσε να συγκεντρώσει σε μια στιγμή γύρω του 4.000 ενόπλιους πολεμιστές, ο Αμερικανός άπεσταλμένος υπεχώρησε. Αμέσως όμως η άπίστε, η καταιπίσεις και τα παντοειδή εγκλήματα συνεχίστηκαν.

Οι υπάλληλοι της 'Υπηρεσίας Ερυθροδέρμων έκλεβαν τα τρόφιμα των Ιθαγενών και άρπαζαν τα κοπάδια τους, με το πρόσχημα ότι θα τα καταγράφουν.

Συγγρόνως, τα Αμερικανικά στρατεύματα δεν είχαν εγκαταλείψει τη συνθησικμένη διαγωγή τους. Έτσι, στις 13 Ιανουαρίου 1870, χωρίς κανένα πρόκληση, κάποιος συνταγματάρχης Μπαίκερ επέπεσε με τους άνδρες του έναντι ενός χωριού. Μόνο γυναικοπαίδια και μερικοί γέροι βοσκόντουσαν στο χωριό αυτό, γιατί οι πολεμιστές είχαν πάει σε κυνήγι.

Οι άγνοοι κάτοικοι ζύπνη-

θελ έναντι τους. Ο στρατηγός Κώστερ σκοτώθηκε στη μάχη αυτή, αλλά επειδή είχε πολεμήσει γενναία, οι ερυθροδέρμοι τον σεβάστηκαν και δεν του έκοψαν το τριχωτό μέρος του κρανίου του, κατά τη συνήθεια τους. Οι Σιού κέρδισαν και μερικές άλλες νίκες, αλλά νικημένοι στο τέλος από τα πολυάριθμα στρατεύματα των Αμερικανών κι' από το πυροβολικό τους, αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν και να καταφύγουν στην Καναδά.

Μόνο μια φυλή των Σεβένων, άποστομένη από 235 πολεμιστές και 465 γυναίκες και παιδιά, δεν κατόρθωσε να διαφύγει και αναγκάστηκε να υποταχτεί. Τους τελευταίους αυτούς Ερυθροδέρμους οι Αμερικανοί τους εξεπέσαν στα Μπάν-Λάντς (Κακά Χώματα), προς νότο της Δακότας.

Εκεί—πραγματικά Κακά Χώματα—η φυλή αυτή πέθανε κυριολεκτικώς από την πείνα. Όταν έσφαξε και έφαγε τα άλογά της, ο αρχηγός της Ντούλλ Νάιφ (Μυστικό Μαχαίρι), άναγκάστηκε να ζητήσει από την Κυβέρνηση τρόφιμα, αλλά δεν έλαβε κανένα απάντηση. Και σαν να μη τους έφτανε η πείνα, άρχισε να τους κατείχε και να τους δεκατίζει η έλονοσία, τόσο, ώστε μέσα σ' έλάχιστο διάστημα οι 235 πολεμιστές πεποιήστηκαν σε 69 μόνο. Ο Ντούλλ Νάιφ παρηκέλεσε τότε την Κυβέρνηση να τους στείλει φάρμακα. Αλλά ο θανατός απάποδεν (έτσι οι ερυθροδέρμοι όνομάζουν την Αμερικανική κυβέρνηση), εξακολούθησε να κάνει τον κορμό. Τι μπορούσαν να κάνουν οι δυστυχισμένοι ερυθροδέρμοι; Αναγκάστηκαν τότε να φύγουν από τον καταραμένο εκείνο τόπο και να τραπουν προς το άγνωστο... Μια άφάνταστη, μια δραματικωτάτη οδύσεια άρχισε τότε γι' αυτούς...

Είχαν ξεκινήσει πεζή, γιατί δεν είχαν άλογα, αλλά κατόρθωσαν να κλέψουν μερικά άλογα από διάφορους «άντες» από τα οποία περνούσαν κι' έτσι μαθεύτηκε η φυγή τους. Αμέσως τα Αμερικανικά στρατεύματα έδιοικήθηκαν και 2.000 ίππεις εξόλησαν έναντι των 69 αυτών πολεμιστών, που έφεραν μαζί τους διακόσια άρρωστα γυναικοπαίδια. Ήπληξαν ημέρες, κατά τις οποίες η τραγική αυτή οδύη έκανε 120 χιλιόμετρα!

Όταν τα Αμερικανικά στρατεύματα κατόρθωσαν να προφτάσουν τους φυγάδες, εκείνοι άμυνόντουσαν ηρωικώτατα και έπειτα έβλοι μαζί, πολεμιστάι, γυναίκες, παιδιά, έφευγαν-φευγαν προς το άγνωστο...

Και η έπική αυτή φυγή συνεχίστηκε έτσι πενήντα έλλοκληρες μέρες! Όταν πέρασαν το Σάουθ Πλάτ και μπήκαν σε μια άμώδη έρημο, έκει άναγκάστηκαν να σφάξουν πάλι τα άλογά τους για να τραφούν—και εξακολούθησαν το δρόμο τους!... Τόν τρώσαν κυριολεκτικώς στις γλίσες του Μπίγκ Χόρν (παραποτόμου του Γέλλωστον) τα στρατεύματα του στρατηγού Κώστερ, που είχαν έπιτε-

συντάγματα έπικου—ούτε ένα λιγώτερο!—καταδιώκουν τους φυγάδες και στο δρόμο τα συντάγματα αυτά ένισχυόνται.

Τέλος, οι δυστυχισμένοι ερυθροδέρμοι περικυλλώνονται στη Κρόου Μπιούτ, στην καρδιά της έρημου από πέντε συντάγματα. Τη νύχτα όμως οι μάχιμοι πολεμιστάι κατόρθωσαν να διασπάσουν τις γραμμές των έχθρων και να φύγουν ακολουθούμενοι άπ' τα γυναικοπαίδια!

Μετά δέκα μέρες τους έφτασαν πάλι οι Αμερικανοί στα Σάντ Χίλλς (Άμώδεις Λόφους). Τους βρήκαν χωρίς όπλα και τρόφιμα μισόγυμνους, μέσα σ' ένα χιονοστρόβιλο και τους περικύλωσαν...

Η χιονοθύελλα λυσσομανούσε επί δύο έλλοκληρες μέρες. Δύο μέρες χωρίς τροφή για τους ερυθροδέρμους... Την τρίτη μέρα, το πρωί, τα Αμερικανικά στρατεύματα έτοιμάστηκαν να τους συλλάβουν αιχμαλώτους των. Οι ερυθροδέρμοι όμως, κρυμμένοι πίσω άπό τη θύελλα, είχαν σκάψει έντομες αζύ χμακώματα σε τήν παγωμένη γή, και έπί δύο έλλοκληρες μέρες, όσο είχαν άπομείνει από τους 69 πολεμιστές, αντίσταθιχαν με λύσσα στα Αμερικανικά συντάγματα. Οι Αμερικανοί άναγκάστηκαν να στο τέλος να φέρουν ένα πεδινό τηλεβόλο από το φρούριο Ράμπισον και να το χρησιμοποιήσουν εχόνοντας έναντι τους σαράντα οβίδες. Τότε, έξ αίσιας των γυναικοπαίδων, ο Ντούλλ Νάιφ άναγκάστηκε να υποκύψει και να παραδοθεί. Έτσι, μετά δύο μέρες η έπική αυτή οδύη κλείστηκε αιχμαλωτισμένη πειθ στο φρούριο Ράμπισον.

Είχαν κλειστεί στο φρούριο αυτό ως το Δεκέμβριο του 1878. Τότε έγινε ένα μεγάλο συμβόλαιο, κατά το οποίο οι υποταγμένοι φυλάρχοι των Σιού και ιδίως ο Ρέντ Κλάουντ, που έφεραν μαζί τους διακόσια άρρωστα γυναικοπαίδια, η Ντούλλ Νάιφ άναγκάστηκε να υποκύψει και να παραδοθεί. Έτσι, μετά δύο μέρες η έπική αυτή οδύη κλείστηκε αιχμαλωτισμένη πειθ στο φρούριο Ράμπισον.

Είχαν κλειστεί στο φρούριο αυτό ως το Δεκέμβριο του 1878. Τότε έγινε ένα μεγάλο συμβόλαιο, κατά το οποίο οι υποταγμένοι φυλάρχοι των Σιού και ιδίως ο Ρέντ Κλάουντ, που έφεραν μαζί τους διακόσια άρρωστα γυναικοπαίδια, η Ντούλλ Νάιφ άναγκάστηκε να υποκύψει και να παραδοθεί. Έτσι, μετά δύο μέρες η έπική αυτή οδύη κλείστηκε αιχμαλωτισμένη πειθ στο φρούριο Ράμπισον.

Την έκτη μέρα, ο Ουέσσελς θέλησε να δώσει τροφή μονάχα στα παιδιά. Όλες η μητέρες, όμως, άρνήθηκαν. Τότε ο αξιοματικός λυσσοδύσε τους υπαρχηγούς Ντούλλ Νάιφ, Όλντ Κρόου (Γέρο Κόρακα) και Ουάιτ Ντόγκ (Αγρίοσκυλο), που τους υποπτεύονταν ότι έξωθούσαν τη φυλή στην άμείλικτη αυτή αντίσταση. Τότε ο Ουάιτ Ντόγκ έφωνησε συνθηκτικά κι' άμέσως μέσα από τη φυλακή του άπάντησε μια άλλη συνθηματική κραυγή. Τότε οι φυλακισμένοι ερυθροδέρμοι έβγαλαν τα όπλα τους που είχαν κρύψει στο πάτωμα της φυλακής και έσφαξαν άκούστηκαν πυροβολισμοί.

Και γράφει σχετικώς ο αυτόπτης μάρτυς: «Σκέψες πού βγαίνουν άγνωστον από πού, πού βγαίνουν άγνωστον πώς, πηδούν, άρπάζουν τις καρμίνες και τις φουσιγιωθικές των

νατο!...

Ο Ντούλλ Νάιφ, άγανακτισμένος του έδειξε τότε τους δυστυχισμένους συντρόφους του και τις γυναίκες τους τώρα προς τους γεγονικούς λόφους! Οι Αμερικανοί τους καταδιώκουν. Αν οι πολεμιστάι ήσαν μόνοι, θα έφευγαν. Αλλά δεν ήθελαν να εγκαταλείψουν τις γυναίκες τους και προτιμούσαν να πεθάνουν μαζί τους. Έτσι, οι μισοί πολεμιστάι σκοτώνονται στο πρώτο χιλιόμετρο της τρελλής αυτής φυγής. Τότε η γυναίκες παίρνουν τα όπλα των νεκρών και των τραυματιών και πολεμούν μαζί με τους άνδρες.

Οι έπιζήσαντες άποσύρθηκαν στην κορυφή ενός βράχου, όπου—γράφει πάντοτε ο μάρτυς μας Μπόθσον—θα μπορούσε να δειστική ότι ούτε κατάνκα δεν θα μπορούσε να σκαρφαλώση. Οι αντίπαλοι άλληλοσυρροδούνται, αλλά οι Αμερικανοί είναι σφοδρισμένοι και οι Ερυθροδέρμοι συγκεντρωμένοι...

Το πρωί, βρέθηκαν άνάμεσα στους νεκρούς ο γυνός και η μικρότερη κόρη του Ντούλλ Νάιφ, εκείνη που οι στρατιώτες του φρουρίου την έλεγαν «Η πριγκίπισσα». Όλοι όμως οι μάχιμοι Ερυθροδέρμοι είχαν ξεφύγει από την κορυφή των βράχων και οι άνθρωποι αυτοί που ήσαν ηρωικοί πέπεσε δολοκληρες μέρες και έξη νύχτες, διηύσαν 25 χιλιόμετρα τρέχοντας, χωρίς να σταματήσουν!...

Στις 12 Ιανουαρίου, οι Αμερικανοί τους πρόφτασαν πάλι. Είχαν περιχαρακωθεί σ' ένα ύψωμα κι' ένας Αμερικανός ίππεύς, που προχώρησε άπερίσκεπτα προς το μέρος τους, είδε να σκοτώνεται το άλογό του κάτω άπ' τα πόδια του. Ύπα-

θανάτου. Ούτε ένας τους δεν σκέφτηκε να υποκύψει. Τότε έγινε ένα μεγάλο συμβόλαιο, κατά το οποίο οι υποταγμένοι φυλάρχοι των Σιού και ιδίως ο Ρέντ Κλάουντ, που έφεραν μαζί τους διακόσια άρρωστα γυναικοπαίδια, η Ντούλλ Νάιφ άναγκάστηκε να υποκύψει και να παραδοθεί. Έτσι, μετά δύο μέρες η έπική αυτή οδύη κλείστηκε αιχμαλωτισμένη πειθ στο φρούριο Ράμπισον.

Από τις γεγονικές δουνοκορυφές άρχισαν τότε να τους πυροβολούν συνεχώς και με την άνισή τους. Και έπειτα έσάλπισε το πρόσχημα: «Παύσατε πυρί». Τότε, μέσα στη σιωπή, έβγαν το έξης: Τρεις άνδρες, τρία γυναικοπαίδια σηκώθηκαν βόθιοι μέσα άπ' τους συντρόφους των που είχαν σκοτωθεί έλοι.

Ο ένας κρατούσε ένα άδαιο πιστόλι κι' οι άλλοι μαχαίρια. Έτσι ώπλισμένοι, οι τρεις αυτοί άνδρες, έ-

στρατιωτών. Όταν η φρουρά, μετά τον συναγεμίο, τρέχει, σηκωμένη άπό τον ύπνο, βρίσκει τη φυλακή άδειαν... Οι Ερυθροδέρμοι φεύγουν τώρα προς τους γεγονικούς λόφους! Οι Αμερικανοί τους καταδιώκουν. Αν οι πολεμιστάι ήσαν μόνοι, θα έφευγαν. Αλλά δεν ήθελαν να εγκαταλείψουν τις γυναίκες τους και προτιμούσαν να πεθάνουν μαζί τους. Έτσι, οι μισοί πολεμιστάι σκοτώνονται στο πρώτο χιλιόμετρο της τρελλής αυτής φυγής. Τότε η γυναίκες παίρνουν τα όπλα των νεκρών και των τραυματιών και πολεμούν μαζί με τους άνδρες.

Οι έπιζήσαντες άποσύρθηκαν στην κορυφή ενός βράχου, όπου—γράφει πάντοτε ο μάρτυς μας Μπόθσον—θα μπορούσε να δειστική ότι ούτε κατάνκα δεν θα μπορούσε να σκαρφαλώση. Οι αντίπαλοι άλληλοσυρροδούνται, αλλά οι Αμερικανοί είναι σφοδρισμένοι και οι Ερυθροδέρμοι συγκεντρωμένοι...

Το πρωί, βρέθηκαν άνάμεσα στους νεκρούς ο γυνός και η μικρότερη κόρη του Ντούλλ Νάιφ, εκείνη που οι στρατιώτες του φρουρίου την έλεγαν «Η πριγκίπισσα». Όλοι όμως οι μάχιμοι Ερυθροδέρμοι είχαν ξεφύγει από την κορυφή των βράχων και οι άνθρωποι αυτοί που ήσαν ηρωικοί πέπεσε δολοκληρες μέρες και έξη νύχτες, διηύσαν 25 χιλιόμετρα τρέχοντας, χωρίς να σταματήσουν!...

Στις 12 Ιανουαρίου, οι Αμερικανοί τους πρόφτασαν πάλι. Είχαν περιχαρακωθεί σ' ένα ύψωμα κι' ένας Αμερικανός ίππεύς, που προχώρησε άπερίσκεπτα προς το μέρος τους, είδε να σκοτώνεται το άλογό του κάτω άπ' τα πόδια του. Ύπα-

θανάτου. Ούτε ένας τους δεν σκέφτηκε να υποκύψει.

Τότε έγινε ένα μεγάλο συμβόλαιο, κατά το οποίο οι υποταγμένοι φυλάρχοι των Σιού και ιδίως ο Ρέντ Κλάουντ, που έφεραν μαζί τους διακόσια άρρωστα γυναικοπαίδια, η Ντούλλ Νάιφ άναγκάστηκε να υποκύψει και να παραδοθεί. Έτσι, μετά δύο μέρες η έπική αυτή οδύη κλείστηκε αιχμαλωτισμένη πειθ στο φρούριο Ράμπισον.

Από τις γεγονικές δουνοκορυφές άρχισαν τότε να τους πυροβολούν συνεχώς και με την άνισή τους. Και έπειτα έσάλπισε το πρόσχημα: «Παύσατε πυρί». Τότε, μέσα στη σιωπή, έβγαν το έξης: Τρεις άνδρες, τρία γυναικοπαίδια σηκώθηκαν βόθιοι μέσα άπ' τους συντρόφους των που είχαν σκοτωθεί έλοι.

Ο ένας κρατούσε ένα άδαιο πιστόλι κι' οι άλλοι μαχαίρια. Έτσι ώπλισμένοι, οι τρεις αυτοί άνδρες, έ-

ΑΠ' ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΑΙ ΤΟΥ

Ο βασιλεύς της Αγγλίας είναι ένας από τους μεγαλύτερους κτηματίας του κόσμου.

Πολλοί όμως από τους ένοικιαστές των κτημάτων του, οι όποιοι είναι συνήθως άριστοκράται, ακολουθώντας ένα παλαιότατο έθιμο, πληρώνουν τα ένοικιά τους μ' έναν πολύ πρωτότυπο και παράδοχο τρόπο. Πληρώνουν δηλαδή τα ένοικιά τους εις είδος. Αλλά και πάλι η λέξη δεν εκφράζει καλά την έννοια του πράγματος. Γιατί ακολουθώντας την κανεί, θα φανταστή, πολύ σωστά άλλωστε, ότι ο Αγγλος βασιλεύς αντί για χρήματα, παίρνει λάδι, βούτυρο, ζερά φασόλια, έβλα και κάρβουνα για να... περάσει το χειμώνα του.

Δεν συμβαίνει όμως τίποτε άπ' όλα αυτά. Απλούστατα, ο βασιλεύς, αντί κάθε άλλης πληρωμής, έχει το δικαίωμα να ζητήσει από τους προνομίους αυτούς ένοικιαστές του, δάνειο, όχι πάλι προς έπίσκεψη των κτημάτων, αλλά προς έπίσκεψη του ένοικίου του, έναν ώρισμένο καρπό, ή ένα ώρισμένο λουλούδι, το οποίο πρέπει να βρεθεί άπωσθήποτε, όποια δήποτε κι' αν είναι η έποχή του έτους.

Λένε μάλιστα ότι κάποτε ο δούξ δερμοι είχαν ξεφύγει από την κορυφή των βράχων και οι άνθρωποι αυτοί που ήσαν ηρωικοί πέπεσε δολοκληρες μέρες και έξη νύχτες, διηύσαν 25 χιλιόμετρα τρέχοντας, χωρίς να σταματήσουν!...

Στις 12 Ιανουαρίου, οι Αμερικανοί τους πρόφτασαν πάλι. Είχαν περιχαρακωθεί σ' ένα ύψωμα κι' ένας Αμερικανός ίππεύς, που προχώρησε άπερίσκεπτα προς το μέρος τους, είδε να σκοτώνεται το άλογό του κάτω άπ' τα πόδια του. Ύπα-

θανάτου. Ούτε ένας τους δεν σκέφτηκε να υποκύψει. Τότε έγινε ένα μεγάλο συμβόλαιο, κατά το οποίο οι υποταγμένοι φυλάρχοι των Σιού και ιδίως ο Ρέντ Κλάουντ, που έφεραν μαζί τους διακόσια άρρωστα γυναικοπαίδια, η Ντούλλ Νάιφ άναγκάστηκε να υποκύψει και να παραδοθεί. Έτσι, μετά δύο μέρες η έπική αυτή οδύη κλείστηκε αιχμαλωτισμένη πειθ στο φρούριο Ράμπισον.

Από τις γεγονικές δουνοκορυφές άρχισαν τότε να τους πυροβολούν συνεχώς και με την άνισή τους. Και έπειτα έσάλπισε το πρόσχημα: «Παύσατε πυρί». Τότε, μέσα στη σιωπή, έβγαν το έξης: Τρεις άνδρες, τρία γυναικοπαίδια σηκώθηκαν βόθιοι μέσα άπ' τους συντρόφους των που είχαν σκοτωθεί έλοι.

Ο ένας κρατούσε ένα άδαιο πιστόλι κι' οι άλλοι μαχαίρια. Έτσι ώπλισμένοι, οι τρεις αυτοί άνδρες, έ-

Γάτα που κοιμάται, ποντικούς δεν πιάνει.

—Θέλες πλούτο και τιμή; μην κοιμάσαι δε την αυγή.

—Όπου σίτεις, πίτουρα, πιτουρένιος γίνεται.

—Σε σιγανό ποτάμι, σήκωες τα βόδια σου.

—Όποιος κοιμάται με σκύλους, σηκώνεται με φύλους.

μησαν κατά των Αμερικανών αλλά μέσα σε μια στιγμή σκοτώθηκαν.

Κατόπιν οι στρατιώται υπήκαν στο φαράγγι. Βρήκαν εκεί 21 πτώματα και ένένα διαβότατο πληγωμένους, μετξύ των οποίων και τον Ντούλλ Νάιφ.

Έτσι έτελειωσε η πρωτοφανής αύτη έποποιή, η μεγαλειότερη ίσως των νεωτέρων χρόνων.

Επειδή ο Σπότεντ Ταίηλ μπο-

ΜΙΑΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΤΕΝΟΡΟΣ ΓΚΟΥΑΔΑΝΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ

Τὰ προτερήματα και τα ελαττώματα ενός τενόρου. Ἡ ζωισία του κι' ἡ λαίμαργία του. Τὰ καμώματά του. Πῶς τραγουδῆσε μπρὸς στοὺς δὺς Γάλλους πρεσβευτὰς. Ἡ τιμωρία τοῦ δουκὸς τῆς Πάρμας. Ὁ περιφημὸς τενόρος στὴ φυλακὴ χωρὶς φαγητό. Μία τρομερὴ δοκιμασία.

Τὸν προπερασμένο αἰῶνα, στὰ 1750 ἐπάνω-κάτω, ζοῦσε στὴν Ἰταλία ἕνας θαυμαστὸς τενόρος μετ' ὑπέροχης, γλυκὴς καὶ τῆς φωνῆς.

Λεγόταν Γκουαδάνι, κι' ἦταν ὁ ἐπίσημος τενόρος τῆς Αὐλῆς τοῦ πανισχυροῦ δουκὸς τῆς Πάρμας. Ὁραϊστάτος νέος, μεγάλης ἐξουσίας, μνημονικὸς τετραστόλιος καὶ μετ' ὅλους γνησίους εὐπαίιδους, ἄφρων ἀληθινῶν ἀναμνήσεων ἀπ' ὀπουδήποτε κι' ἂν περνοῦσε. Τραγουδοῦσε στὰ πύρρισμα ἑκατομμύρια Εὐρώπης, πρὶν τὸν ἀγκαλιάσει ὁ δούξ τῆς Πάρμας ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν Αὐλὴν του, καὶ ἀκριβῶς, πρὸς χάριν τοῦ Γκουαδάνι, εἶχε συνθέσει ὁ Γκουαδάνι τὸν «Ὁρφέα» του...

Μὰ πλῆθι στὰ σπάνια καὶ ζηλευτὰ αὐτὰ χαρίσματα τοῦ ὁ Γκουαδάνι, εἶχε καὶ μερικὰ ελαττώματα ἀνθρώπου κοινὸ καὶ χυδαίου. Φωροπερήφανος στὸ ἔπαυρο, λιχοῦδης καὶ φαγὰς μέλει ἀφῆδας, ζοῦσε μετ' ὅλους πολυτέλεια, ὥστε πολλὰ φορὲς ταπεινώθηκαν μπροστὰ τοῦ οἱ μεγαλειότεροι, εὐπαίιδες καὶ ἀρχόντες τῆς Πάρμας. Γιατὶ μπορεῖ νὰ εἶχαν θέβαια, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, τὰ ἐνδοξότερα ὀνόματα τῆς Ἰταλίας καὶ τὰ ἠνωτέρα ἀξιώματα στὸ πύρρισμα καὶ ἰσχυρὸ δουκάτο τῆς Εὐρώπης, μὰ οὐτε πλοῦσιοι ἄν τὸν Γκουαδάνι ἦσαν, οὐτε καὶ παληὰνθρωποι γιὰ νὰ καταχραστοῦν τὴ θέσι τους καὶ νὰ θησαυρίσουν κλέβοντας τὸ λαό.

Ὁ Γκουαδάνι εἶχε δημιουργήσει ἐξ αἰτίας τῆς συμπεριφορᾶς του τὸσα σκάνδαλα, ὥστε στὸ τέλος ὁ δούξ τῆς Πάρμας ἀποφάσισε νὰ τὸν τιμωρήσει, χτυπώντας συγγενῶν τὰ τρία μεγάλα τὸν ἐλαττώματα: Τὴν φωροπερήφάνειά του, τὴν λαίμαργία του καὶ τὴν ἀυθάδειά του...

Πέριμενε μόνο νὰ τοῦ δοθῇ μιὰ ἀπομύνη, ἡ ὁποία δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῇ.

Κάποτε ἔφτασαν στὴν Αὐλὴ τοῦ δουκὸς δὺς Γάλλοι μεγιστάνες πρεσβευτὰς τοῦ βασιλείου των. Ὁ δούξ γιὰ νὰ τοὺς περιποιηθῇ, ὥρηνωσε μεγαλοπρεπῶς, γιορτὴς καὶ δεξιῶν, κι' ἀφοῦ ἔφαγαν τὸ βράδυ στὸ παλάτι του, τοὺς πῆρε ὕστερα μαζί του στὸ θέατρο τοῦ θεάτρου τῶν Ἀνακτόρων του, γιὰ ν' ἀκούσουν τὸν Γκουαδάνι. Τοὺς τὸν εἶχε ἐκθειάσει κι' ἐπαινεῖται τόσο πολὺ, ὥστε περίμεναν μετ' ἡσυχία τὴ στιγμή τοῦ θ' ἀκούγαν τὸ ὑπέροχο τραγούδι του.

Τὴ ἀπογοήτευσεν ὅμως, Θεέ μου! Ὁ Γκουαδάνι, περιασμένος γιὰ τὸν ἠσυχία στὸ χοῦδο τοῦ γιὰ τὸ χατῆρ ὁ δούξ, πού τοὺς ἔδωκε ἄν μὴν μὲς πρὸς τὸν ἐγωισμὸ του, ἔκανε κείνη τὴ βραδιά ἕνα σωρὸ παραφωνίας καὶ φάτσα. Ὁ δούξ στενοχωρήθηκε γιὰ εἶχε ἐκτεθεῖ στὰ μά-

τια τῶν δὺς ἐπιστῶν ξένων του, κάλεσε κατόπιν ἰδιωτικῶς τὸν Γκουαδάνι, κι' ἀφοῦ τοῦκανε παρατηρήσεις γιὰ τὴν πολυφαγία του καὶ τὴν ἀυθάδειά του—ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων χαλοῦσε κι' ἡ φωνή του—τὸν ρώτησε κατόπιν τί πραγματικῶς συμβαίνει...

Ὁ Γκουαδάνι δὴλωσε τότε ὑπερποτικὰ, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τραγουδῇ ὅποτε κάποτε τὸν καθενὸς καὶ ὅτι ἦταν τρομερὸ νὰ τὸν ἀντηχοῦν γιὰ κάθε καινούργιο ὑποκείμενο, πού πῆγαινε στὴν Πάρμα γιὰ ψόλλου πηδήματα καὶ γιὰ μυστικὰ κι' ἐπίσημα δῶθεν ἀποστολῆς...

Ὁ δούξ ἔγινε ἐξω φρενῶν μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν αὐθάδεια, καὶ διέταξε ἀμέσως νὰ φυλακίσουν σὲ ξεχωριστὸ κελλὶ τὸν ὑπερποτικὸ τενόρο, δίνοντας του γιὰ φαγητὸ μόνον νερὸ καὶ ψωμί...

Τὴν ἄλλη μέρα κίολας ὁ τενόρος συμμαζεῖ τὰ λουριά του. Συνηθισμένος σὲ πλοῦσια φαγητὰ καὶ σὲ κρασιὰ ἐκλεκτὰ, ἄργησε νὰ στενοχωριέται σὲ τέτοιον σημείον, ὥστε σφιγγόμενος ἄν κλασμένους στὸ στενωχόρριον καὶ σκοτεινὸ κελλὶ του, ἄψινος, πεινασμένος καὶ διψασμένος σὲ βασανιστικὸ βαθμὸ. Κι' ἔπειτα ἀπὸ δὺς μέρες, φάντασμα παιδὸς τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ἀπ' τὴν στερήσεως κι' ἀπ' τὴν κλειστούρα, κατέβασε τὴν ψυχὴν του μύτη, καὶ παρακάλεσε θεομὰ δὺς φίλους του

ΣΚΙΤΣΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΩΓΡΑΦΩΝ

Ο ΔΙΑΚΟΝΙΑΡΗΣ

(Τοῦ Γουσταύου Ντορέ)

εὐγενεῖς γράφοντάς τους, νὰ μεσολαβήσουν στὸ δούκα γιὰ τὴν ἀπόλυσή του...

Ὁ δούξ μαλάκωσε ἀμέσως, ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὴν ταπεινότητα τοῦ ἐλαφρόμυλου καὶ ἀγαπητοῦ τενόρου του, καὶ τοῦ μῆνυσε πῶς θὰ τὸν ἀπολύσῃ ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ τραγουδήσῃ τὸ ἴδιο βράδυ, τέλεια ὅπως πρῶτα, μπρὸς στοὺς ἐπιστῶν ξένους του...

Ὁ Γκουαδάνι, ἀθεράπευτα φαινεταὶ ἐγωιστῆς, παρήγγειλε ἀμέσως στὸ δούκα ὅτι εὐχαρίστησε δεχόμενος νὰ τραγουδήσῃ, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως, κι' αὐτὸς, νὰ τοῦ στείλουν ἀπ' τὸ δουκάτο καὶ μαγειρεῖα ἕνα πλουσιοπάροχο δείπνο...

Ὁ δούξ πείσμως ἐξωφρενικὰ, μετὰ τὴν καινούργιας ἀξιώσεως τοῦ ἐγωιστοῦ τενόρου του, μὰ δὲν ἔβγαλε μιὰ, κι' οὐτε κἀν ἔδειξε φανερὰ τὸν μυστικὸ θυμὸ του. Κάλεσε μόνον ἕναν ἀξιωματικὸ, τοῦδωσε μετ' ἡμετέρας φωνῆς ἐπιμονὰ ἀπ' τὴν πείνα, καὶ τὸ στομάχι του πονοῦσε φριχτὰ. Ἐπίσης πονοῦσε φριχτὰ κι' ὁ ἐγωισμὸς του, μὰ ἡ λαίμαργία νίκησε στὰ τελευταία, καὶ σὲ λιγὰκι μὲ ἄρια μελοδράματο, τρῆνταζε τοὺς τοίχους τοῦ κελλίου, καθὼς τὴν τραγουδοῦσα διαπικρὰ ὁ θεοθήστικος τενόρος...

Ὁ Γκουαδάνι, ἐνθουσιασμένος κι' αὐτὸς, τώρα γιὰ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ δουκὸς στίς ἀπαιτήσεις του, ἐτοιμάστηκε νὰ εὐχρηστῇ μετ' ὅλους πεινασμένους καλοφραγὰ στὰ ὀρεκτικώτατα ἐκείνη φαγητὰ. Ὁ ἀξιωματικὸς ὅμως, τῆς

συνοδείας, ἐμπόδισε τὸν τενόρο νὰ βάλῃ μπουκιά στὸ στόμα του, λέγοντάς του:

—Αὐστηρὴ διαταγὴ τοῦ δουκὸς νὰ μὴ φάτε οὐτε μεζὲ ἀκόμα, ἂν δὲν τραγουδήσετε προηγουμένως!...

Ὁ Γκουαδάνι, μούγκρισε ἀπ' τὸ θυμὸ του, κι' εἶπε στὸν ἀξιωματικόν:

—Νὰ τραγουδήσω, εἴπατε;... Καὶ μπορῶ νὰ τραγουδήσω ὑπερὰ ἀπὸ δούλους μερῶν νηστείας;... Ἐννε εὐχαρτῶν νῶχα φωνὴν περὶ τὸν λαρόγγι μου, ἂν δὲν καλοφάγω προηγουμένως;...

Μοῦ εἶνε ἀδιάρρηκτο, ἀπάντησε στωικὰ ὁ ἀξιωματικὸς. Ἄν ἔχετε ἡ δὲν ἔχετε φωνή, αὐτὸ ἀφορᾷ ἐσᾶς... Ἐγὼ ἔχω διαταγὴς νὰ ἐκτελέσω καὶ θὰ τίς ἐκτελέσω: Θὰ τραγουδήσετε πρὶν φάτε κι' ἐγὼ θὰ σᾶς ἀκούσω ὑπομονητικὰ, ἂν καὶ δὲν μ' ἀρέσει ἡ μουσικὴ, οὐτε καὶ θῶν ἄλλωστε πεντάρα γιὰ τὴ φωνὴν σας...

Ἡ κοιλία τοῦ Γκουαδάνι γουργοῦριζε ἐπιμονὰ ἀπ' τὴν πείνα, καὶ τὸ στομάχι του πονοῦσε φριχτὰ. Ἐπίσης πονοῦσε φριχτὰ κι' ὁ ἐγωισμὸς του, μὰ ἡ λαίμαργία νίκησε στὰ τελευταία, καὶ σὲ λιγὰκι μὲ ἄρια μελοδράματο, τρῆνταζε τοὺς τοίχους τοῦ κελλίου, καθὼς τὴν τραγουδοῦσα διαπικρὰ ὁ θεοθήστικος τενόρος...

Ὁ Γκουαδάνι, ἐνθουσιασμένος κι' αὐτὸς, τώρα γιὰ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ δουκὸς στίς ἀπαιτήσεις του, ἐτοιμάστηκε νὰ εὐχρηστῇ μετ' ὅλους πεινασμένους καλοφραγὰ στὰ ὀρεκτικώτατα ἐκείνη φαγητὰ. Ὁ ἀξιωματικὸς ὅμως, τῆς

Μὰ ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἐμπόδισε ξανά, λέγοντάς του:

—Τραγουδήσατε γιὰ τὸ πιστοῦνι σάλτσα, ὄχι ὅμως καὶ γιὰ τὸ βωδινὸ μετ' ἡμετέρας... Μπορεῖ;... Λίγο κουράγιο ἀκόμα... Διαταγὴ τοῦ δουκὸς ἐστὶν, βλέπετε...

Καὶ ὁ Γκουαδάνι, τραγουδῆσε ἕνα εὐθυμο ρεφραῖν τραγουδοῦσας τῆς μόδας, γιὰ τὸ βωδινὸ μετ' ἡμετέρας. Ἐπίσης τραγουδῆσε κατόπιν γιὰ τὸ σέλινο σάλτσα, γιὰ τὴν τσιγαριστὰ μετ' ὀυτὸ κουνουπίδι, γιὰ τὸν λαγὼ σιφιόδο καὶ γιὰ τὰ φρούτα καὶ τὰ χωνευτικὰ λιχέρη... Ἄριες, τραγουδῶν, κομμάτια ὀλόκληρα ἀπὸ ἔπαυρα καὶ ὀπρετέτες, μυαλλάντες σοβαρὸς καὶ τσαχπίνια τετράστιχα τοῦ δρόμου καὶ τῆς ταβέρνας, ἔλα αὐτὰ τὰ ἐκλεκτὰ πραγματάκια βγήχαν, τὸ ἔλα κοντὰ στὸ ἄλλο, ἀπ' τὸ ἀνδρονόλο λαρόγγι τοῦ λιχοῦδης καὶ ξεπεσμένου τενόρου...

Τὴν ὥρα ἀκριβῶς πού κατέπαιε ὁ Γκουαδάνι τὸ τελευταῖο λιχέρη του, σηκώθηκε μετ' ὀπρετέτες ὁ ἄριστος κι' ἀργίος ἐκείνος ἀξιωματικὸς καὶ κοττάζοντας τὸ ρολὶ του, μούγκρισε τὸν μισοχρόστο τραγουδιστῆ:

—Νὰ κάνουμε μιὰ διακοπὴ μισῆς ὥρας παρακαλῶ, γιὰτὶ ἔχω κι' ἄλλη δουλειὰ νὰ κάνω, σπουδαιότερη ἀπ' αὐτὴν... Ἐντομεταξὺ ἐσεῖς θὰ μετ' ὀπρετέτες δίχως ν' ἀγγίζετε τίποτε ἀπ' ἔτι μὲναι, ὅσο νὰ ξαναγοῦσι...

Ὁ στρατιώτης θὰ σᾶς ἐπιβλέπῃ...

—Γιὰ τὸ Θεό, κύριε, φώναζε ἀπελπιμένα ὁ τενόρος... Καθόστε λίγο ἄκόμα... Τέσσερα τραγουδάκια μου μένουν νὰ τραγουδήσω γιὰ τὴν συμπατρίδα, γιὰ τὸν καφέ, γιὰ τὴν σουμάδα καὶ γιὰ τὸ παγωτό...

—Ἀδύνατον, ξανάει ὁ ἀξιωματικὸς... Περιμένουν αὐτὴ τὴν ὥρα, στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς, τρία χαμένα κορμιά νὰ τὰ κρεμάσω... Σκότωσαν μιὰ γρητὰ καὶ τοὺς καταδίκασαν πρὸ ἡμερῶν στὴν ἐσχάτη τὸν ποινῶν...

—Ὅστε... αἰεῖ... εἰστε... ὁ... ὁ... —Μάλιστα, πετεινάρι μου, πῆστο καὶ μὴ φοβῆσαι... εἶπε εἰρωνικῶς ὁ ἀξιωματικὸς ἐκείνος... Ναί... εἰμαι ὁ δῆμιος τοῦ κράτους, καὶ οἱ δὺς αὐτοὶ ἀπ' τοὺς ἄλλους κυρίους πού σᾶς ἀκούει, εἶνε οἱ βοηθοὶ μου... Πῶς;...

Καὶ δίχως νὰ βγάλῃ περὶ μιὰ, γύρισε περιφρονητικὰ τὴν ὀχλὶν τοῦ στῶν Γκουαδάνι καὶ βγήκε ἐξω, ἀφαιρώντας τὸν ἀπελπισμένο γιὰ τὴν ταπεινότητά του... Ὅταν ξαναγύρισε σὲ λιγὰκι, ἀφοῦ ἔστειλε στὸν ἄλλο κόσμον τοὺς τρεῖς ἐκείνους ἀλῆτες, ὁ τενόρος δὲν εἶχε περὶ καθόλου ὄρεξι νὰ τραγουδήσῃ, μὰ οὐτε καὶ νὰ βάλῃ κἀν μπουκιά στὸ στόμα του...

Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ἦταν ἔνα μπιλλιετάκι ἀπ' τὸ γραμματεῖα τοῦ δουκὸς, τὸ ὁποῖο ἔλαβε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πωρὶ, καὶ τὸ ὁποῖο ἔλαβε, μετ' ὀλίγα λόγια, τὰ ἑξῆς:

«Ὅτι ὁ δούξ θεωρεῖ ἀναξιοπρεπὲς νὰ διατεθῇ στὴν Αὐλὴν τοῦ ἑαυτοῦ τενόρου, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ δὲν καταδέχτηκε νὰ τραγουδήσῃ καλὰ μπρὸς στὸν δούκα καὶ στοὺς δὺς ἐπιστῶν ξένους του καὶ ἀπεσταλμένους ἑνὸς μεγάλου κράτους τῆς Εὐρώπης, ἐν τούτοις καταδέχτηκε νὰ βάλῃ ὅλη τὴν μαεστρία τῆς τέχνης του, τραγουδώντας πρὸς χάριν ὀλίγων ἐλεεινῶν πιάτων φαγητοῦ μπρὸς στὸν δῆμιον, στοὺς βοηθοὺς του καὶ στοὺς δὺς τρεῖς ταπεινὸς παραμαγειροῦς τῶν δουκικῶν μαγειρείων!...»

Ὁ Γκουαδάνι, μὲλις βγήκε ἀπ' τὴν φυλακὴ, τὴν ἴδια μέρα, ἔφυγε γιὰ πάντα ἀπ' τὸ κράτος τοῦ δουκὸς. Κι' ἀπ' τὴν φήμην του, ἀπ' τὴν ὑπέροχην φωνὴν του, κι' ἀπ' τὴν ἐξαιρετικὰ χάρισμά του, ἀπέμεινε μονάχα: Τὸ φτωχικὸ κι' ἀληθινὸ αὐτὸ ἀνέκδοτο!...

ΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΓΡΑΜΜΑ

Πρὸ 21 ἐτῶν, ταχυδρομήθηκε σ' ἕνα γραμματικὸβώτιο τοῦ Μάντζεστερ μιὰ ἐπιστολὴ ἰνδίας. Δυστυχῶς γιὰ τὸν ἀποστολῆα ἡ γιὰ τὸν παραλήπτη, ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ τρῶπεσε σὲ κάποια σχισμὴ τοῦ κιβωτίου κι' ἔμεινε χονδρὴν ἐκεῖ ἐπὶ 21 ὀλόκληρα χρόνια καὶ κάμποσους μῆνες. Τελευταῖα ὅμως, ἐντελὼς τυχαίᾳ, ἔβγαλαν γιὰ ν' ἀνικαταστήσουν τὸ παλὸν αὐτὸ γραμματικὸβώτιο, καὶ βόηκαν τὸ παραπεσμένο γράμμα, τὸ ὁποῖο ἀπέστειλαν στίς Ἰνδίες, ἀδιὰφορο ἂν ὁ παραλήπτης βρισκεται περὶ στὸν ἄλλο κόσμον!...

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΕΝΑ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Πῶς ὁ παράδεισος τῶν ληστών μεταμορφώθηκε σὲ ἀληθινὸν παράδεισον. Ὁ σινιὸρ Ὁρπέζα καὶ τὸ καροτσάκι του μετ' ἡ βιβλία. Πῶς χτίστηκε τὸ σχολεῖο τῆς γειτονίας. Πῶς καθιερώθηκαν τὰ βουνὰ τῶν σκουπιδιῶν. Πῶς παρουσιάστηκαν οἱ δάσκαλοι. Πῶς κανονίζονταν ἀπὸ τὰ χαμίνια ἡ κτηματικὴ διαφοράς τους. Ὅπου μαθαίνουν γράμματα καὶ οἱ γονεῖς, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στὴν πόλιν τοῦ Μεξικὸ ὑπάρχει μιὰ συνοικία, ἡ ὁποία μέχρι πρὸ ὀλίγου ἀκόμα καροῦ μποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ ὁ «παράδεισος τῶν ληστών». Ἦταν τὸ καταφύγιον ὀλίγων τῶν κακοποιῶν καὶ κοινωνικῶν ἐρειπίων. Ποτὲ ἀστυνομικὸς δὲν πατοῦσε τὸ πόδι του σ' αὐτὴν. Δὲν εἶχε δρόμους, οὐτε νερό, οὐτε φωτισμό. Παντοῦ δὲ ἔδωκε κανεῖς σωροὺς τεραστίων ἀπὸ σκουπίδια καὶ κάθε εἶδους ἀκαθαρσίες, πού ἀποτελοῦσαν τρομερὲς ἐστίες μόλυνσης.

Ἐξαίρετα, μιὰ Κυριακὴ, ἐμφανίστηκε στὴ γειτονίᾳ τοῦ ἐγκλήματος, τῆς φτώχειας καὶ τῆς ἀβελήκειας, ἕνας κεντὸς ἀνθρώπος, ὁ σινιὸρ Ὁρπέζα, τρώγοντας μπροστὰ του ἕνα καροτσάκι γεμάτο βιβλία. Πλησίασε στὸ

πρῶτο σπίτι, χτύπησε τὴν πόρτα καὶ ρώτησε τὸν ἄνθρωπον πού τοῦ ἄνοιξε: —Ποῖ ἀπ' αὐτὰ τὰ βιβλία θέλετε νὰ διαβάσετε σήμερα;

Κι' ἐπειδὴ στὸ Μεξικὸ, ὅπως στὴν Ἰσπανία, ἔλα ἕνε εὐγενεῖς, ἀκόμα κι' οἱ λησταί, ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ διάλεξε ἕνα ἀπ' τὰ βιβλία καὶ τὸ πῆρε. —Θὰ μοῦ τὸ δώσετε πίσω τὴν ἄλλη Κυριακὴ, ἂν τὸ ἔχετε διαβάσει, πρόθεσε ὁ σινιὸρ Ὁρπέζα.

Ἡ ἴδια σκηνὴ ἐπανεληφθῇ καὶ σ' ὅλα τὰ ἄλλα σπίτια τῆς γειτονίας, κι' ἔτσι πολλὸ γρήγορα τὸ καροτσάκι ἔδεισε.

Τὴν ἄλλη Κυριακὴ πάλι, ὁ σινιὸρ Ὁρπέζα πῆρε πίσω τὰ βιβλία του καὶ μοίρασε καινούργια καὶ ἡ ἱστορία αὐτὴ ἐξακολούθησε ἐπὶ 9 ὀλόκληρους μῆνες. Στὸ διάστημα ὅμως αὐτὸ οἱ ἀγαθὰ τοῦ γειτονίας σχηματίσαν οὐλοῦς, κάθε ἕνας ἀπ' τοὺς ὁποῖους πῆρε ἐπὶ πληρωμὴ ἕνα γραμματικὸβώτιο γιὰ νὰ διαβάσῃ τὰ βιβλία εἰς ἐπὶ τοῦ βίου.

Ὁ δὲ Ὁρπέζα εἶχε περὶ γίνει ὁ φίλος καὶ συμβουλοῦς ὀλίγων ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων. Μὴ μέσα λοιπὸν ἔνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ εἶπε: —Τί καλὰ πού θὰ ἦταν, σινιὸρ, ἂν εἴχαμε ἕνα σχολεῖο γιὰ τὰ παιδιὰ μας!

Αὐτὸ ἀκριβῶς ζητοῦσε κι' ὁ Ὁρπέζα. Φρόντισε ἀμέσως νὰ βρῇ ἕνα κατάλληλο οἰκόμενον, φώναξε ὕστερα κοντὰ του ἕνα τὰ παιδάκια τῆς γειτονίας καὶ τοὺς εἶπε: —Ἐμπρός! Νὰ φτιάξουμε ἕνα σχολεῖο!...

Οἱ μικροὶ φάνηκαν προθυμότεροι νὰ

τὸν βοηθήσουν. Τὸ πρῶτο πού ἔπρεπε νὰ γίνῃ, ἦταν νὰ καθαρισθῇ τὸ ἔδαφος. Ὁ Ὁρπέζα λοιπὸν σήκωσε μιὰ πέτρα καὶ τὴν πέταξε μακριὰ. Ὅλα τὰ παιδιὰ τὸν μιμήθηκαν ἀμέσως κι' ἔτσι μέσα σὲ λίγο διάστημα, σ' ὅλον ἐκεῖνον τὸν χώρο δὲν εἶχε ἀπομείνει οὐτε ἕνα πετραδάκι. Ἐπειτα ἄρχισε ἡ ἐργασία γιὰ τὸ χτίσιμο τοῦ κτιρίου. Κάθε παιδί ἔκανε ἕνα δουλειά ἥθελε: ἄλλο κουβαλοῦσε νερό, ἄλλο ἔσκαβε, ἄλλο ἔφτιαχνε λάσπη κ.τ.λ. Ὅποιος δὲ κοουζοῦσε, δὲν εἶχε παρὰ νὰ σταματήσῃ τὴ δουλειά του καὶ νὰ ξεκουρασθῇ.

Συγγενῶν τὰ παιδάκια, μετ' ὅλην προτροπὴν τοῦ Ὁρπέζα, ἀποφάσισαν νὰ καθαρίσουν τὴ γειτονία τους ἀπ'

τὸν βοήθησαν. Τὸ πρῶτο πού ἔπρεπε νὰ γίνῃ, ἦταν νὰ καθαρισθῇ τὸ ἔδαφος. Ὁ Ὁρπέζα λοιπὸν σήκωσε μιὰ πέτρα καὶ τὴν πέταξε μακριὰ. Ὅλα τὰ παιδιὰ τὸν μιμήθηκαν ἀμέσως κι' ἔτσι μέσα σὲ λίγο διάστημα, σ' ὅλον ἐκεῖνον τὸν χώρο δὲν εἶχε ἀπομείνει οὐτε ἕνα πετραδάκι. Ἐπειτα ἄρχισε ἡ ἐργασία γιὰ τὸ χτίσιμο τοῦ κτιρίου. Κάθε παιδί ἔκανε ἕνα δουλειά ἥθελε: ἄλλο κουβαλοῦσε νερό, ἄλλο ἔσκαβε, ἄλλο ἔφτιαχνε λάσπη κ.τ.λ. Ὅποιος δὲ κοουζοῦσε, δὲν εἶχε παρὰ νὰ σταματήσῃ τὴ δουλειά του καὶ νὰ ξεκουρασθῇ.

Συγγενῶν τὰ παιδάκια, μετ' ὅλην προτροπὴν τοῦ Ὁρπέζα, ἀποφάσισαν νὰ καθαρίσουν τὴ γειτονία τους ἀπ'

τὰ βουνὰ τῶν σκουπιδιῶν πού τὴν κατέκλυζαν. Γιὰ νὰ μεταφέρουν ὅμως ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἀκαθαρσίες, πού εἶχαν μαζεῦσει ἐκεῖ χρόνια ὀλόκληρα, τώρα, χρειάζονταν κάρρα, καὶ κάρρα δὲν ὑπῆρχαν. Μὴ μέσα λοιπὸν ἕνα πόλις τοῦ Μεξικὸ σάτισε, βλέποντας μιὰ διαδήλωση ἀπὸ 900 παιδιά, ὑπόληψα καὶ φτωγοντοῦνα, ἀλλὰ καθαρά, ὅλα τοὺς κρατοῦσαν πινακίδες, στίς ὁποῖες γράφανε ὅτι ζητοῦσαν κάρρα γιὰ νὰ καθαρίσουν τὴ συνοικία τους. Καὶ δὲν ἄργησαν νὰ βροῦν πραγματικῶς τὰ κάρρα πού τοὺς χρειάζονταν καὶ ν' ἀπαλλάξουν ἐκείνη τὴ γειτονία τους ἀπ' εἰς βρώμικες καὶ τὰ σκουπίδια τῆς.

Στὸ διάστημα αὐτὸ τὸ κτίριο τοῦ σχολείου πλησίαζε νὰ τελεσιωθῇ. Κάποια μέρα ἕνα παιδί, πού ἔδωκε καὶ ὀνομασίαν τῇ ματῆρα του νὰ δουλεύῃ στὸ χωράφι, εἶπε στὸν Ὁρπέζα: —Θὰ ἔθελα νὰ ἔνα μικρὸ κομμάτι γῆ, γιὰ νὰ τὸ καλλιεργῶ!...

Ὁ Ὁρπέζα φρόντισε νὰ τοῦ δώσῃ αὐτὸ πού ἐπιθυμοῦσε. Κι' ἔλα τὰ ἄλ-

λα παιδιὰ τότε ζήτησαν κι' αὐτὰ μικρὰ χωράφια. Ὁ Ὁρπέζα τοὺς εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνουν σχετικὰ αἰτήσεις γραπτῆς. Τὰ παιδιὰ τότε θέλησαν ἀμέσως νὰ μάθουν νὰ γράφουν, κι' ἔτσι ἤρθε στὸ νεώχτιστο σχολεῖο ἕνας δάσκαλος κι' ἄρχισε τὰ μαθήματα.

Ἡ αἰτήσεως ὑπεβάλλοντο σ' ἕναν εἰδικὸν ὑπάλληλον, τὸν ὁποῖον εἶχε διορίσει ὁ Ὁρπέζα (ἕνα χαμίνι ἐπὶ πόλιν, ὡς 12 χρόνων). Ὅταν κάθε παιδάκι πῆρε τὸ μικρὸ του χωράφι, ἄρχισαν ἔλα νὰ σκάβουν, νὰ πέτρωναν καὶ νὰ καλλιεργοῦν τὴ γῆ. Ὅσα παραμελοῦσαν τὸ δικὸ τους χωράφι, ἤσαν ὑποχρεωμένα νὰ τὸ δώσουν σὲ ἄλλο συνομήλικό τους. πὺ ἐργατικὸ. Ἐτσι χρειάστηκε νὰ διορισθῇ ἕνας δικαστὴς (δευτέρου χαμίνι) γιὰ νὰ κανονίζῃ κάθε παρόμοιο ζήτημα.

Η ΟΜΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΓΑΙΟΚΤΗΜΟΝΩΝ ΣΤΗ ΒΟΛΙΒΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΠΕΡΟΥ

Ο ΑΙΜΟΧΑΡΗΣ ΣΕΝΙΟΡ
ARMANTO NORMAN

Τί γράφει η επίσημος έκθεσις του "Αγγλου προξένου. "Ένα άνθρωπομορφο τέρας. Τά φρικιαστικά κατορθώματα του σενιέρ Νόρμαν. Πώς με μία σφαίρα σκότωσε τρεις ανθρώπους συγχρόνως. «Ο γάμος της φωτιάς». Πώς κάπνισε ένα δυστυχισμένο ζευγάρι ιδανειών. Ομοότητες και φρικιαστικές απεριγραντες. Η αδιαφορία της Κυβερνήσεως του Περού. Τά μέτρα του σέρ "Εδουάρδ Γκρέυ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

στικά πρὸς τὰ κάτω.

Η ίδια σφαίρα είχε τρυπήσει πέτρα-πέτρα και τὰ τρία εκείνα χαλκίχρωμα κι' άδωα στήθη.

Οι συνάδελφοι των άδικασκωμένων εκείνων θυμάτων τρομοκρατήθηκαν κυριολεκτικώς. Ο τρομερός Βολιβιανός δεν ύστερευόταν καθόλου. Τού χρειζόταν άθρονο καυστούκι. κι' έπρεπε νά τού τὸ φέρουν με κάθε βύσιν.

Ήταν άξιος ὁ κτηνάνθρωπος εκείνος, ὁ διψασμένος γιὰ τὸ γάλα, νά σπυλαθούνη και στὸ αἷμα ὀδύνη της περιφέρειας του άκμα, ἡρκεῖ νά κέρδιζε πολλά...

Θέλετε κι' άλλο κατορθώμα του;... Ὑπάρχουν άφθονα, τὸ ἕνα δευτερόλεπτο κι' αἰματηρότερο ἀπ' τὸ ἄλλο, κι' ἂν δυσκολευόμαστε, τὸ κάνουμε γιατί δὲν ξέρουμε ποῖ ἀπ' ὅλα νά διαλέξουμε! Ορίστε ἕνα:

Μιά μέρα έφτασαν στὴν κατακλι- νώσι του 15 Ἰνδοί—10 άνδρες και 5 γυναίκες—και τού πήγαν 100 ἐπύ-

νο-κάτω λίτρες καυστούκι, συγχρο- μῆς ἐνός μῆνός εργασίας των...

Σκόλιασε ἀπ' τὸ θυμὸ του ὁ σενιέρ "Αρμάντο!... Τί ἦσαν 100 λίτρες καυστούκι γι' αὐτόν;... Τὸ μισθὸ τους—τιποτένιον—τόν έπαιρναν ταχτικά.

Ἐπρεπε λοιπὸν ἡ ἄξια τοῦ καυστούκι νὰ μάζευαν, νά φτάνη στὸ δεκαπλάσιο τοῦ μισθοῦ των!...

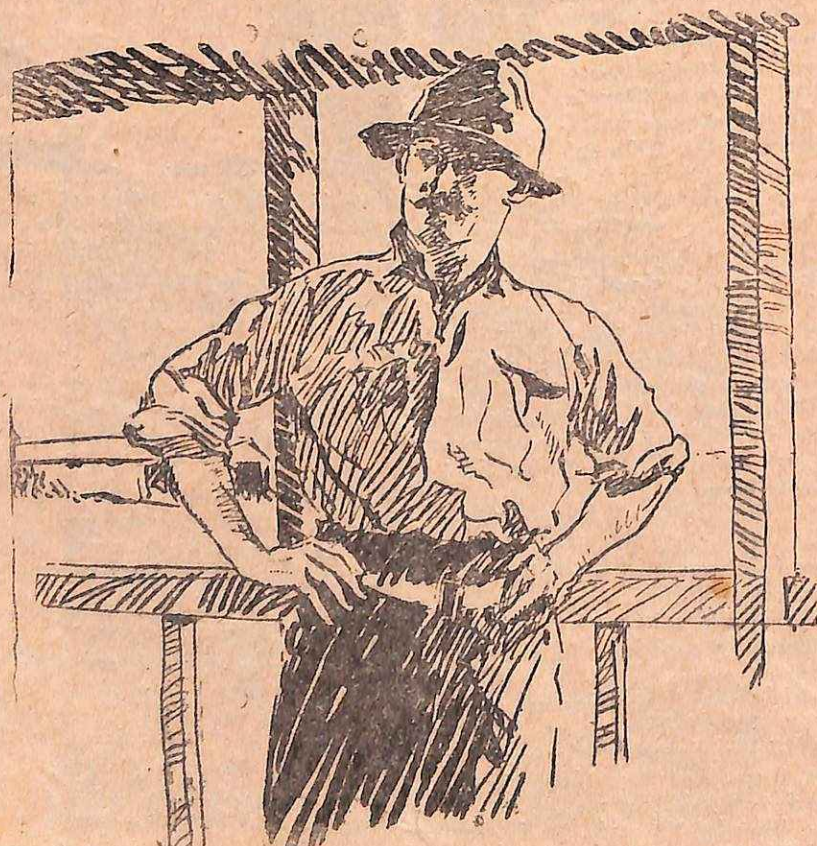
—Πῶς κρύψατε τὸ ὑπόλοιπο τῆς συγχρομῆς σας; τοὺς ρώτησε ἀπο- τομα...

—Τίποτα δὲν κρύψαμε, σενιέρ... ἀπάντησαν εκείνοι με τὰ λαρυγγία τους στεγνὰ ἀπ' τὴν τρομάρα...

—Ἐννοια σας και θὰ σᾶς μάθω ἐγὼ νά κοροϊδεύετε μάζυ μου και νά με κλέβετε δίχως ντροπή!

Ἐταί ξεφάνισα, ξελλῶος ἀπ' τὰ ζυγνημένα τώρα κακαὶ ἔνοστα τού, και γυρίζοντα ποῖς τὸ μένος τὸν ἔπιασε κτηνάνθρωπων σωματο- φυλάκων του, τοὺς εἶπε:

—Γκρεμιστήτε γρήγορα και σέρτε φρύγγα και ξύλα... Μπορεῖ... Ὡς κά-

—Ἐννοια σας και θὰ σᾶς μάθω ἐγὼ νά κοροϊδεύετε μάζυ μου! εἶπε ὁ Νόρμαν.

νοῦμε τὸ «Γάμο τῆς Φωτιάς»...

Η διαταγὴς του δὲν ἀρχισαν νά ἐκτελεστούν. Μιά ζωήρη, τερόστι φατιά σπιθόβολος τώρα ὑπὸς στὸ σενιέρ "Αρμάντο, ὁ ὁποῖος, με ἄγρια χαρὰ στὰ μάτια του, διάλεξε μόνος του ἕνα ἄνδρα και μία γυναίκα, ἀπ' τὴν πανικόβλητη ομάδα των δύστυ- χων ἐρυθροδέρμων.

Ναζωμένο ἀπ' τὴ φρίκη τὸ ζευγά- ρι εκείνο, δέθηκε παθητικά, δίχως ἀντίστασι καρδιά, πλάτη με πλάτη, και ζωντανὸ δικάει ἄκμα, ταλάν- τεύθηκε δὴ—τρεῖς φορές στὸν ἄερα ἀπὸ δυὸ γεροδύναμους σωματοσύλ- κες και ρίχτηκε μέσα στὴ φωτιά!...

Καπνὸς και κνίσσα ἀνθοπνίνε φη- μένης σάκας, γέμισαν σὲ λιγάκι ὁ- λήκληρη τὴν ἀπόσφαира, και πρὶν περάσει μιὰ ὥρα ὁ Γαμπρός και ἡ Νύ- φη τοῦ φρικιαστικοῦ αὐτοῦ «Γάμου τῆς Φωτιάς» είχαν γίνει κάρβουνο και σπύγη...

Ο ἄπαισιος αὐτὸς και διαβολικὸς κακοῦργος ρημάζε κυριολεκτικῶς τὴν περιφέρειά του. Η ἐπίσημη έκθεσις τοῦ κ. Ρότσερ Καϊζήμεντ, στηριγμέ- νη ἐκ ἄνδρους κι' ἐξουχιστικῶς, ἀ- νακρίσεις, δεξιόνοι με τὸν κατηγο- ρηματικώτερο τρόπο, ὅτι:

«Ο "Αρμάντο Νόρμαν έμεινε στὸ Περού ἀπ' τὸ Νοέμβριο τοῦ 1904 ὡς τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1910. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ τὸν ἔξη χρόνων, ἐ- σκότωσε με τὸ ἴδιο του τὸ χέρι, πεν- τακόσιους πενήντα (ἀκριβ. 550!) Ἰνδὸς και τὸν δύο φύλων!...

» Στὸν ἀριθμὸ αὐτὸ συμπεριλαμβά- νονται και 30—35 παιδία καιά των τριῶν ἐτών, τὰ ποῖα σκότωσε με ἄσπλαχνα κι' ἀπάνθρωπα κτηνή- ματα τὸν τακονιών των!...

» Ἀν προσθέσουμε στοὺς ἀριθ- μὸς αὐτοὺς και τὸν ἀριθμὸ των φο- νεθέντων Ἰνδῶν ὑπὸ τὸν σωματο- φυλάκων του και τὸν διαφόνον ὑπὸ τὰς διαταγὰς του ἀποσπασμάτων πε- ριουλλογῆς καυστούκι, τὰ ποῖα ἀρ- γίσαν κυριολεκτικῶς κι' αὐτὰ, ἀπο- θραυνθέντα ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ ἀπανθρώπου ἀρχηγῶ τους, θὰ ἰδοῦ- με τότε τὸ ἔξης προτοφανές:

» Οἱ ὁ βδελυρὸς αὐτὸς κτηνάν-θρωπος, ὁ ἐμπορικὸς αὐτοῦς ὑπάλλη- λος "Αρμάντο Νόρμαν, έγινε αἰτίος νά χάσουν τὴ ζωὴ τους ἀρκετὲς χι- λιάδες πτωχῶν, ἀσπλων κι' ἀνυπε- ρασπασίων Ἰνδῶν εργατῶν, σὲ μόνῃ τὴν περιφέρειά του Περού, μέσα σ' ἕ- ξη χρόνια — 1904-1910 — και τὸ πὶό χειρότερο ἀπ' ὅλα, κάτω ἀπ' τὰ μάτια κι' ἀπὸ τὴν ἐγκληματικὴ ἀδια- φορία των ἐπισήμων κρατικῶν ἀρ- χῶν τοῦ Περού!...

» Ο δυσπερίγραπτος αὐτὸς κα- κοῦργος, ἀφοῦ μάζεψε κατὰ τὸ διά- στημα τῆς βουτηγμένης στὸ αἷμα τῶν δυστυχῶν θυμάτων του ἐξαιτίας, ἀ- πειρα κέρδη και πλούτη, κατέρυγε ἔπειτα ἀνενόητος σὲ μιὰ πόλη τῆς πατρίδος του Βολιβίας, ζώντας ἀξιο- πρεπὸς και εὐπολήτως ἀπ' τὰ νο- λοσσία ἐισοδήματά του!...

Ἐδῶ τελειώνει—ὡς πρὸς τὸν σενιέρ "Αρμάντο Νόρμαν— ἡ έκθεσις των ἀνακριτικῶν πορισμάτων τοῦ κ. Ρότσερ Καϊζήμεντ.

Ἀκολουθοῦν ὅμως κι' ἄλλες φρικια- στικές σελίδες, γὰ ἄλλους θλιβεροὺς ἡρώες παρυσίων ὁμοτήτων εἰς βάρος μιᾶς φυλῆς εἰλικρινῶς, τιμᾶς, ἱπο- τικῆς και ἐργατικῶτάτης: Τῆς φυλῆς των ὀλίγων Ἰνδῶν τῆς Ἀμερικῆς,

φτωχῶν ἀπομεινάρων μιᾶς ράτσας πολυπληθεστάτης ἄλλοτε και γεμάτης ρώτης και ἀκμῆ...

Σὲ ὅλοο φύλλο θὰ μιλήσουμε ἔως γιὰ τὰ κατορθώματα τοῦ σενιέρ "Αρ- κουέρο, ἄλλου ἀνθρωποκτόρου τέρα- τος κι' αὐτοῦ, ὑπαλλήλου ἑπίσης μιᾶς ἀγγλικῆς ἐταιρείας περισυλλογῆς κα- υστῶν.

Κλείνουμε τὴ σημερινὴ ἀφήγησί- μας με τὴν πληροφορία ὅτι, εὐτυχῶς, ἀπὸ τοῦ 1912 και ἐφεξῆς τὰ ἀκατο- νόμαστα αὐτὰ αἱματηρὰ ὄργια εἰς βά- ρος των ἀσπλων πληθυσμῶν των Ἰ- ρυθοδέρμων, περιορίστηκαν σὲ ἐ- λάχιστο, χάρις στὴν ἐνεργὸ ἐπέμβασι τοῦ σέρ "Εδουάρδ Γκρέυ...

Ο τίμιος ἄλλὰ και τραχὺς αὐτὸς "Αγγλος διπλωματῆς, ὑπουργὸς των Ἑλβετικῶν τῆς Ἀγγλίας τότε, ἐ- δημοσίευσε τὴν έκθεσι αὐτῆ, εἰς τὴν ὁποία ἔδωσε τὸ ὄνομα «Κυανὴ Πέ- δλος», και ἔστειλε ἀπὸ ἕνα ἀντίγρα- φο σὲ ὅλα τὰ εὐρωπαϊκά και ἀμερι- κανικά κράτη, στηριζόμενος γι' αὐ- τὸν τὸν τρόπο τὴν ἐγκληματικὴ στα- σι κι' ἀδιαφορία τοῦ κράτους τοῦ Περού!...

Ζευατισμένη ἀπ' τὸ αὐτεπὸ αὐτὸ μάθημα ἡ κυβερνήσις τοῦ Περού, ἀ- ναγκάστηκε τότε νά ἐπέμβῃ με αὐ- στέρᾳ κι' ἀμείλιχτα μέτρα κατὰ των ἀπανθρώπων αὐτῶν τυραννίσκων, κι' ἔτσι τὸ κακὸ ἐμετριόστηκε κατὰ πο- λὺ ἀπὸ τὸ 1912 και ὥσως...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΡΟΣΤΑΝ ΚΑΙ Η ΜΑΘΗΤΡΙΣ

Ο Γάλλος ποιητῆς "Εδμόνδος Ρο- στάν ἐπέστρεψε ἕνα ἀπόγευμα σιδηρο-δρομικῶς ἀπ' τὸ Παρίσι στὸ σπίτι του ποὺ βρίσκονταν ἔξω, σὲ κάποιον προά- σπειο. Στὸ ἴδιο βαγὼν ἔτυχε νά συν- ταξιδεύσουν και δυὸ μαθήτριες στῆς ὁ- ποίας ὁ καθηγητῆς τους εἶχε ἀναβίσει νά συμπληρώσουν τῆς τελευταίας λέ- ξεις μιᾶς σειράς στίχων. Σὲ πολλὰ σχολεῖα τῆς Γαλλίας ἐφαρμόζονταν τεῖτονο εἶδος γλωσσικῆς γυμνάσεως γιὰ νά ἀσκούνται οἱ μαθητὲς στὴν ἐ- μοιοκαταληξία και στὴν εὐχερῆ χρη- σιμοποίησιν των λέξεων. Ὅταν λοι- πὸν ἡ ἀμειστοστοχία ἐξεκίνησε, ἡ δυὸ μαθήτριες ἄρχισαν νά ζητοῦν τις ἑ- μοιοκαταλήξεις, χωρὶς νά δώσουν προ- σοχή στὸν κύριο ποὺ καθόταν δίπλα τους. Αὐτὸς ὅμως κάθε τόσο πετούσε τῆς λέξεις ποὺ χρειζόντουσαν κι' ἔ- ται μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα οἱ στίχοι συνεπληρούθησαν. Η μαθήτριες κατέβηκαν ἀπ' τὸ τραῖνο ἐνθουσι- ασμένες και τὴν ἄλλη μέρα παρουσία- σαν στὸ δάσκαλό τους τὸ καλύτερο ποιητικὸ θέμα, ἀπέσπασαν δὲ ἔτσι τὰ συγχαρητήρια τοῦ καθηγητοῦ των, χωρὶς νά φαντάζονται ὅτι είχαν συ- νεργασθεῖ με τὸ διάστημα ποιητῆ Ρο- στάν, τὸ συγγραφεὶς τοῦ «Συρανόν».

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμανοῦ, Λεωφόρος "Α- λεξάνδρου 209. Ἀναλαμβάνονται παντὸς εἶδους ἀστικά ἐποθέσεις παρ' ἅπασιν τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρί- οις. Εἰδικότης: Φορολογικαί, Διοι- κηρικαί και ἐν γένει Οἰκονομικαί ἐ- ποθέσεις. Ὁρα γρφεῖον 8—9 π.μ. και 4—5 μ.μ.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΛΙΤΙΣΤΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Τί ἔλεγε ὁ Πλάτων γιὰ τοὺς ἀριθμοὺς. Φυλὲς ἰθαγενῶν ποὺ ἀγνοοῦν ἀπολύτως τοὺς ἀριθμοὺς. Ἡ ἀριθμῆσις και τὰ δάχτυλα τῶν χεριῶν. Ἐνα ἄλυτο πρόβλημα. Τὸ μείρασμα των 12 ἀκοντιῶν. Τὸ σκεῖνι με τοὺς κόμπους. Τὰ χαλκία και τὰ βότσαλα. Πῶς μετροῦσαν οἱ πρόγονοι των σημερινῶν Ἑυρωπαίων. Τὸ μέτρομα των Ἀθησυνῶν, κτλ. κτλ.

«Ὅπως ἔλεγε πρὸ αἰῶνων κι' ὁ ἀρ- χαῖος φιλόσοφος Πλάτων, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀνακατεύεται πολὺ με τὴν ἀριθ-μητικὴ κι' ἔχει ἀντίληψιν των ἀριθ- μῶν, διακρίνεται πάντα τόσο γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του ὅσο και τὴν ἐτοιμότητά του μυαλοῦ του. Η νεώτερες λοιπὸν ἀνθρωπολογικῆς ἔρευνες, σχετικῶς με τὴ γνώσι και τὴ χρῆσιν των ἀριθμῶν στῆς διάφορες ἀπολιτίσεις φυλῆς, ἀ- πέδειξαν ὅτι ἡ γνώμη αὐτῆ τοῦ θεοῦ Πλάτωνος ἦταν ἀπολύτως σωστή.

Η φυλὲς, ποὺ βρίσκονται ἀκόμα σὲ πρωτόγονη κατάστασι, ἔχουν ἐλ- ἠχιστες και ἐντελὲς στοιχειώδεις ἀριθμητικῆς γνώσεις. Ἐτσι π.χ. ἡ ἡ- μάγρια φυλὴ των Βεντὰ δὲν ἔχει στὴ διάλεκτό της καμμιὰ λέξι, ποὺ νά σημαίνει ἕνα ὅπου ὁποῖοδήποτε ἀριθμὸ! Ἐπομένως ἡ φυλὴ αὐτὴ δὲν ἔχει καμ- μιὰ ιδέα τοῦ χρόνου τῆς ἀποστάσε-ως, οὔτε και καμμιὰ νομοκρία γιὰ τις ὥρες, τις ἡμέρες, τοὺς μῆνες και τὸ ἔτος. Γιὰ νά μετροῦσιν οἱ Βεντὰ, καταφεύγουν σ' ἕνα ἐντελὸς πρωτό- γονο μέσο: Χρησιμοποιοῦν διαλαδὴ γι' αὐτὸ τὰ δάχτυλα... τοῦ ἐνός μόνον χεριοῦ! Ἀπὸ καὶ και πέρα ἡ ἀριθμη- τικῆς τους γνώσις σταματᾷ περὶ!

Αὐτὸ ἀποδεικνύεται κι' ἀπ' τὸ ἔξης χαρακτηριστικὸ περιστατικὸ, τὸ ὁποῖ διηγείται ὁ περιηγητῆς "Ατρεστον: Μιά μέρα εἶχε προσφέρει ὁ ἴδιος διώ- δεκα ἰκόντις στοὺς κατοίκους ἕνα μικροῦ χωριοῦ τῆς φυλῆς των Βεντὰ. Τότε ὅμως ὁ ἀρχηγὸς τοῦ χωριοῦ δέ- σθηκε ὑποστὰ σ' ἕνα ἄλυτο πρόβλη- μα: Πῶς θὰ μοῖραζε τὸ δώρο αὐτὸ τοῦ περιηγητοῦ στῆς 3 μεγάλης οἰκ- γάνειες, ποὺ ἀποτελοῦσαν ὅλο τὸ χω- ριό;... Καὶ ἂν δὲν ἐπενέβαινε ὁ "Α- τρεστον, ὁ δυστυχισμένος ἀρχηγὸς θὰ θάπαιζόταν ἀκόμα γιὰ νά χωρίσῃ τὰ 12 ἰκόντια σὲ τρία ἴσα μέρη!...

Ο τρόπος τοῦ μετρίματος στὰ δέ- κα δάχτυλα των χεριῶν (ἀπ' τὸν ὁ- ποῖο βῆκε και τὸ δεκαδικὸ σύστημα τῆς ἀριθμῆσεως, ποὺ ἐφαρμόζεται ση- μέρα σ' ὅλα τὰ πολιτισμένα μέρη) εἶνε πολὺ συνηθισμένος σ' ὅλες τῆς- δὸν τις πρωτόγονες φυλῆς. Οἱ Τα- ταῖνοι και οἱ Ἀσσοκαῖοι ἔχουν στὴ γλώσσα τους δυὸ μόνον λέξεις, ποὺ σημαίνουν ἀριθμοὺς: τὸ ἕνα και τὸ δύο. Με τὸ συνδυασμὸ ὅμως των δυὸ αὐτῶν λέξεων και... των χεριῶν τους, κατορθώνουν νά μετροῦν ὡς τὸ ἔξη! Γιὰ νά παραστήσουν ἔξωθεν τὸ πέντε, λένε «ἕνα χέρι», γιὰ τὸ ἔξη «ἕνα χέρι και ἕνα», κ.ο.κ.!

Ἐπίσης οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Νέας Κη-

λιδονίας, μετροῦν κι' αὐτοὶ με τὰ δά- χτυλά τους. Οἱ Παπούσι ἔχουν ὡς βάση τῆς ἀριθμῆσεως των τὸ δύο, δὲν μποροῦν δὲ νά προχωρήσουν πρὸ πέρα ἀπ' τὸ ἔξη. Ὅλους τοὺς μεγαλεῖτα- ρους ἀριθμοὺς τοὺς λένε με τὸ ἴδιο ὄνομα «τρία-δύο», ποὺ σημαίνει γι' αὐτοὺς «ἀριθμὸς τεσσάρους κι' ἀκαθό- ριστος»!...

Ἄλλοι πάλι λαοὶ μεταχειρίζονται γιὰ τὴν ἀριθμῆσιν ἕνα σκεῖνι, ποὺ ἔχει ἀπάνω του πολλοὺς κόμπους, σὲ ἴσες ἀποστάσεις τὸν ἕνα ἀπ' τὸν ἄλ- λον. Η μέθοδος αὐτὴ ἐχρησιμοποιοῦτο ἄλλοτε και στὰς νήσους Σάντουιτς, καθὼς και στὸ ἀρχαῖο Περού.

Στὴ νῆσο Ταϊτή, κάνουν και ἄ- νάλογο: Παίρνουν δηλαδὴ κομμάτια ἀπὸ φλοῦδα ἰνδικῆς καρύδας και χη-

ρίζουν ἀπάνω τους σημάδια κατὰ δε-κάδες, ὡς τὸν ἀριθμὸ 100 ποὺ εἶνε τὸ ἄνωγέρο των ὄριο. Ο περιηγητῆς Μαρτινὸ λέει ὅτι με τὸν ἴδιον τρόπο κατορθώνουν στὴ νῆσο Τόγκα νά με-τροῦν ὡς τὸ 10,000!...

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Νέας Ζηλανδίας χρησιμοποιοῦσαν ἄλλοτε γιὰ τὴν ἀ- ριθμῆσιν τὰ δάχτυλά τους, τὰ τυλιγμέ- ποὺ είχαν χωρὶς ἀπάνω σὲ κομμά-τια ὄβλου και ποὺ παντὸς... τὰ χαλκί-α και τὰ βότσαλα! Φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ τελευταῖο μέσο ἀριθμῆσεως ἦ-ταν ἐκείνου ποὺ μεταχειρίζονταν ἄλ- λους κι' ὅλοι οἱ σημερινὲς πολιτισμέ- νου λαοὶ τῆς Δοτικῆς Ἠρώσεως. Γιὰ- τὶ στῆς γλώσσας ὅλων αὐτῶν των λα- ῶν ἡ λέξις «χαλκίον» και «ἀλογαζέ-ω» ἔχουν ὅλα κοινὴ ἑποικὸν συλλαβί-στων δεξιόκων οἱ γλωσσολόγοι.

Οἱ ἀστικοὶ τῆς Συμμετρίας μπο-

ροῦν νά μετροῦσιν ὡς τὸ 1,000. Ἀπὸ καὶ και πάνω χρησιμοποιοῦν τὰ περι- φερὰ σκεῖνι με τοὺς κόμπους!... Στὴ Μαδαγασκάρη ὅμως, οἱ ἰθαγενεῖς υπο- ροῦν νά σπᾶσουν με τὴ δεκαδικὴ ἀ- ριθμῆσι σ' ὅποιον ἀριθμὸ θέλουν. Κι' αὐτὸ εἶνε μιὰ σωδάρωτη ἀπόδειξι τῆς διανοητικῆς των ἀναπτύξεως...

Οἱ λαοὶ τῆς Ἀφρικῆς, ποὺ εἶνε ἐ- λάχιστα ἀνεπτυγμένοι διανοητικῶς, βρίσκονται πολὺ πίσω και στὸ ζήτημα τῆς ἀριθμῆσεως. Φαντασθῆτε ὅτι οἱ Μπουκίνοι δὲν μποροῦν νά προχωρή-σουν πρὸ πέρα ἀπ' τὸ δύο!... Οἱ Ὀτο- τεντότι φτάνουν ἔς τὸ 40 και οἱ Νταάκια—ποὺ ἀνεπτυγμένοι πνευμα- τικῶς—ὡς τὸ 400. Οἱ Καγκούντα, φυλὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀφρικῆς, μετροῦν κατὰ πεντάδες. Οἱ Χούσσα, οἱ Δαγροῦσι και οἱ Φουλά κατὰ δεκά-δες. Μόνον οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Κονγκὸ εἶνε κόπως πρὸς προοδευμένο στὸ ζή-τημα τῆς ἀριθμῆσεως.

Ο περιηγητῆς Νεουπριζιόσοφερ λέει ὅτι οἱ Ἀθησυνοὶ ἔχουν ἰδιαιτε- ρες νομοκρίες γιὰ τοὺς ἀριθμοὺς 1, 2 και 3. Ἀπὸ καὶ και πέρα, με ἔξουσις και περισέργους συνδυασμοὺς των τοι- ῶν αὐτῶν ἀριθμῶν, και με τὴ βοή-θεια των χεριῶν τους και των δακτύ-λων τους, κατορθώνουν νά προχωρή-σουν ἀρκετὰ στὴν ἀριθμῆσι. Τέλος, με μιὰ φούτα ἄμμο πριστάνουν τὸ «ἀμέτερο πέντε»!...

Τὸ σύστημα τῆς δεκαδικῆς ἀριθμῆ-σεως ἐχρησιμοποιοῦται σὲ ἐποχὴ πολὺ ἀρχαία ἀκόμα ἀπ' τοὺς Κινέζους τῆς Μογγολίας. Ἀσ ἂν ἐκινῶμε ὀλίγωστε ὅτι οἱ Κινέζοι είχαν κατορθώσει, πολὺ πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς, ν' ἀνακαλύψουν τὰ γεωμετρικὰ θεωρήματα τοῦ Εὐ- κλείδου, τοὺς λογαρίθμους, τοὺς ἀλγε-βρικὰς ὁπολογισμοὺς κτλ.

Πρέπει νά προσθέσουμε ἀκόμα και τὴν ἔξης περιέργη παρατήρησι: Στὸς λαοὺς, ποὺ εἶνε προδευμένοι τοῦ στὴν ἀριθμητικὴ, εἶνε ἀνεπτυγθεῖ ἰ- διαιτερώς και ἡ αἰσθησι. Ἀκούουμε τώρα τοὺς ἀναγνώστες μας νά διστοῦν ὅποιον ἐξηγήσι θέλουν, στὸ πείρασμα αὐτὸ φαντασθῶν, και νά δροῦν τί σχέ-σις ὀπάχει μετὰ τῆς προσπάθειας και τοῦ σολφέζ!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Ὅταν ἀντιτίθεται κανεὶς τοὺς ὀ- λὸν τὸν κόσμον, σημαίνει ἢ ὅτι εἶνε τοῖς ὀ- λὸς, ἢ ὅτι εἶνε ἀπὸλυτο δίκαιον. —Ὅπως οὐδέποτε ἀναγνωρίζε τις ὀλὸς. —Η φιλία πάντοτε τίς παρα-

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ...

Ε μιά συντροφιά μιλούσαν ένα βράδυ γύρω από ξύλα. —Η αγάπη— είπες ξαφνα ό πο ήλικοιμένοι τής συντροφιάς, ή αγάπη είν' ένα αίσθημα πού μπορεί νά γεννηθή στις καρδιές μας κι' όταν άκούμα είμαστε πάρα πολύ νέοι γιά νά μπορούμε νά τήν καταλάβουμε. Θέλετα νά σάς διηγηθώ τήν ιστορία έ ενός μικρού άγοριού, τό όποιο πέθανε από αγάπη, έτσι, σάν ήρωας ρομαντικού μυθιστορήματος.

Ακούστε λοιπόν... Τό παιδί αυτό ήταν συμμαθητής μου και λεγότανε Ερνέστος Φερμερόν. Κοινωνήσαμε γιά πρώτη φορά—σύμφωνα μέ τήν καθολική θρησκεία—μαζύ, τήν ίδια ημέρα. Μεταξύ των κοριτσιών πού κοινωνούσαν γιά πρώτη φορά τήν ίδια μέρα, ήταν και ή Λουκία Σερντούα, μιά μικρή γειτόνισσά μου, ξανθή και χλωμή, μέ μεγάλα μάτια χρώματος βιολετί, μέ χέρια λεπτά και μέ μιά φωνή τόσο γλυκεία, ώστε κάθε λέξη πού έβγαίνα από τό χαριτωμένο της στόμα έπαινε ξεχωριστή σημασία.

Ήταν ντυμένη σάν νύφη εκείνο τό πρωί, και κάτω από τόν λευκό της πέπλο έμοιαζε σάν μικρή Μαντόνα. Ο Ερνέστος τήν έρωτεύθηκε τραλά από τήν πρώτη στιγμή πού τήν είδε, άν και ήταν μόλις έντεκα χρόνων τότε...

Μά, άλλοιμονο, ή μικρός Ερνέστος ήταν, όχι μόνο άδύνατος, κι' ασθενικός, αλλά και άσχημος... Είχε τό μέτωπό του χαμηλωμένο κιόλας από ρυτίδες και θλίψια, πολύ ασεπτικό, και σοβαρό γιά τήν ηλικία του.

Τό πρόσωπό του ήταν μακρύ και πολύ μελαγχρόνιο, γεμάτο κοκκινωπά στίγματα κι' είχε έκφραση γερασμένη και μελαγχολική.

Μόνο τά χαστανά του μάτια μεγάλα και παράξενα λαμπρά, ήταν ώραία, μέ ή όμορφιά τους προσελύοντε σ' όποιον τ' αντίκριζε μιά μυστική δόνηση...

Ο Ερνέστος, έχοντας συχνά κάθε Πέμπτη στό σπίτι μας γιά νά παίξη μαζύ μου. Καί στό παιγνίδι του όμως ήταν πάντα σοβαρός και σιωπηλός και τά μάτια του έλαμπαν πάντα παράξενα.

Συχνά, μιά περίεργη συγκίνησης τόν έκυριεύε. Τότε τά βαθουλωμένα του μάγουλα έπικριναν ένα ρόδινο χρώμα και ή φωτιά των ματιών του γινόταν πού έννοιση.

Δέν ήθερε τό καιμένο τό παιδί νά έκρηξη μέ λόγια τις σκέψεις του.

Πολύ βαθειά μέσα στην καρδιά του έκρυβε μιά δρόσικη φλόγα, πού τήν έκρυβε, σιωπηλός.

Σας είπα, κύριοι, αγάπησε τή Λουκία από τήν πρώτη στιγμή πού τήν είδε, μέ χαμηλωμένα τά φρύα της. Ολοφάνη, συγκινημένη κι' έκστατική και τυλιγμένη δάκρυα σάν νύφη.

Καί' όλη τή διάρκεια της τελευταίας, δέν σήκωσε τά μάτια του από πάνω της.

Κι' όταν εκείνη έφυγε, περπατώντας φρόνιμα στό πλάι της μητέρας της, ό Ερνέστος, αδόκητα τήν άπείχε τά χέρια του προς αυτήν, σάν νά ήθελε νά τήν συγκρατήσει. Συγχρόνως τά μάτια του έλαμπαν τόσο φωτεινά, και τό πρόσωπό του ήταν τόσο ρόδινο, ώστε είχε γίνει ώραιος, εκείνη τή στιγμή.

Όταν άντελήφθη πώς τόν κυττάζω, μού χαμογέλασε, σιωπηλός, αλλά τό χαμόγελό του ήταν τόσο έκφραστικό, ώστε έμοιαζε μέ μιά έκμυστή-ρευσή.

Όταν άντελήφθη πώς τόν κυττάζω, μού χαμογέλασε, σιωπηλός, αλλά τό χαμόγελό του ήταν τόσο έκφραστικό, ώστε έμοιαζε μέ μιά έκμυστή-ρευσή.

Ό Ερνέστος ξαναείδε τήν Λουκία έπειτ' από ήμερες στό σπίτι μας. Η χαριτωμένη αυτή μικρούλα έρχόταν κι' αυτή συχνά στό σπίτι μας, γιάτί ή μεγάλη μου αδελφή τήν είχε συμπαθήσει, πολύ και τήν είχε κάνει φίλη της.

Έτσι, βλέποντάς τήν συχνότερα τώρα, ή μικρός Ερνέστος, τήν άγαπούσε διαρκώς, περίσσο-τερο κι' ό έρωτός του αύτός τόν έδα-σάνε.

Μάλιστα, κύριοι... υπέ-ρεσε τό στω-χό παιδί!... Υπέροχος σιωπηλά, μαρ-τυρικά, α-λογότι προδι-δόταν κάποι-τε, χωρίς νά θέλη... Ναι... Δέν κατώρ-θινα πάντα νά κρύβεται. Συχνά μάλι-στα μέ χα-λούσε τά παιγνίδια μας.

Μόνο τά χαστανά του μάτια μεγάλα και παράξενα λαμπρά, ήταν ώραία, μέ ή όμορφιά τους προσελύοντε σ' όποιον τ' αντίκριζε μιά μυστική δόνηση...

Τό πρόσωπό του ήταν μακρύ και πολύ μελαγχρόνιο, γεμάτο κοκκινωπά στίγματα κι' είχε έκφραση γερασμένη και μελαγχολική.

Μόνο τά χαστανά του μάτια μεγάλα και παράξενα λαμπρά, ήταν ώραία, μέ ή όμορφιά τους προσελύοντε σ' όποιον τ' αντίκριζε μιά μυστική δόνηση...

Ο Ερνέστος, έχοντας συχνά κάθε Πέμπτη στό σπίτι μας γιά νά παίξη μαζύ μου. Καί στό παιγνίδι του όμως ήταν πάντα σοβαρός και σιωπηλός και τά μάτια του έλαμπαν πάντα παράξενα.

Συχνά, μιά περίεργη συγκίνησης τόν έκυριεύε. Τότε τά βαθουλωμένα του μάγουλα έπικριναν ένα ρόδινο χρώμα και ή φωτιά των ματιών του γινόταν πού έννοιση.

Δέν ήθερε τό καιμένο τό παιδί νά έκρηξη μέ λόγια τις σκέψεις του.

Πολύ βαθειά μέσα στην καρδιά του έκρυβε μιά δρόσικη φλόγα, πού τήν έκρυβε, σιωπηλός.

Σας είπα, κύριοι, αγάπησε τή Λουκία από τήν πρώτη στιγμή πού τήν είδε, μέ χαμηλωμένα τά φρύα της. Ολοφάνη, συγκινημένη κι' έκστατική και τυλιγμένη δάκρυα σάν νύφη.

Καί' όλη τή διάρκεια της τελευταίας, δέν σήκωσε τά μάτια του από πάνω της.

Η Λουκία θά τόν ασφάζη μ' ένα...χαρτοκοπτήρα κι' όταν ό Ερνέστος είδε έπάνω απ' τό στήθος του τό άσπρο χέρι της μικρής, μέ τό χαρτοκοπτήρα, έκλεισε τά μάτια του, μέ μιά έκφραση μακαριότητος και ψυδ-ρισής.

—Σκότωσέ με σ' αλήθεια, άν θέ-λεις.

Η Λουκία άνασχηώθηκε λίγο έκπληκτη και τά μάτια της μέ τό χρώμα της βιολέτας, άνοιξαν έτσι, πού φάνηκαν πολύ μεγάλα.

Υστερα ξέσπασε σ' ένα δυνατό γέλιο και φώναξε:

—Τι παράξενο, άστείο παιδί, πού είσαι!... Δέν είσαι όπως οι άλλοι!...

Ναι!... Δέν ήταν σάν τους άλλους ό μικρός Ερνέστος.

Στό στενό του στήθος ήταν κρυμμένη μιά καρδιά πολύ τρυφερή, τήν όποια κανείς δέν άκουγε νά πάλλη, μιά καρδιά πού τόν έκανε νά υποφέ-ρη τρομερά.

—Είμαι ό πού άσχημος και ό πού ά-νόητος, άπ' ό-λους. Δέν είναι έτσι, άν-θύρισε ή Έρ-νέστος, σ' ή Λουκία. Πέ-σο λοιπόν.

Η μικρού-λα σήκωσε τότε τούς ώ-μους της, μουρμουρίζον-τας, περιφρο-νητικά:

—Και τί μέ νοιάζει; έ-μένα τί εί-σαι.

Ο Ερνέ-στος έμεινε άσάλευτα, έ-τοιμος νά κλάη.

Κι' ύστερα είπα μέ μιά φωνή πνιγμένη:

—Είνε αλήθεια... Δέν ενδιαφέρεσαι καθόλου γιά μένα. Κι' όμως... Εγώ θέλω νά γίνω άντρας σου, όταν θά μεγαλώσουμε.

Έκείνη δέν είπε τίποτε... Γέλασε μόνο είρωνικά. Κι' είδα τότε, μέσα στό χαστανά μάτια του Ερνέστου, δύο δάκρυα, τά όποια προσπαθούσε νά συγκρατήσει.

Οι γονείς του Ερνέστου έπειτα από λίγο καιρό, έφυγαν από τήν μικρή μας πόλη, γιά νά κηρύκουν στην πρωτεύουσα τό νομό.

Έξαφνα τότε μάθαμε ότι ό Ερνέ-στος ήταν άρρώστος.

Έβηχε πολύ και έλυωνε σιγά-σιγά. Υστερα όμως μέ τόν καιρό τόν ξε-χάσαμε.

Καμμιά φορά μόνο, όταν παίζαμε, θυμάστανε τό μικρό μελαγχρόνιο του πρόσωπο και τά μεγάλα δειροπόλα του μάτια. Καί ή Λουκία γελούσε πάντα μέ τό σκληρό της γέλιο.

Μιά μέρα τέλος μάθαμε ότι ό Ερνέστος είχε πεθάνει.

Τό φτωχό παιδί, είχε υποκύψει σ' ένα είδος μαρasmus, πού δέν μπορεί-σαν νά τόν διαγνώσουν καλά οι γι-ατροί.

Ο γέρος γιατρός, ό όποιος είχε παρασταθεί στις τελευταίες του στιγ-μές κι' ό όποιος μς τά είπε βλ' αυ-τά, χαμήλωσε τή φωνή του και ρώ-τησε μέ ύφος σοβαρό τήν μητέρα μου:

—Ποιά είναι λοιπόν αυτή ή Λουκία, πού ό μικρός Ερνέστος τήν άνέρεπε άδιάκαπα στό παραλήρημά του; Σί έλο τό διάστημα της άρρώστιας του δέν έπαψε νά τήν άναφέρει και νά τήν φωνάζη. Μιά μέρα, παρακάλει-τους γονείς του νά τήν είδοποιήσουν νά πάη κοντά του. Τού είπαν πώς είναι τρελλός και τό δυστυχισμένο παιδί, άναγκάστηκε νά σωπάση.

—Ω! κυρία!... ύπέφερε πολύ τό φτωχό παιδί!...

Ο γιατρός σταμάτησε γιά μιά τι-γλή κι' ύστερα εξακολούθησε:

—Μέσα στό παραλήρημά του, τό δ-νομα της Λουκίας έρχόταν άδιάκαπα στό χέλι του. Κι' αυτό τό όνομα τού σφράγιζε τό στόμα. Η τελευταία του πνοή έδωσε μ' αυτό τό όνομα. Τό δόλιο παιδί, πέθανε χωρίς νά ξαναί-δη αύτήν πού άγαπούσε. Γιατί τήν άγαπούσε, κυρία μου, μέ μιά άπειρη αγάπη ενός άνδρός!...

Καθώς μικρό Ερνέστος!... Η αγάπη του ήταν πολύ μεγάλη και ό πόνος του πολύ βαρύς γιά τό άδύνατο παιδικό του στήθος.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΜΙΑ ΣΟΦΗ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

Κάποτε οι σύμβουλοι της Βενετίας είχαν συνάψει σέ σύσκεψη και συζη-τούσαν γιά τήν αύξησι των φόρων, τήν όποια θεωρούσαν άπαραίτητη γιά τις άνάγκες της πόλεως. Είχαν γίνει σχετικώς πολλές προτάσεις, αλλά β-λες ήταν άπραγματοποιήτες.

Έπί τέλους σηκώθηκε ένας σύμ-βουλος και ύπέβλεπε τήν ακόλουθη... μεγαλοφρεσάτη πρόταση στους συνα-δέλφους του:

—Κύριοι σύμβουλοι, μόνον ένα μέ-σον βλέπω εγώ γιά νά διπλασιαστούν τά έσοδά μας. Ένας από τούς κυριω-τέρους φόρους πού εισπράττει ή πόλη μας είναι και ό των πωλών. Έχουμε δέκα πύλες, δέν είν' έτσι; Δέν άνοι-γουμε λοιπόν κι' άλλες δέκα γιά νά εισπράττουμε άλλα τόσα χρήματα ά-πό τά διόδια!...

Συνιστώμεν τήν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τού κ. ΣΠΗ-ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της Οφθαλμολογίας εν τφ Πανεπισμίο Μενάνδρου 27, Αθήναι. Τηλ. 1-68.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΜΠΑΟΥΛΟ

κοντόχρονος, έ-κείνος άπαχης, ό γνωστός στους άστυνομικούς μέ τό ψευδώνυμο Ταμπάκ, άφ' ου και τ' άπ' ει και τήν τελευταία κουταλιά της σούπας πού τού πρόσφερα, μ' ου ζήτησε ένα τσι-γάρο. Τό άναψε, κορφή τού κεφαλιού του ένα τρα-νσπάρν από τις τρύπες και γυάλιστε-ρό από τή λύγδα ήμψηλο—πού στό διάδρομο τό οικονομής κι' εγώ δέν έξ-ρω—και παίρνοντάς με μαζύ του τραβήξαμε γιά τό σπίτι της γρηάς.

...Φτάσαμε στην δώδεκα κι' ή Μπόσκο χτύπησε τό κουδούνι. Ένα πλαινό παραθύρακι άνοιξε προφυλα-κτικά και μιά γρηά μουμούρα πρό-βαλλε τή θειοφάσχημη και σουβλερή της μύτη απ' τις γρίλλιες. Μας ρώ-τησε γαρινιάρικά τί θέλαμε, κι' ό

Μπόσκο, θγάζοντας απ' τήν τσέπη του ένα μάτσο χαρτιά γραμμένα μέ καλλιγραφία, της είπε πως είναι συμ-βολαιογράφος και θέλει νά της μιλή-ση γιά κάποια διαθήκη.

...Δίστασε λίγο ή γρηά, κομπιασε, σκέφτηκε, κι' άφ' ου άνακουμπισσε πά-λι, άποφάσισε νάβη προς τήν πόρτα και νά μς άνοίξη, δίχως νά μς ζη-τήσει και πολλές-πολλές πληροφορίες, άν κι' ή Μπόσκο, όπως μόυσε πεί ττό δρόμο, ήξερε λεπτομέρως γιά δια-φόρους μακρινούς συγγενείς της και θά τήν κατάφευγε στό τελευταίο ν' άνοίξη τήν δώδεκα.

...Σπρωγμένη, τό λοιπόν πού λες άφεντικό, απ' τόν πειρασμό της δια-θήκης, σάν νά ήλεκτρίστηκε από κλη-ρονομιά, ή μισοζώντανη έκείνη απ' τά χρόνια μάταια, σούβηκε ως τήν δώδεκα κι' άκούσαμε σέ λιγάκι τό κρ-αίσιμο πού σύστη, καθώς τόν τρα-βούσε από μέσα.

...Πολλές-πολλές λεπτομέρειες γιά

δραγμα, ως τά κόκκαλά μας, της θρο-χής κι' απ' τήν έλλειψη τού ψωμιού, άποφασίσαμε μέ τόν Μπόσκο νά στει-λούμε άναυλα στον άλλον κόσμο μιά γρηά παράξενη και τσιγκούνα, πού-μανε μονάχη σ' ένα μικρό, ισόγειο σπίτι κοντά στό Μπτό-Σωμόν.

...Γιά νά τήν καταφέρουμε νά μς δεχτή—μόνο στό μακαλιόγατο της γειτονιάς της και στό γαλατά της ά-νοιγε τήν δώδεκα—ντύθηκε ό φί-λος μου ό Μπόσκο κομψά, φόρεσε μιά μακρυά βελούδα, στέρεωσε τήν κορφή τού κεφαλιού του ένα τραν-σπαρν από τις τρύπες και γυάλιστε-ρό από τή λύγδα ήμψηλο—πού στό διάδρομο τό οικονομής κι' εγώ δέν έξ-ρω—και παίρνοντάς με μαζύ του τραβήξαμε γιά τό σπίτι της γρηάς.

...Φτάσαμε στην δώδεκα κι' ή Μπόσκο χτύπησε τό κουδούνι. Ένα πλαινό παραθύρακι άνοιξε προφυλα-κτικά και μιά γρηά μουμούρα πρό-βαλλε τή θειοφάσχημη και σουβλερή της μύτη απ' τις γρίλλιες. Μας ρώ-τησε γαρινιάρικά τί θέλαμε, κι' ό

Μπόσκο, θγάζοντας απ' τήν τσέπη του ένα μάτσο χαρτιά γραμμένα μέ καλλιγραφία, της είπε πως είναι συμ-βολαιογράφος και θέλει νά της μιλή-ση γιά κάποια διαθήκη.

...Δίστασε λίγο ή γρηά, κομπιασε, σκέφτηκε, κι' άφ' ου άνακουμπισσε πά-λι, άποφάσισε νάβη προς τήν πόρτα και νά μς άνοίξη, δίχως νά μς ζη-τήσει και πολλές-πολλές πληροφορίες, άν κι' ή Μπόσκο, όπως μόυσε πεί ττό δρόμο, ήξερε λεπτομέρως γιά δια-φόρους μακρινούς συγγενείς της και θά τήν κατάφευγε στό τελευταίο ν' άνοίξη τήν δώδεκα.

...Σπρωγμένη, τό λοιπόν πού λες άφεντικό, απ' τόν πειρασμό της δια-θήκης, σάν νά ήλεκτρίστηκε από κλη-ρονομιά, ή μισοζώντανη έκείνη απ' τά χρόνια μάταια, σούβηκε ως τήν δώδεκα κι' άκούσαμε σέ λιγάκι τό κρ-αίσιμο πού σύστη, καθώς τόν τρα-βούσε από μέσα.

...Πολλές-πολλές λεπτομέρειες γιά

δραγμα, ως τά κόκκαλά μας, της θρο-χής κι' απ' τήν έλλειψη τού ψωμιού, άποφασίσαμε μέ τόν Μπόσκο νά στει-λούμε άναυλα στον άλλον κόσμο μιά γρηά παράξενη και τσιγκούνα, πού-μανε μονάχη σ' ένα μικρό, ισόγειο σπίτι κοντά στό Μπτό-Σωμόν.

...Γιά νά τήν καταφέρουμε νά μς δεχτή—μόνο στό μακαλιόγατο της γειτονιάς της και στό γαλατά της ά-νοιγε τήν δώδεκα—ντύθηκε ό φί-λος μου ό Μπόσκο κομψά, φόρεσε μιά μακρυά βελούδα, στέρεωσε τήν κορφή τού κεφαλιού του ένα τραν-σπαρν από τις τρύπες και γυάλιστε-ρό από τή λύγδα ήμψηλο—πού στό διάδρομο τό οικονομής κι' εγώ δέν έξ-ρω—και παίρνοντάς με μαζύ του τραβήξαμε γιά τό σπίτι της γρηάς.

...Φτάσαμε στην δώδεκα κι' ή Μπόσκο χτύπησε τό κουδούνι. Ένα πλαινό παραθύρακι άνοιξε προφυλα-κτικά και μιά γρηά μουμούρα πρό-βαλλε τή θειοφάσχημη και σουβλερή της μύτη απ' τις γρίλλιες. Μας ρώ-τησε γαρινιάρικά τί θέλαμε, κι' ό

Μπόσκο, θγάζοντας απ' τήν τσέπη του ένα μάτσο χαρτιά γραμμένα μέ καλλιγραφία, της είπε πως είναι συμ-βολαιογράφος και θέλει νά της μιλή-ση γιά κάποια διαθήκη.

...Δίστασε λίγο ή γρηά, κομπιασε, σκέφτηκε, κι' άφ' ου άνακουμπισσε πά-λι, άποφάσισε νάβη προς τήν πόρτα και νά μς άνοίξη, δίχως νά μς ζη-τήσει και πολλές-πολλές πληροφορίες, άν κι' ή Μπόσκο, όπως μόυσε πεί ττό δρόμο, ήξερε λεπτομέρως γιά δια-φόρους μακρινούς συγγενείς της και θά τήν κατάφευγε στό τελευταίο ν' άνοίξη τήν δώδεκα.

...Σπρωγμένη, τό λοιπόν πού λες άφεντικό, απ' τόν πειρασμό της δια-θήκης, σάν νά ήλεκτρίστηκε από κλη-ρονομιά, ή μισοζώντανη έκείνη απ' τά χρόνια μάταια, σούβηκε ως τήν δώδεκα κι' άκούσαμε σέ λιγάκι τό κρ-αίσιμο πού σύστη, καθώς τόν τρα-βούσε από μέσα.

...Πολλές-πολλές λεπτομέρειες γιά

δραγμα, ως τά κόκκαλά μας, της θρο-χής κι' απ' τήν έλλειψη τού ψωμιού, άποφασίσαμε μέ τόν Μπόσκο νά στει-λούμε άναυλα στον άλλον κόσμο μιά γρηά παράξενη και τσιγκούνα, πού-μανε μονάχη σ' ένα μικρό, ισόγειο σπίτι κοντά στό Μπτό-Σωμόν.

...Γιά νά τήν καταφέρουμε νά μς δεχτή—μόνο στό μακαλιόγατο της γειτονιάς της και στό γαλατά της ά-νοιγε τήν δώδεκα—ντύθηκε ό φί-λος μου ό Μπόσκο κομψά, φόρεσε μιά μακρυά βελούδα, στέρεωσε τήν κορφή τού κεφαλιού του ένα τραν-σπαρν από τις τρύπες και γυάλιστε-ρό από τή λύγδα ήμψηλο—πού στό διάδρομο τό οικονομής κι' εγώ δέν έξ-ρω—και παίρνοντάς με μαζύ του τραβήξαμε γιά τό σπίτι της γρηάς.

...Φτάσαμε στην δώδεκα κι' ή Μπόσκο χτύπησε τό κουδούνι. Ένα πλαινό παραθύρακι άνοιξε προφυλα-κτικά και μιά γρηά μουμούρα πρό-βαλλε τή θειοφάσχημη και σουβλερή της μύτη απ' τις γρίλλιες. Μας ρώ-τησε γαρινιάρικά τί θέλαμε, κι' ό

Μπόσκο, θγάζοντας απ' τήν τσέπη του ένα μάτσο χαρτιά γραμμένα μέ καλλιγραφία, της είπε πως είναι συμ-βολαιογράφος και θέλει νά της μιλή-ση γιά κάποια διαθήκη.

...Δίστασε λίγο ή γρηά, κομπιασε, σκέφτηκε, κι' άφ' ου άνακουμπισσε πά-λι, άποφάσισε νάβη προς τήν πόρτα και νά μς άνοίξη, δίχως νά μς ζη-τήσει και πολλές-πολλές πληροφορίες, άν κι' ή Μπόσκο, όπως μόυσε πεί ττό δρόμο, ήξερε λεπτομέρως γιά δια-φόρους μακρινούς συγγενείς της και θά τήν κατάφευγε στό τελευταίο ν' άνοίξη τήν δώδεκα.

...Σπρωγμένη, τό λοιπόν πού λες άφεντικό, απ' τόν πειρασμό της δια-θήκης, σάν νά ήλεκτρίστηκε από κλη-ρονομιά, ή μισοζώντανη έκείνη απ' τά χρόνια μάταια, σούβηκε ως τήν δώδεκα κι' άκούσαμε σέ λιγάκι τό κρ-αίσιμο πού σύστη, καθώς τόν τρα-βούσε από μέσα.

...Πολλές-πολλές λεπτομέρειες γιά

δραγμα, ως τά κόκκαλά μας, της θρο-χής κι' απ' τήν έλλειψη τού ψωμιού, άποφασίσαμε μέ τόν Μπόσκο νά στει-λούμε άναυλα στον άλλον κόσμο μιά γρηά παράξενη και τσιγκούνα, πού-μανε μονάχη σ' ένα μικρό, ισόγειο σπίτι κοντά στό Μπτό-Σωμόν.

...Γιά νά τήν καταφέρουμε νά μς δεχτή—μόνο στό μακαλιόγατο της γειτονιάς της και στό γαλατά της ά-νοιγε τήν δώδεκα—ντύθηκε ό φί-λος μου ό Μπόσκο κομψά, φόρεσε μιά μακρυά βελούδα, στέρεωσε τήν κορφή τού κεφαλιού του ένα τραν-σπαρν από τις τρύπες και γυάλιστε-ρό από τή λύγδα ήμψηλο—πού στό διάδρομο τό οικονομής κι' εγώ δέν έξ-ρω—και παίρνοντάς με μαζύ του τραβήξαμε γιά τό σπίτι της γρηάς.

...Φτάσαμε στην δώδεκα κι' ή Μπόσκο χτύπησε τό κουδούνι. Ένα πλαινό παραθύρακι άνοιξε προφυλα-κτικά και μιά γρηά μουμούρα πρό-βαλλε τή θειοφάσχημη και σουβλερή της μύτη απ' τις γρίλλιες. Μας ρώ-τησε γαρινιάρικά τί θέλαμε, κι' ό

Μπόσκο, θγάζοντας απ' τήν τσέπη του ένα μάτσο χαρτιά γραμμένα μέ καλλιγραφία, της είπε πως είναι συμ-βολαιογράφος και θέλει νά της μιλή-ση γιά κάποια διαθήκη.

...Δίστασε λίγο ή γρηά, κομπιασε, σκέφτηκε, κι' άφ' ου άνακουμπισσε πά-λι, άποφάσισε νάβη προς τήν πόρτα και νά μς άνοίξη, δίχως νά μς ζη-τήσει και πολλές-πολλές πληροφορίες, άν κι' ή Μπόσκο, όπως μόυσε πεί ττό δρόμο, ήξερε λεπτομέρως γιά δια-φόρους μακρινούς συγγενείς της και θά τήν κατάφευγε στό τελευταίο ν' άνοίξη τήν δώδεκα.

...Σπρωγμένη, τό λοιπόν πού λες άφεντικό, απ' τόν πειρασμό της δια-θήκης, σάν νά ήλεκτρίστηκε από κλη-ρονομιά, ή μισοζώντανη έκείνη απ' τά χρόνια μάταια, σούβηκε ως τήν δώδεκα κι' άκούσαμε σέ λιγάκι τό κρ-αίσιμο πού σύστη, καθώς τόν τρα-βούσε από μέσα.

...Πολλές-πολλές λεπτομέρειες γιά

του στα δύο διπλωμένη τήν άψυχη, κι' άδικοπνιγμένη γρηά.

...Κάθισα μονάχος μου, άφηρημέ-νος, άνιήτος και σκεπτικός, κι' εγώ δέν ξέρω πόση ώρα, πλάι στό άκου-μισμένο έπάνω στον μπαούλο τών ά-ποσκευών μπαούλο μου. Πέρασαν ώ-ρες κι' ώρες. Δέν άποφασίζα νά τό κουνήσω από κεί, και Κύριος ρίξε πό-σο θά καθόμουν άκόμα, άν δέν μέ πλη-σίαιε κάποιος κύριος μέ σπολή και μέ τρία χρυσά γαλόνια στό κεφάλι του.

...Τό χέρι μου άκουμπόσε μηχανι-κά στό μπαούλο, τήν ώρα πού μέ ρώ-τησε αύτός ό κύριος λιγάκι άγρια κι' άπότομα, άν οφείω γιά τό έρωτικό, κι' άν έχω νά δηλώσω τίποτε. Πρίν προλάβω νά τού άπαντήσω, μέ παρα-ούσαμε μέ τό χέρι του, κι' ένας κα-τώτερος υπάλληλος άρχισε ν' άνοίγν-τό μπαούλο μου.

...Μιά βάλη ξαφνική κυρίως τό κε-φάλι μου και τά χέρια μου σιγότερα-μεν μέσα στα φρεσάτα μηχανικά πατατούκα μου. Κι' ενώ έβγαζα μέ-σα στις τσέπες μου μηχανικά, δθθεν γιά νάβρω τά κλειδιά μου μέ κι' ά-νιήτος γιά νά τό κόψω λάσπη, λές κι' είχαν τά πόδια μου καρφωθεί στό πάτωμα, ό υπάλληλος έκείνος κατά-φερε ν' άνοίξη τό μπαούλο μου!...

...Είσαι καλός, Θεούλη μου!... Τι ήταν έκείνο πού αντίκρισα, θαυμά-μενος;... Καί πως άλάφρωσε ή ψυχή και τό κορμί μου απ' τό πελώριο έκ-είνο βάρος πού τά πιέζε τόσο σφι-χτά;... Φαντάσου, άφεντικό, ότι τό μπαούλο μου έκείνο ήταν γεμάτο από πλημένα κι' άπλυτα έσώφρακα, από δυο-τρεις κουδέρες, από κανα-δυο φρεσιές, σαπουνία, σαπουνάκια, κολ-λάρα και τά ρέστα!...

...Τά κύτταξα ξαφνασμένος, ενώ ή καρδιά μου γυροπούσε μέ δύναμη και τό αίμα μου είχε μαζευτεί στό έ-ρωτο κεφάλι μου, σέ στιγμή πού κόν-τευε νά μέ πνίξη!...

...Έβγα για τό Καλαί, έπειτα άπόνα τέτατο της ώρας και στό δρόμο έλο κι' αναρωτιόμουν: ΑΠΟΙΣ-θαγε τρέχει αύτήν τήν ώρα στό Πα-ρίσι μέ τό άλ' ή θ' ν' ό μπαούλο μου;...

...Γιατί, καθώς κατάλαβαίνεις, κά-ποια έπωφελήθηκε απ' τήν άφηρη-μάδα κι' απ' τή συλλογή μου, τόσες ώρες μέσα στό σταθμό, κι' άλλαξε τό μπαούλο του μέ τό δικό μου, πού και-νόταν υπεράνω τού άβαντού!...

...Επίτηδες τώκανε αύτό;... Κατά λέ-θος; Ποιος έρεει άραγε, καθώς έπι-στη; και ποιος έρεει τί μούτρα θώκανε ό καβένιος, σάν, φάνορνας στον προ-ορισμό του κι' άνοίγοντας τό μπαού-λο, αντίκρισε μπροστά του τό αλόγι-στο κομμάτι της άσχημης γρηάς!...

...Δέν ξαναάκουσα ποτέ μου πάλι, νά γίνεται λόγος γι' αύτό τό έρώτημα, κι' όποτε ή έφημερίδα άναφάνη ποτέ τους τίποτε σχετικό... Φοβήθηκε άρα-γε έκείνος νά μιλήσει μήπως και τόν άδικότατο κανένα υπάλληλο;

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς μὲς προεξοικονομούν τὰ τελευταία Παρισινὰ περιοδικὰ Μόδας, ἐφέτος θὰ εἶνε πολὺ ἀν-δύγκον τὸ βελούδο, πρὸ πάντων γιὰ τὰ καπέλλα. Δὲν θὰ εἶνε δὲ μόνο τῆς μόδας τὸ μεταξωτὸ βελούδο, ἀλλὰ ἔλα τὰ εἶδη αὐτοῦ τοῦ υφάσματος.

—Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης κ' ἓνα βελούδο θαμπό, τὸ ὁποῖο θὰ μοιάζῃ πολὺ μὲ δερμα ζαχαδιού, ὅπως ἐπίσης καὶ βελούδα μουνοῦ. βελούδα σγουρὰ καὶ βελούδα ὑφανμένα ἔτσι, ὥστε νὰ γυμνάζουν νεύρους.

—Θὰ ἰδοῦμε ἀκόμα καὶ βελούδα-γούνας καὶ βελούδα ἐμπριμέ. Κατωμένα ἀπὸ τόσο ὥραία υφάσματα, τὰ καπέλλα μας θὰ εἶνε ἐφέτος, ὅπως ποτὲ χαριτωμένα...

—Δοκετὰ ὅμως καπέλλα θὰ γίνωνται καὶ ἀπὸ σατέν καὶ ἀπὸ γκρό-γκραίν.

—Καὶ τὸ φέτρ θὰ εἶνε πολὺ ἀν-δύγκον. Θὰ ἰδοῦμε ἐφέτος διαφόρων εἰδῶν φέτρ: φέτρ-σατινέ, φέτρ-βελούδο, φέτρ-τωπέ, κλπ. Μεταξὺ ἄλλων θὰ εἶνε τῆς μόδας κ' ἓνα φέτρ μὲ δυὸ ὕψεις διαφορετικοῦ χρώματος κ' αὐτὸ θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ διαφόρους συνδυασμούς, μὲ ἀντίθετον χρώματος κολλότες καὶ ὑπό, ἢ μὲ ὑπὸ σπινωμένα ἐμπριμέ.

—Τὰ καπέλλα αὐτὰ γαρνίζονται μὲ ἀνθη, βελούδινα, μὲ ἀγκράφες, μὲ μικρὰ φτερά φαντασί, ἢ κορδέλλες, μὲ ντραπέ, μὲ κογκάρδες καὶ μὲ φιδό-κους μαλακούς, ἀπὸ σατέν, ἀπὸ βελούδο καὶ ἀπὸ κορὲ μεταξωτά, θαμπά.

—Θὰ ἰδοῦμε ἀκόμα καὶ καπέλλα ἀπὸ τοῦλι, πρὸ πάντων γιὰ τὸ θρόνυ, ὅπου τὸ καπέλλο θὰ εἶνε ἀσπρὸ μὲ τὸ φόρεμα.

—Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, εἶνε πολὺ τῆς μόδας γιὰ τὰ καπέλλα, τὸ χρώμα: ἀσπρὸ, τὸ ὁποῖο θὰ ἐπικρατήσῃ καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα.

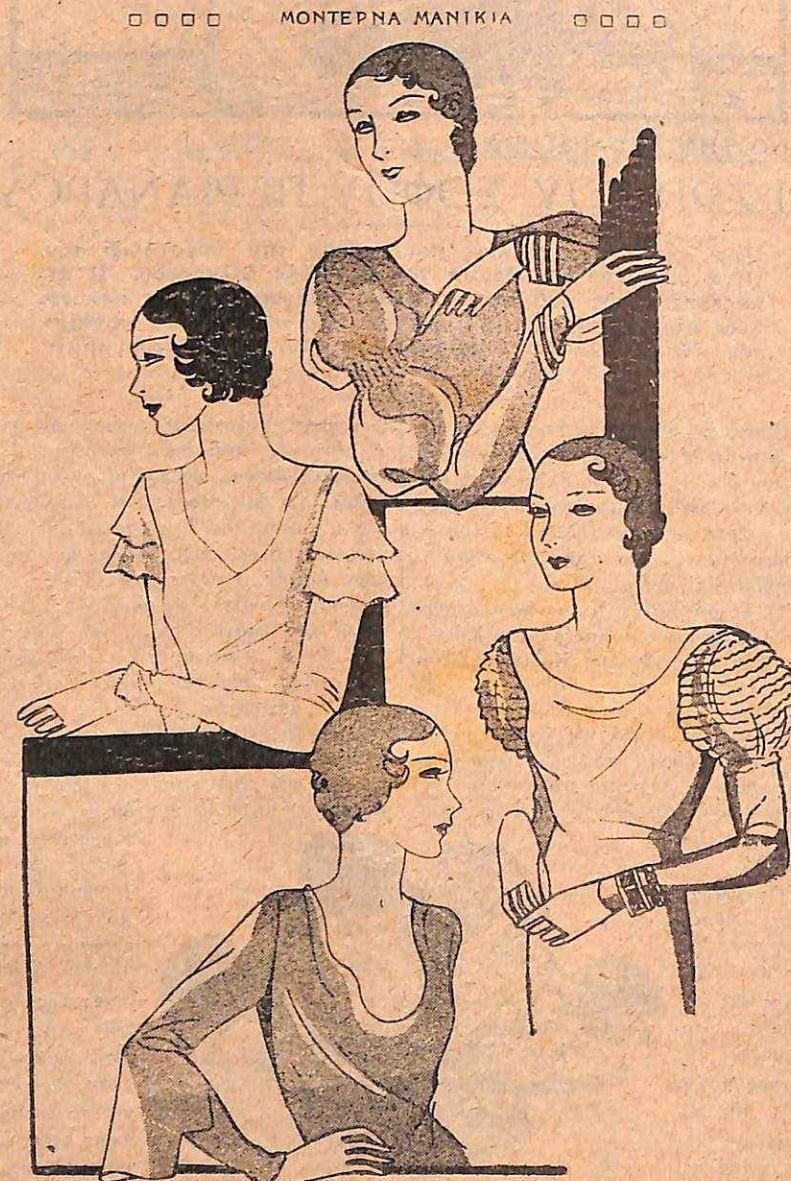
—Θὰ ἰδοῦμε ἀκόμα καπέλλα μπεζ, ἄσπρα, κιτρινωπά, καὶ πρὸ πάντων κόκκινα, ροζοκί, διὰ καὶ διὰ δελ-ροῦζ.

—Θὰ ἰδοῦμε καὶ καπέλλα χρώματος «ἐκείνη» πορφυρά καὶ μαύρα, σὰ ὅπου ἡ γαρνιτούρα θὰ εἶνε ἡ πράσινη ἢ τορκουάζ, ἢ χρώματος κοραλίου.

—Ὅσο γιὰ τίς φόρμες τῶν καπέλων μποροῦμε νὰ διαλέξουμε μεταξὺ τῶν νουτυκῶν ὑπερῶ, τῶν κλῶς μὲ τὰ στικωτά ἢ κατεβαστά ὑπὸ, τῶν τοκέ, τὰ ὁποῖα θὰ ὑπερθεμίζον τὰ καπέλλα τῶν μακρῶν, τῶν τυμπάν, καὶ τῶν καπέλων ἀρκαμμέν, τὰ ὁποῖα μὲ τίς μαλακὰς κηλίδες καὶ τὰ σπινωμένα δελφύρα ὑπό, θὰ περιβάλλουν τὸ πρόσωπο σὰ φωτιστέ-φανοι!

—Θὰ ἰδοῦμε ἀκόμα καὶ καπέλλα ἰσπανικά, μὲ καλὸς τετοῦχων καὶ μὲ πλατεῖα ὑπό, γαρνισμένα μὲ βελούδινα κορδέλλα, τῆς ὁποίας ἡ ἄκρη θὰ πέσουν ἄνεκτὰ μικρὰ πύ-σω, ἢ σὰ πλάγια.

—Μερικὰ καπέλλα θὰ φορεθῶνται πολὺ πρὶν τὴν ἐποχὴ, ἐνῶ ἄλλα θὰ

Τέσσερα σχέδια μοντέρνων μαυικῶν.

καπέλλων τὸ ἓνα μᾶτι, ἀφίνοντας ὁ-μῶς ἀσκέπαστα τὰ μετὰ μαλλιά.

—Θὰ ἰδοῦμε πολλὰ ἄσπρα φέτρ, ἢ καπέλλα ἀπὸ ἄσπρο βελούδο καὶ μαν-σὸν ἄσπρῳ.

—Θὰ ἰδοῦμε πολλὰ ὑπερῶ ἀπὸ φέτρ, ἀπὸ σατέν, ἀπὸ γκρό-γκραίν, ἀπὸ βελούδο, ἀπὸ ἄσπρον καὶ ἀκό-μα ἀπὸ τοῦλι.

—Μὲ τὸ ὑπερῶ θὰ εἶνε ἀσπρὸ ἢ τσάντα καὶ ἡ ζώνη. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὑπερῶ θὰ εἶνε συνήθως ἀνοιχτόχρωμο, θὰ εἶνε καὶ ἡ ζώνη καὶ ἡ τσάντα ἀ-νοιχτόχρωμες καὶ αὐτὸ θ' ἀποτελεῖ μὴ ὥραία ἀντίθεσι ἐπάνω σ' ἓνα τορ-ρο φόρεμα.

—Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀντίθετο θὰ εἶνε πολὺ ὥραιο. Ἀπλάθῃ καπέλλο, τσάν-τα καὶ ζώνη σκοῦρα, μὲ ἀνοιχτόχρω-μο φόρεμα.

—Ἐκτός ἀπὸ τὰ καπέλλα ποῦ ἀνα-φύονται παραπάνω, θὰ φορεθῶν ἐφέ-τος, πρὸ πάντων κατὰ τὴν ντυσι-μὴν καὶ ἡ καπέλιν, καὶ ἡ ντυσι-καπέ-λιν. Γιὰ νὰ δώσουμε κάποιαν ἰδιορρυθ-μίαν σ' αὐτὰ τὰ καπέλλα, θὰ ντυ-μολάρουμε τὰ ὑπό μὲ βραχίονα ἵσο-τι μὲ τὸ φόρεμα.

—Ἡ γαρνιτούρα αὐτὴ θὰ δίνῃ μὴ ὥραία λάμψι στὸ πρόσωπο, ὅταν τὰ

κορσάχα ὅσο καὶ στὴν φούστα.

—Τὰ φορέματα αὐτὰ θὰ εἶνε χωρὶς ζώνη, ἀλλ' ἡ θέσις τῆς τάχης θὰ ση-μειώνεται μὲ ἐνκουστασιόν.

—Μερικὰ φορέματα, μολονότι ἐ-φαρμοστὰ στὴν τάχην, θὰ συμπληρώ-νεται καὶ μὲ ζώνη.

—Θὰ ἰδοῦμε καὶ χαριτωμένα μι-κρὰ μπολερὸ, μὲ κοντὰ μανίκια μέ-χρι τοῦ ἀγκῶνος, ἀπὸ ἐρίμνα καὶ μαν-σὸν ἄσπρῳ.

—Υπάρχουν πολὺ ὥραϊες ἱμιτασιὸν ἐρίμνας, ὅχι καὶ τόσο ἀκριβές. Τὰ μπολερὸ ἔχουν συνήθως γιὰ καὶ ὑψηλό.

—Σὲ φορέματα ἀνοιχτόχρωμα καὶ λουσατά, θὰ ἰδοῦμε γιὰ καὶ καὶ γο-βάτες ἀπὸ ζωηρόχρωμο βελούδο, ἢ ἡ-πὸ διχρωμὴ κορδέλλα.

—Τὰ μοντέρνα νυκτικὰ γίνονται πολὺ μακρὰ, πρὸ μακρὰ κ' ἀπὸ τὰ φορέματα τοῦ χοροῦ.

—Τὰ νεκροκτετῶν νυκτικῶν θὰ εἶνε μεγάλα, τὰ μανίκια μικρὰ, φου-τωκωτά, ἢ δὲν θὰ ἔχουν καθόλου μαν-ίκια καὶ ἡ τάχην θὰ σφίγγεται μὲ ζώνη.

—Μερικὰ νυκτικὰ θὰ εἶνε τόσο κομψὰ, χαριτωμένα ἀπὸ τόσο ὥραϊο β-ραχίονα, ὥστε θὰ μποροῦμε νὰ τὰ φο-ρέσουμε καὶ ὡς ντελταμινιέ. Τότε, θὰ ὑποροῦμε νὰ τὰ συμπληρώσουμε κ' ἓνα μικρὸ κοντὸ ἐπανωφοράκι, ἀπὸ ἡ ἴδια βραχίονα, μὲ μανίκια φουτωκωτά, ἢ μὲ φιδὸν σπινωκωτά, καὶ μὲ μικρὰς κοντὰς κηλίδες.

—Τὰ νυκτικὰ, θὰ εἶνε πολὺ πλα-τεῖα καὶ τὸ σάκος ἢ θὰ διαμοιράζεται ὀλίγοντα ἢ θὰ ἔσχηται ὅλο στὸ ἓνα πλάι.

—Εἶνε πολὺ τῆς μόδας τὰ δελφύ-ρα, ὅσο καὶ τὰ χρωματιστὰ νυκτικὰ, καὶ γαρνίζονται πρὸ πάντων μὲ δαν-τέλλα-κιτοινωπές.

—Θὰ γίνονται ἀπὸ περσικὰ, ἀπὸ μουσλίνα κ' ἀπὸ κορὲ μεταξωτά.

—Μερικὰ δὲν θὰ ἔχουν ζώνη, ἀλλὰ θὰ ἐφαρμύζονται στὴν τάχην μὲ ἐν-κουστασιόν, ὅπως καὶ τὰ φορέματα. Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Μεταξὺ φοιτητῶν.

—Πᾶμε νὰ πιούμε κανένα ποτη-ράκι;

—Ἀσπείνεσαι... Δὲν τὸ ξαναθά-λω στὸ στόμα μου!... Ψεῖς τὸ θρόνυ μέθωσα καὶ... πλήρωσα τὴ σπιτονου-κοκορὰ μου κ' ὅλος τοῦ δανειστή μου!

Ἐκείνος: (δελιά-δελιά)... Ἐν-τὸ μέσο τῆς μονιέρας αὐτῆς τὸ θὰ εἰλάνατε ἂν σὰς οἰκοῦσα;

Ἐκείνη:—Φίληρό μὲ ποῦτε κ' ὅσοινα θὰ τοῦ πῶ.

Ὁ ὁ ἄφρατος:—Καὶ πῶς τὸ θέλε-τε τὸ χινοῦχο σὰ κοστούμι;

Ὁ πρὸς ἄφρατος:—Ὅπως πάντα... ἑσπέρει!

Ἐκείνη:—Ποὺ ὀλίγον εἶδα ἓνα πρόσωπο προσφιλέστατό σοι!

Ἐκείνος:—Φαίνεται ὅτι θὰ ε-κυστάξαι... στὴν καθέστη.

Η ΠΡΩΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΚΑΘΕ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ ΕΙΝΕ ΝΑ ΕΧΗ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΠΟΥ ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΗΣ

Με τιμὰς ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ — ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ θὰ τὸ
εὑρουν αἱ ἀναγνώστριάς μας εἰς τὸ
ΣΙΔΗΡΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΘΑΝ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΣΙΔΗΡΙΚΟΝ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Ἐπιπλασποίων, Σιδηροεργῶν καὶ διαφόρων ἄλλων τεχνιτῶν,
καθὼς καὶ Γεωργικὰ ἐργαλεῖα.

Σὰς συνιστοῦμεν νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ Κατάστημα καὶ ὁδὸν μᾶς
εὐγνώμονεῖτε.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ο μόνος τρόπος για να περνάτε ευχάριστα τις βραδείες, είναι να προμηθευθώτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Είναι ο πιο ευχάριστος και διασκεδαστικός σύντροφος.

Είς την «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται έργα της Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, αριστουργηματικά, τα οποία έχουν μεταφρασθεί εις όλες τὰς γλώσσας του κόσμου και έχουν κυκλοφορήσει εις εκατομμύρια αντίτυπων και πού μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων των ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου» :

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 60, ἑξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπεπλεγμένον, πληρὺ δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΟΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 30, ἑξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη οὐστιασις εἰς ὅσους δὲν τὸ ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕνα πού νὰ τὸν ἐδιάβασεν διὰν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ πούμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν ἐξ ὧν μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου παλαίον σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρωμάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕνα τῶν μεγαλειτέρων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἑξωτ. δρ. 30). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μίας κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της, μὲ βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶν ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 20, ἑξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδιῶν Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΩΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20). Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀνγνωστὴν μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μὲ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 188. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἑρωτές των, ἡ φτώχεια των, περιγράφονται μὲ δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 15, ἑξωτ. δρ. 20). Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένο μ' ἐξαιρετικὴ τέχνη καὶ χάρι, γεμῆτο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἑσωτ. δρ. 5, ἑξωτ. δρ. 8). Συμφορικὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνος λογοτέχνου, τὸ ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητικὴ του περιγραφή, ἡ εὐχάριστη πλοκὴ του καὶ τὸ βαθύ του αἰσθημα.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγουμένοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁλοκληρὸς βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιικίλων, περιέργων καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβολογυναῖκα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιές πού ἀγαπήθηκαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιχ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλ-λαῖν».

Εἰς τὸν δευτέρου τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μούμιαις πού ζωντάνεψεν».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μούμιαις πού ζωντάνεψεν», «Ἡ καινούργια ἀγάπη καὶ παλιὰ», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξεχέντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἔρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον «Μπαλασό», «Ἡ τελευταῖα ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὀρτις», «Μέσα στὰ βάθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάναν».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἕκαστον, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ὁλοκληρὸν τὴν σειρὰν τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἐκπτώσις 30 ο/ο.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγουμένοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α' τόμος ἀντὶ δραχ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 350 ἕκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν μίαν λίραν Ἀγγλίας ἕκαστος.

Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σὲχ Σολιμάν Πασᾶ) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἑναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.